

Formandskabet 12. beretning

2024

Indholdsfortegnelse

Forord	3
Udlændingenævnets almindelige forhold	4
Artikler	
1. EU-opholdsret som fast samlevende efter EU-reglerne om fri bevægelighed	8
2. Familiesammenføring efter EU-reglerne – opbygget eller konsolideret et familieliv	13
3. EU-opholdsret som forælder til en unionsborger	19
4. Afvisning af ansøgning om familiesammenføring	24
5. TEUF artikel 20 — EU-opholdsret som tredjelandsforælder til et mindreårigt dansk statsborgerbarn	28
6. 3-måneders frist for familiesammenføring med børn under 15 år	31
7. Barnets tarv i sager, hvor en udenlandsk forælder søger om familiesammenføring med et herboende mindreårigt barn	34
8. Udelukkelse af kriminelle udlændinge fra opholdstilladelse i Danmark	39
9. Proportionalitetsafvejningen i Udlændingenævnets sager	44
10. Vurdering af selvstændig erhvervsdrivendes opfyldelse af udlændingelovens beskæftigelseskrav ved ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse	49
11. Afvisning ved grænsen af tredjelandsstatsborgere, der ikke opfylder indrejsebetingelserne	52
12. Karens som følge af misbrug af et visum	55
13. Visum til kærestebesøg i Danmark	59
14. Forvanskning af fremmedpas	63
Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser	67
Tal og fakta vedrørende Udlændingenævnets afgørelser i 2024	70

Forord

Forretningsordenen for Udlændingenævnet § 22 bestemmer, at Udlændingenævnets formandskab skal afgive en årlig beretning om nævnets virksomhed, og hermed foreligger nævnets 12. beretning.

Beretningen indeholder som i de seneste par år en række artikler om områder, som har været i fokus i årets løb, samt kapitler om nævnets almindelige forhold og om statistik.

Udlændingenævnet har i det forgangne år fortsat det målrettede arbejde, som i 2023 var afgørende for nedbringelsen af nævnets tidligere meget lange sagsbehandlingstider. Indsatsen har også i 2024 båret frugt, og den gennemsnitlige sagsbehandlingstid lå ved udgangen af året på omkring 6 måneder mod omkring 14 måneder i 2022.

2024 var også året, hvor nævnets første og hidtil eneste formand, landsdommer Michael Kistrup, fratrådte som formand, da han ved nytår havde gjort tjeneste i nævnet i de i alt tre 4 års-perioder, som tillades efter udlændingelovens § 52 a. Undertegnede overtog pr. 1. januar 2025 formandshvervet. Udlændingenævnet takker Michael Kistrup for den store indsats gennem årene.

God læselyst.

Anders Raagaard

Udlændingenævnets almindelige forhold

Udlændingenævnet har eksisteret siden den 1. januar 2013.

Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over alle Udlændingestyrelsens og Styrelsen for International Rekruttering og Integrations (SIRI) afgørelser, medmindre andet følger af udlændingeloven. Det følger af udlændingelovens § 46 a.

Udlændingenævnet er ligeledes klageinstans for politiets afgørelser om bl.a. afvisning ved indrejsen, ligesom Udlændingenævnet har kompetence til at behandle klager over afgørelser om bl.a. opholds- og meldepligt truffet i medfør af hjemrejseloven.

Udlændingenævnet blev pr. 1. september 2024 også klageinstans for de færøske udlændingemyndigheders (Útlendingastovan) afgørelser. Udlændingenævnet har i 2024 ikke modtaget klager over de færøske udlændingemyndigheders afgørelser.

Udlændingenævnets uafhængighed og virke

Udlændingenævnet er et uafhængigt kollegialt domstolslignende forvaltningsorgan.

Reglerne om Udlændingenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Udlændingenævnet fremgår af udlændingelovens § 52 a.

Udlændingenævnet fastsætter selv sin forretningsorden. Udlændingenævnets forretningsorden, som den var gældende i 2024, fremgår af bekendtgørelse nr. 996 af 26. august 2024

om forretningsorden for Udlændingenævnet. Forretningsordenen kan læses [her](#).

Det fremgår af § 15 i Udlændingenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Udlændingenævnet, og at formanden på Udlændingenævnets vegne underskriver bl.a. bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. § 16 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Der blev i 2024 afholdt 115 nævnsmøder. 1.264 sager blev afgjort på skriftligt grundlag, mens 198 sager blev afgjort på mundtligt nævn. 1078 sager blev afgjort på formandskompetence. De nævnte tal omfatter ikke visumsager.

Udlændingenævnet bestod ved udgangen af 2024 af en formand, 10 næstformænd og 14 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer Michael Kistrup

Næstformænd:

Landsdommer Anders Raagaard

Retspræsident Betina Juul Heldmann

Dommer Mads Bjerre Østergaard

Dommer Jette F. Skole

Dommer Jens Berg

Dommer Eva Hammerum

Dommer Katrine Waagepetersen

Dommer P. G. Jensen

Dommer Jeanett Bukhave

Dommer Tine Rud

Beskikket efter indstilling fra Advokatrådet:

Advokat Hannah Krog

Advokat Sophia Dankelev

Advokat Nicholas Symes

Advokat Majken Solgerd Johansen

Advokat Lars Habib Lindkær Jensen

Advokat Trine Binderup

Beskikket efter indstilling fra udlændinge- og integrationsministeren (tjenstgørende i Udlændinge- og Integrationsministeriet):

Kontorchef Özlem Gencay Akar

Chefkonsulent Christoffer Bruus

Chefkonsulent Merete Milo

Specialkonsulent Lina Larsen

Specialkonsulent Johanne Black

Specialkonsulent Line Nan Cho Godrum

Fuldmægtig Sam Salehi

Fuldmægtig Vera Hafstrøm Fandrup

Udlændingenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Det fremgår af udlændingelovens § 52 a, stk. 1, 2. pkt.

Udlændingenævnets sekretariat

Hjemrejsestyrelsen stiller sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet. Det fremgår af udlændingelovens § 52 c, stk. 1. Det betyder konkret, at Udlændingenævnets sekretariat organisatorisk er et kontor i Hjemrejsestyrelsen. Sekretariatet ligger i København, hvor Udlændingenævnets lokaler også er placeret.

Udlændingenævnets sekretariat har i 2024 haft ca. 65 medarbejdere ansat.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde kvalificeret juridisk og praktisk bistand til Udlændingenævnets formandskab, koordinationsudvalg og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig, korrekt og sikker behandling og ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne. Sekretariatets opgaver fremgår i vidt omfang af Udlændingenævnets forretningsorden §§ 27-32.

Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Derudover bistår sekretariatet nævnet med at udvælge relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside www.udln.dk. Hjemmesiden bliver løbende opdateret med resuméer af udvalgte afgørelser, der belyser nævnets praksis.

I de sager, hvor Hjemrejsestyrelsen har truffet afgørelse i 1. instans efter hjemrejseloven, stiller Udlændingestyrelsen sekretariatsbistand til rådighed for nævnet for at sikre den fornødne myndighedshabilitet.

Sagens behandling

Udlændingenævnet er en offentlig forvaltningsmyndighed og er i forbindelse med nævnets virke underlagt reglerne i bl.a. forvaltningsloven og dermed de retssikkerhedsgarantier, der følger af reglerne om partshøring, tavshedspligt, habilitet m.v. Udlændingenævnet er også underlagt reglerne i offentlighedsloven og databeskyttelsesloven.

Hvis Udlændingenævnet konstaterer sagsbehandlingsfejl i forbindelse med behandlingen af en konkret sag, vil nævnet hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instansen eller rette fejlen og træffe afgørelse i sagen og i den forbindelse evt. udtale kritik af 1. instansen.

Udlændingenævnet har i 2024 i et antal sager påtalt over for 1. instansen, at afgørelsen ikke var begrundet tilstrækkeligt i overensstemmelse med forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Sagens oplysning

Som offentlig forvaltningsmyndighed er Udlændingenævnet underlagt det almindelige officialprincip, således at det generelt påhviler nævnet at sikre, at sagen er tilstrækkeligt oplyst, før der træffes en afgørelse. Udlændingenævnet indhenter oplysninger fra offentlige registre så som Udlændingeførte informationsportalen, CPR og elndkomst.

Det påhviler imidlertid også ansøgeren/klageren at fremsende det nødvendige og relevante materiale for sagens vurdering, jf. udlændingelovens § 40 og almindelige forvaltningsretlige principper. Udlændingenævnet har ikke automatisk adgang til eller indhenter ikke oplysninger fra andre offentlige myndigheder, herunder f.eks. SKAT, eller private virksomheder og organisationer i forbindelse med behandlingen af klagen. Udlændingenævnet sørger dog altid for, at de sagsakter fra Udlændingestyrelsen, SIRI, Hjemrejsestyrelsen eller politiet, der indgik i forbindelse med behandlingen af sagen i 1. instans, foreligger til brug for nævnets vurdering af sagen, jf.

§ 28 i Udlændingenævnets forretningsorden.

Såfremt der i forbindelse med klagen fremsendes nye, væsentlige oplysninger til Udlændingenævnet, som ikke forelå på det tidspunkt, hvor Udlændingestyrelsen, SIRI, Hjemrejsestyrelsen eller politiet traf afgørelse i 1. instans (nova), vil nævnet kunne beslutte at hjemvise sagen til fornyet behandling i 1. instansen.

Sagsbehandlingstid

Udlændingenævnet behandler som udgangspunkt sagerne i den rækkefølge, som nævnet modtager dem. Der gælder således ingen faste servicemål for sagsbehandlingstiden i Udlændingenævnet, men Udlændingenævnet oplyser ved klagens modtagelse om den aktuelle gennemsnitlige sagsbehandlingstid.

For så vidt angår sager, der er omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed, tages der ved tilrettelæggelsen af sagsbehandlingsprocessen højde for Danmarks EU-retlige forpligtelser.

Det tilstræbes i alle tilfælde, at Udlændingenævnets sagsbehandlingstid er så kort som mulig. Ved udgangen af 2024 var den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for afgjorte sager i Udlændingenævnet ca. 6 måneder. Der henvises nærmere til [Tal og fakta](#).

Folketingets Ombudsmand besluttede i maj 2024 at afslutte sin undersøgelse af Udlændingenævnets generelle sagsbehandlingstider, idet Udlændingenævnet bl.a. havde nedbragt antallet af verserende sager og sagsbehandlingstiden betragteligt.

Sagens udfald

Udlændingenævnets afgørelser træffes som udgangspunkt ved møder i nævnet på skriftligt grundlag. Forhandlingerne foregår mundtligt, og afgørelserne træffes ved stemmefler-

hed. Udlændingenævnets møder er ikke offentlige, og sagens parter har derfor ikke adgang til møderne, medmindre det bestemmes, at der skal foretages mundtlig behandling.

Hvor særlige grunde taler for det, kan Udlændingenævnet bestemme, at ansøgeren og andre parter indkaldes til et nævnsmøde.

EU-opholdsret som fast samlevende efter EU-reglerne om fri bevægelighed

Udlændingenævnet behandlede i 2024 en række sager vedrørende tredjelandsstatsborgere, der havde søgt om EU-opholdskort som fast samlevende med en unionsborger. Ved vurderingen lagde Udlændingenævnet ud over varigheden af parternes samliv på fælles bopæl også vægt på, om andre forhold kunne tale for, at der var etableret den nødvendige varige tilknytning mellem parterne.

Retten til indrejse og ophold for en unionsborgers faste samlever (partner) følger af opholdsdirektivets artikel 3, stk. 2, litra b. Det fremgår af bestemmelsen, at retten er betinget af, at der består en behørigt dokumenteret varig tilknytning mellem partneren og unionsborgeren. Bestemmelsen omfatter både forhold mellem personer af modsat køn og af samme køn.

Opholdsdirektivets bestemmelse om unionsborgers partnere er implementeret ved EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2, hvorefter en hovedpersons faste samlever, som er over 18 år, sidestilles med en ægtefælle, hvis der mellem parterne består en behørigt dokumenteret varig tilknytning, og forudsat at hovedpersonen påtager sig et forsørgelsesansvar over for den pågældende i overensstemmelse med forsørgelsesansvaret for ægtefæller i dansk ret.

Som det fremgår af betegnelsen "faste samlever", indebærer EU-opholdsbekendtgørelsens bestemmelse et krav om et samliv, altså en fælles bopæl.

EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 2, nr. 2

Stk. 2. Med »ægtefælle«, jf. stk. 1, nr. 1-4, sidestilles i denne bekendtgørelse følgende personer:

[...]

2) En hovedpersons faste samlever, hvis der mellem parterne består en behørigt dokumenteret varig tilknytning, og forudsat at hovedpersonen påtager sig et forsørgelsesansvar over for den pågældende i overensstemmelse med forsørgelsesansvaret for ægtefæller i dansk ret.

Efter dansk praksis antages det i almindelighed, at 1½-2 års dokumenteret samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold, således at partneren kan anses for unionsborgerens faste samlever.

I de seneste år er der sket en udvikling i Udlændingenævnets praksis på EU-opholdsområdet. Hvor udgangspunktet tidligere har været, at varigheden af parrets samliv på fælles bopæl i væsentlig grad var afgørende for vurderingen af, om der eksisterede et fast samlivsforhold, kan der i dag i højere grad også indgå andre omstændigheder, der taler for den nødvendige tilknytning mellem parterne.

Udlændingenævnets afgørelser fra 2024 vedrørende opnåelse af EU-opholdsret som fast samlever afspejler denne udvikling.

En behørigt dokumenteret varig tilknytning

Betingelsen om en behørigt dokumenteret varig tilknytning indebærer en skønsmæssig konkret vurdering, som skal foretages på baggrund af de samlede oplysninger i den enkelte sag.

Det følger af Kommissionens meddelelse [C/2023/1392 af 22. december 2024 om vejledning om retten til fri bevægelighed for EU-borgere og deres familie](#) (herefter Kommissionens vejledning), at der kan forelægges ethvert egnet bevis for, at der består en varig tilknytning mellem partneren og unionsborgeren.

Kravet om, at tilknytningen skal være varig, skal ifølge Kommissionens vejledning vurderes i lyset af opholdsdirektivets mål om at bevare familiens enhed i bred forstand. Der kan i de nationale bestemmelser godt fastsættes en minimumsperiode for varigheden af partnerskabet, men der vil altid skulle tages hensyn til andre relevante forhold, så bestemmelsen ikke frages dens effektive virkning.

Som eksempler på sådanne relevante forhold nævnes i Kommissionens vejledning bl.a. bevis for, at parret har været i et længerevarende forhold, har fælles forældremyndighed over et eller flere børn og deltager på lige fod i udøvelsen af dette ansvar, har indgået en langsigtet retlig eller finansiell forpligtelse sammen, har fælles bopæl eller husstand eller, hvis parret ikke bor sammen, bevis for, at kontakten er regelmæssig og hyppig.

I forbindelse med en ansøgning om EU-opholdsret på baggrund af fast samliv vil Styrelsen for International Rekrutte-

ring og Integration (SIRI) typisk vejlede parret om at fremvise dokumentation i form af f.eks. bopælsregistreringer, dokumentation for fælles bankkonto, regninger og forsikringer, optagelse af fælles lån samt breve sendt til deres fælles adresse. Hvis Udlændingenævnet indhenter yderligere oplysninger under klagesagen, vil nævnet også vejlede parret om at indsende bl.a. billedokumentation for varigheden og karakteren af deres parforhold og samliv.

Udlændingenævnets afgørelser

Udlændingenævnet har i alle afgørelser foretaget en samlet, konkret og individuel vurdering af, om det var behørigt dokumenteret, at der på tidspunktet for nævnets afgørelse bestod samliv med den nødvendige fasthed og tilknytning.

I de afgørelser, som Udlændingenævnet har truffet i 2024, blev bl.a. følgende forhold inddraget i vurderingen af, om parret kunne anses for faste samlevende i EU-opholdsbekendtgørelsens forstand:

- varigheden af samliv på fælles bopæl
- karakteren af parrets boligforhold
- afbrydelse af det fælles samliv
- varige, gensidige økonomiske forpligtelser
- længden af parrets kæresteforhold/bekendtskab
- fælles barn

Samliv på fælles bopæl

I en række sager omgjorde Udlændingenævnet SIRI's afgørelse i tilfælde, hvor parret havde oplyst, at de havde boet sammen i 1½ år eller mere, og hvor der under klagesagens behandling blev fremlagt yderligere dokumentation for både parrets samliv og øvrige indbyrdes tilknytning. I de omgjorte sager lagde nævnet vægt på varigheden af samlivet, men be-

mærkede også, at parret i øvrigt havde dokumenteret en gensidig indbyrdes forpligtelse over for hinanden og/eller et læn- gerevarende kæresteforhold.

Som eksempel på en omgørelse kan nævnes en sag, hvor parret under SIRI's behandling af sagen bl.a. havde indsendt fælles lejekontrakter vedrørende en bolig i udlandet i en 2-årig periode og for en bolig i Danmark, dokumentation for parrets officielle registreringer på de pågældende adresser samt enkelte regninger adresseret til parret på adressen i udlandet. Parret havde desuden haft en fælles forsikring i udlandet og havde oprettet en fælles bankkonto i Danmark. Ud over ovenstående dokumentation lagde nævnet ved omgørelsen vægt på, at der til klagen var indsendt huslejeopkrævninger og elregninger for lejemålet i udlandet adresseret til henholdsvis unionsborgeren og partneren, bankudskrifter fra parrets danske bankkonto samt dokumentation for parrets fælles rejser i form af billeder og flybilletter. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2024/106](#).

I december 2024 stadfæstede Udlændingenævnet en afgørelse, hvor parret havde oplyst at have boet sammen i forskellige lande i en lang periode på 18 år. Som dokumentation var der indsendt bl.a. bopælsattester, nogle få regninger og en række udaterede billeder. Nævnet lagde ved stadfæstelsen vægt på bl.a., at der var fremlagt meget begrænset dokumentation for parrets samliv i det land, hvor parret efter det oplyste havde boet sammen i næsten 5 år forud for hovedpersonens indrejse i Danmark, samt at det ikke var dokumenteret, at parret havde forpligtet sig over for hinanden i en sådan grad, at deres forhold kunne sidestilles med et ægteskabeligt forhold. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2024/108](#).

"Udlændingenævnet har herved endvidere afslutningsvist lagt vægt på, at [hovedpersonen] og [ansøgeren] efter det oplyste har kendt hinanden og har boet sammen siden i hvert fald januar 2006, og at der på trods heraf ikke i øvrigt er oplyst om sådanne forhold eller indsendt dokumentation, der godtgør, at de har forpligtet sig over for hinanden i en sådan grad, at det kan sidestilles med et ægteskabeligt forhold."

Udlændingenævnets afgørelse, december 2024

I en anden afgørelse fra marts 2024, som også blev stadfæstet, havde parret indsendt en lejekontrakt, hvorpå kun hovedpersonen var angivet som lejer, samt bopælsattester, hvoraf det fremgik, at parret forud for indreisen i Danmark havde været registreret på samme adresse i ca. 1½ år. Nævnet lagde vægt på, at en bopælsregistrering ikke i sig selv udgjorde tilstrækkelig dokumentation for, at der bestod en sådan behørigt dokumenteret varig tilknytning, at de kunne anses for faste samlevende. Desuden lagde nævnet vægt på, at parrets oplyste samliv i Danmark alene havde varet i ca. 1 år, og at det ikke i øvrigt var dokumenteret, at de havde forpligtet sig over for hinanden. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2024/115](#).

"Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at alene det forhold, at man er registreret på samme bopæl, ikke i sig selv udgør dokumentation for, at der består et fast samlivsforhold, som efter EU-opholdsbekendtgørelsen kan sidestilles med et ægteskab.

Udlændingenævnet har endvidere lagt vægt på, at der ikke er indsendt dokumentation, som i tilstrækkelig grad underbygger, at der består en sådan varig tilknytning mellem [ansøgeren] og [hovedpersonen], at de kan anses som faste samlevere, herunder at de har påtaget sig en gensidig forpligtelse over for hinanden."

Udlændingenævnets afgørelse, marts 2024

Uanset betegnelsen "fast samlever" i EU-opholdsbekendtgørelsen kan det ikke udelukkes, at et etableret par med børn, som af praktiske hensyn vælger at indrette sig med hver deres bopæl, i nogle tilfælde vil kunne være omfattet af bestemmelsen om samlevende, hvis det i øvrigt er tilstrækkeligt dokumenteret, at parrets tilknytning er aktuel, varig og har den fornødne fasthed.

Udlændingenævnet har i 2024 omgjort en afgørelse, hvor parret de seneste 3 år havde boet hver for sig i henholdsvis Sverige og Danmark og derfor ikke havde haft en fælles bopæl, før ansøgeren indrejste i Danmark. Nævnet vurderede, at parret alligevel havde opnået den nødvendige varige tilknytning og lagde i den forbindelse afgørende vægt på, at parret havde små børn sammen, som de havde fælles forældremyndighed over. Det bemærkes, at det til sagen blev oplyst, at parret fremadrettet ville bo sammen på samme bopæl i Danmark. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2024/126](#).

Boligens karakter

Hvad angår betydningen af boligens karakter kan nævnes en stadfæstelse, hvor parret havde boet sammen i 3½ år på et værelse hos den enes forældre. Nævnet fandt, at boligforholdet ikke var egnet til at danne grundlag for et fast og forpligtende samlivsforhold, som kunne sidestilles med et ægteskab i EU-rettens forstand. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2024/125](#).

Nævnet vurderede i en anden sag, hvor parret forud for indrejsen i Danmark ligeledes havde boet sammen hos den enes forældre og desuden boede sammen med 3 andre personer i Danmark, at det ikke kunne afvises, at der bestod den fornødne varige tilknytning mellem parterne. Ud over den samlede varighed af parrets dokumenterede samliv, som var ca. 1½ år, lagde nævnet vægt på, at der var fremlagt daterede billeder, som dokumenterede parrets længerevarende forhold, samt dokumentation for, at parret i en længere periode havde haft en fælles bankkonto, og at ansøgeren var indsat som begunstiget i hovedpersonens livsforsikring. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2024/117](#).

Udenlandske samlivsregistreringer

Nævnet har i 2024 også behandlet flere sager, hvor parret har fremlagt dokumentation for, at de har registreret deres samlivsforhold ved myndighederne i det land, hvor de tidligere har været bosat. En sådan registrering af samlivet indebærer forskellige forudgående og efterfølgende betingelser for parret og er en mulighed i bl.a. Argentina, Brasilien og i dele af Spanien.

Som eksempler herpå kan nævnes 2 afgørelser, som nævnet omgjorde, og hvor registreringen af parrenes samliv i Argentina indgik som et forhold, der talte for, at parret havde påtaget sig en grad af varig, gensidig forpligtelse over for hinanden. SIRI havde fra Familieretshuset indhentet en udtalelse

om den specifikke type af registrerede samlivsforhold. Det fremgik heraf, at en sådan registrering var betinget af bl.a. 2 års forudgående samliv og indeholdt nogle gensidige økonomiske forpligtelser under samlivet, så som bistandspligt og bidrag til husholdningsudgifter. Det fremgik videre, at registreringen ikke kunne sidestilles med eller anerkendes som et ægteskab efter dansk ret.

I begge omgørelser lagde nævnet desuden vægt på, at det var godtgjort, at parret i en længere periode havde haft fælles bopæl, idet der bl.a. var fremlagt lejekontrakter og dokumentation for udgifter til fælles husholdning. Afgørelserne er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som henholdsvis [EU/2024/116](#) og [EU/2024/112](#).

Familiesammenføring efter EU-reglerne — opbygget eller konsolideret familieliv

Udlændingenævnet stadfæstede i 2024 flere afgørelser om tredjelandsstatsborgere, der havde søgt om EU-opholdskort som familiemedlem til en dansk statsborger, der var vendt tilbage til Danmark efter at have opholdt sig i en anden medlemsstat. Udlændingenævnet fandt i nogle sager, at der ikke var opbygget eller konsolideret det nødvendige familieliv i værtsmedlemsstaten, mens nævnet i andre sager fandt, at det pågældende familieliv var blevet afbrudt inden ansøgerens indrejse i Danmark.

EU-reglerne om fri bevægelighed finder ikke anvendelse på medlemsstaternes rent interne forhold. Det betyder, at familiemedlemmer til herboende danske statsborgere som udgangspunkt ikke kan opnå ret til ophold i Danmark i medfør af EU-reglerne.

En dansk statsborgers familiemedlem kan dog opnå en afledt ret til ophold i Danmark efter EU-reglerne i den situation, hvor den danske statsborger vender tilbage til Danmark efter at have benyttet sig af retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat. Dette kaldes for den sekundære frie bevægelighed, og et opholdskort udstedes i disse situationer til familiemedlemmet i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3.

Det er for det første en betingelse for familiesammenføring med en dansk statsborger efter EU-reglerne, at den danske statsborger har udnyttet sin ret til fri bevægelighed ved at have etableret et faktisk og reelt ophold i værtsmedlemssta-

ten. I Udlændingenævnets [årsberetning for 2023](#) s. 12 (artikel nr. 2) beskrives betingelsen om faktisk og reelt ophold.

Opbygget eller konsolideret familieliv

For at et familiemedlem kan opnå ret til ophold i Danmark på baggrund af den sekundære frie bevægelighed, er det herefter en betingelse, at der er opbygget eller konsolideret et familieliv i værtsmedlemsstaten.

Dette betyder først og fremmest, at ansøgeren skal have opholdt sig sammen med den danske statsborger i værtsmedlemsstaten og dér have været omfattet af persongruppen som familiemedlem i EU-rettens forstand. Dette kan eksempelvis være som ægtefælle, samlever, direkte efterkommer eller person, der er beslægtet i opstigende linje.

Både et familieliv, der indledes under den danske statsborgers ophold i værtsmedlemsstaten, og et familieliv, der eksisterede, før den danske statsborger påbegyndte sit ophold i værtsmedlemsstaten, vil kunne være omfattet af den sekundære frie bevægelighed. Derimod vil et familiemedlem ikke være omfattet, hvis familielivet først er indledt efter, at den danske statsborger er vendt tilbage til Danmark.

Familielivet må ikke være afbrudt

Ud over, at der skal være opbygget eller konsolideret et familieliv, er det også en betingelse, at det pågældende familieliv ikke er blevet afbrudt inden ansøgerens indrejse i Danmark.

Ifølge dansk administrativ praksis er det ikke et krav, at det medfølgende familiemedlem indrejser i Danmark samtidig

med den danske statsborgers tilbagevenden. Hvis familiemedlemmet først indrejser eller søger om familiesammenføring efter EU-reglerne på et senere tidspunkt, skal der imidlertid foretages en konkret vurdering af, om det familieliv, som den danske statsborger og familiemedlemmet har opbygget eller konsolideret i den anden medlemsstat, må anses for at være afbrudt. I så fald vil retten til familiesammenføring efter den sekundære frie bevægelighed fortabes.

"Det er således afgørende for, om et familiemedlem til en unionsborger, der vender tilbage sin egen medlemsstat, kan aflede en opholdsret i denne medlemsstat, at der er tale om en fortsættelse af det familieliv, som unionsborgeren førte i værtsmedlemsstaten."

Udlændingenævnets afgørelse, januar 2024

EU-Domstolen har ved præjudiciel afgørelse af 27. juni 2018 i sag C-230/17, Deha Altiner og Ravn (Altiner-dommen), forholdt sig til dansk administrativ praksis for familiesammenføring efter EU-retten, idet de danske myndigheder stillede en betingelse om "naturlig forlængelse" mellem den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark og familiemedlemmets indrejse eller indgivelse af ansøgning.

EU-Domstolen udtalte bl.a., at unionsborgeres ret til fri bevægelighed ikke er til hinder for, at der meddeles afslag på afledt opholdsret til et familiemedlem, hvis denne ikke er indrejst eller har indgivet ansøgning om opholdsret i "naturlig forlængelse" af unionsborgerens tilbagevenden til sin egen medlemsstat.

Domstolen udtalte, at der i den forbindelse, inden for rammerne af en samlet vurdering, ligeledes skal tages hensyn til andre relevante forhold, herunder navnlig forhold, som kan godtgøre, at det familieliv, som er opbygget eller konsolideret i værtsmedlemsstaten, ikke er ophørt til trods for det tidsrum, der er forløbet mellem unionsborgerens tilbagevenden til sin egen medlemsstat og det tidspunkt, hvor et familiemedlem er indrejst i samme medlemsstat.

I vurderingen af, om familielivet er afbrudt, kan det således indgå, om familiemedlemmets ansøgning er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark. Her skal der lægges vægt på baggrunden for den tidsmæssige forskel mellem den danske statsborgers tilbagevenden og ansøgningen, herunder om familiemedlemmet af særlige arbejds-, uddannelses- eller helbredsmæssige grunde har udskudt ansøgningen samt varigheden af den tidsmæssige forskel.

Der er ikke tale om en udtømmende opregning af forhold, som kan indgå i vurderingen af, om ansøgningen er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, ligesom der ikke kan opstilles en fast grænse for den tidsmæssige forskel. Der foretages i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af omstændighederne i sagen.

Udlændingenævnets afgørelser

I flere af Udlændingenævnets afgørelser i 2024 vedrørende den sekundære frie bevægelighed tog Udlændingenævnet stilling til, om der mellem den danske statsborger og familiemedlemmet var opbygget eller konsolideret et familieliv i værtsmedlemsstaten. Udlændingenævnet tog i andre sager stilling til, om et opbygget eller konsolideret familieliv var blevet afbrudt.

"[Ansøgeren] har således i størstedelen af perioden frem til indrejsen i Sverige boet i USA, idet hun, ud over en periode på 2 måneder fra den [...] august 2021 til og med den [...] oktober 2021, alene opholdt sig sammen med [den danske statsborger] i forbindelse med kortere besøgsophold i Danmark og USA.

Udlændingenævnet finder således, at relationen mellem [ansøgeren] og [den danske statsborger] ikke havde en sådan karakter, at de ved indrejsen i Sverige skulle videreføre et allerede etableret fast familieliv."

Udlændingenævnets afgørelse, juli 2024

I alle tilfælde foretog Udlændingenævnet en konkret og individuel vurdering af samtlige af sagens oplysninger. Udlændingenævnet fandt i flere af sagerne, at betingelserne ikke var opfyldt, hvorfor nævnet stadfæstede Styrelsen for International Rekruttering og Integrations (SIRI) afgørelser med henvisning til, at familiemedlemmet ikke havde ret til ophold i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 3.

Opbygget eller konsolideret familieliv

Som eksempler på forhold, som Udlændingenævnet lagde vægt på ved vurderingen af, om der var opbygget eller konsolideret et familieliv, kan nævnes følgende:

- varigheden og karakteren af ansøgerens ophold, herunder om opholdet havde karakter af ferie- og besøgsophold på visum
- om ansøgeren havde til hensigt at etablere sig i værtsmedlemsstaten
- om tidspunktet for den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark var planlagt på forhånd
- om der var tale om opbygningen af et familieliv eller konsolideringen af et allerede etableret familieliv

Som eksempel på en stadfæstelse, hvor nævnet fandt, at der ikke var opbygget eller konsolideret et familieliv, kan nævnes en sag fra juni 2024. Ansøgeren indrejste i juni 2021 i Danmark sammen med sin danske ægtefælle, som havde boet i Sverige i medfør af EU-reglerne om fri bevægelighed. Ansøgeren havde forud for indrejsen i Danmark opholdt sig 50 dage i Sverige sammen med den danske statsborger på baggrund af et turistvisum. Ansøgeren og den danske statsborger var blevet gift i marts 2021 og havde ikke boet sammen før deres fælles ophold i Sverige. Det var oplyst, at den danske statsborger vendte tilbage til Danmark på det pågældende tidspunkt, fordi ansøgerens visum udløb, og fordi den danske

statsborger arbejdede i Danmark, og der var helbredsproblemer med den danske statsborgers mormor.

Nævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgeren alene havde opholdt sig i Sverige i 50 dage på et turistvisum uden at indgive ansøgning om et opholdsdokument, hvorfor opholdet havde karakter af et besøgsophold. Nævnet lagde også vægt på, at oplysningerne i sagen indikerede, at den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark var planlagt på forhånd, og at ansøgeren således ikke havde haft til hensigt at etablere et ophold i Sverige i medfør af EU-retten. Nævnet lagde videre vægt på, at den danske statsborger og ansøgeren ikke havde boet sammen eller på anden måde udøvet et familieliv forud for deres fælles ophold i Sverige, og at der således skulle være tale om etableringen af et familieliv og ikke en videreførelse af et allerede etableret og konsolideret familieliv. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2024/114](#).

En anden afgørelse fra juli 2024, som også blev stadfæstet, omhandlede en 16-årig amerikansk statsborger, som var barn af den danske statsborgers samlever. Den danske statsborger var i april 2023 vendt tilbage til Danmark efter at have udnyttet sin ret til fri bevægelighed i Sverige, hvor han siden marts 2022 havde boet sammen med ansøgerens mor. Inden opholdet i Sverige havde den danske statsborger og ansøgerens mor boet sammen i Danmark i cirka 6 måneder. I denne periode havde ansøgeren hovedsageligt opholdt sig hos sin far i USA, hvor hun gik i skole. Ansøgeren var i marts 2022 indrejst i Sverige sammen med den danske statsborger og havde fået udstedt opholdskort, men hun rejste efter 5 dage tilbage til USA. Det var oplyst, at ansøgeren udrejste af Sverige på grund af manglende egnede uddannelsesmuligheder, men at hun efterfølgende dagligt havde været i kontakt med sin mor og den danske statsborger gennem videoopkald. Efterfølgende opholdt ansøgeren sig i Sverige i en periode på 48 dage over sommeren 2022. Ansøgeren opholdt sig på ansøg-

ningstidspunktet fortsat i USA, fordi hun først ønskede at tilslutte sig den danske statsborger, når hendes uddannelsesophold i USA var afsluttet.

Nævnet vurderede på baggrund af varigheden og omfanget af ansøgerens ophold i Sverige, at opholdet havde haft karakter af ferie- og besøgsophold og derfor ikke var egnet til, at ansøgeren og den danske statsborger havde kunnet opbygge eller konsolidere et fælles familieliv. Nævnet lagde videre vægt på, at relationen mellem ansøgeren og den danske statsborger ikke havde en sådan karakter, at de ved indrejsen i Sverige skulle videreføre et allerede etableret fast familieliv. Alene det forhold, at det havde været hensigten, at ansøgeren skulle bo hos den danske statsborger og den danske statsborgers samlever i Danmark og i Sverige, og at ansøgeren udrejste til USA på grund af manglende egnede uddannelsesmuligheder, kunne ikke føre til en ændret vurdering. Nævnet bemærkede også, at det forhold, at ansøgeren fortsat ikke var indrejst i Danmark, ikke talte for, at ansøgningen om EU-opholdsret reelt var udtryk for et ønske om at fortsætte et allerede etableret eller konsolideret familieliv. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2024/95](#).

Endvidere kan nævnes en stadfæstelse vedrørende en 20-årig statsborger fra Zambia, som var barn af den danske statsborgers ægtefælle. Ansøgeren indrejste i januar 2024 i Danmark sammen med sin mor og den danske statsborger, som havde haft faktisk og reelt ophold i Sverige. Den danske statsborger havde boet sammen med ansøgerens mor i Sverige i 3½ måned, og forinden da havde de boet sammen i Danmark i 4 år. Forud for indrejsen i Danmark havde ansøgeren opholdt sig 5 uger i Sverige sammen med den danske statsborger og sin mor. Det var oplyst, at ansøgeren først tilsluttede sig familien i Sverige i december 2023 på grund af Covid-19, og fordi han skulle færdiggøre sin uddannelse i hjemlandet, men at den danske statsborger og ansøgerens mor i denne periode havde forsørget ansøgeren.

Nævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøgerens ophold i Sverige som følge af varigheden og omfanget havde haft karakter af et besøgsophold, som ikke var egnet til opbygge eller konsolidere et fælles familieliv. Nævnet vurderede også, at det forhold, at ansøgeren i de seneste 4 år forud for sin indrejse i Sverige havde haft sin faste bopæl og sine øvrige livsforhold, herunder sin skolegang, hos sin moster i Zambia, samt at ansøgeren og den danske statsborger i denne periode alene havde haft telefonisk kontakt, talte imod, at de under opholdet i Sverige videreførte et allerede fast etableret familieliv. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2024/82](#).

Afbrudt familieliv

Som eksempler på forhold, som Udlændingenævnet lagde vægt på ved vurderingen af, om et familieliv var afbrudt, kan nævnes følgende:

- den tidsmæssige forskel mellem den danske statsborgers tilbagevenden og ansøgerens indrejse i Danmark
- årsagen til den tidsmæssige forskel
- om ansøgeren havde til hensigt at slutte sig til den danske statsborger i umiddelbar forlængelse af dennes tilbagevenden

Som eksempel på en stadfæstelse, hvor nævnet lagde vægt på, at familielivet havde været afbrudt, kan nævnes en sag fra januar 2024 vedrørende en britisk statsborger, som i februar 2023 indrejste i Danmark og i marts 2023 søgte om opholdsret som familiemedlem til en dansk statsborger. Ansøgeren og den danske statsborger havde været gift siden 1996, og de oplyste at have boet sammen i Storbritannien fra januar 1996 til maj 2008, hvor den danske statsborger var vendt tilbage til Danmark. Det var oplyst til sagen, at den britiske statsborger var blevet boende i Storbritannien på grund af sit arbejde, og at ansøgeren og den danske statsborger i den mellemliggende

de periode på 15 år havde besøgt hinanden i både Danmark og Storbritannien, havde været på flere rejser sammen og holdt kontakten ved telefonopkald og beskeder.

Nævnet lagde ved vurderingen af det afbrudte familieliv vægt på, at der var gået 15 år mellem den danske statsborgers til-

"Det ændrer ikke Udlændingenævnets vurdering, at det til støtte for klagen er oplyst, at den tidsmæssige forskel mellem [den danske statsborgers] indrejse i Danmark og [ansøgerens] ansøgning om opholdsret skyldes, at det var forbundet med stor risici for [ansøgeren] at opgive sit arbejde i Storbritannien for at søge nyt arbejde i Danmark, og at han forsøgte at forberede sig økonomisk på at flytte til Danmark.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det ikke kan anses for godgjort, at [ansøgeren] havde haft til hensigt at slutte sig til [den danske statsborger] i umiddelbart forlængelse af hendes indrejse i Danmark. Der henvises til SIRI's afgørelse."

Udlændingenævnets afgørelse, januar 2024

bagevenden til Danmark og ansøgerens indrejse og ansøgning. Udlændingenævnet fandt endvidere, at det ikke kunne anses for godgjort, at ansøgeren havde haft til hensigt at slutte sig til den danske statsborger i umiddelbart forlængelse af hendes indrejse i Danmark. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2024/37](#).

Som et andet eksempel på en stadfæstelse kan nævnes en sag fra oktober 2024 vedrørende en britisk statsborger, som i april 2023 søgte om EU-opholdsret som familiemedlem til sin danske ægtefælle. Ansøgeren og den danske statsborger havde boet sammen i Storbritannien fra april 2014 til juli 2018, hvor den danske statsborger var vendt tilbage til Danmark.

Ansøgeren var efter det oplyste blevet boende i Storbritannien, fordi hendes myndige børn og forældre var i Storbritannien, og den ene søn var hjemmeboende. Det var også oplyst, at ansøgeren havde haft langtidsgener efter at have haft Covid-19, og at hun skulle afvikle sin virksomhed og sælge fast ejendom. Ansøgeren og den danske statsborger havde i den mellemliggende periode fra juli 2018 til april 2023 besøgt hinanden i både Danmark og Storbritannien, været på flere rejser sammen og holdt kontakten ved telefonopkald og beskeder. De havde desuden købt fælles ejendom og lavet testamenter, hvori de tilgodeså hinanden.

Nævnet lagde ved afgørelsen vægt på perioden på 4 år og 9

"Oplysningerne om et eventuelt familieliv mellem [ansøgeren] og [den danske statsborger], som er udøvet ved besøgsophold i henholdsvis Storbritannien og Danmark i perioden efter [den danske statsborgers] indrejse i juli 2018, samt ved fælles ferier i Frankrig, og som både i omfang og karakter adskiller sig fra det i Storbritannien konsoliderede familieliv, kan derfor ikke føre til, at [ansøgeren] på nuværende tidspunkt kan aflede en ret til ophold under henvisning til [den danske statsborgers] ophold i Storbritannien forud for juli 2018."

Udlændingenævnets afgørelse, oktober 2024

måneder, der var forløbet mellem den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark og ansøgerens ansøgning. Udlændingenævnet lagde videre vægt på, at det eventuelle familieliv mellem ansøgeren og den danske statsborger, som var udøvet ved besøgsophold i henholdsvis Storbritannien og Danmark samt ved fælles ferier, både i omfang og karakter adskilte sig fra det familieliv, de havde etableret og konsolideret i Storbritannien, hvorfor deres familieliv måtte anses for afbrudt. Der var heller ingen oplysninger, der understøttede en antagelse om, at ansøgeren havde haft til hensigt at slutte sig

til den danske statsborger i Danmark i umiddelbar forlængelse af hans indrejse. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2024/97](#).

EU-opholdsret som forælder til en unionsborger

Udlændingenævnet behandler hvert år adskillige sager, hvor en forælder til en herboende voksen unionsborger eller dennes ægtefælle har søgt om opholdsret efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Det centrale spørgsmål er oftest, hvorvidt det kan anses for godtgjort, at ansøgeren opfylder betingelserne for at være omfattet af personkredsen som familiemedlem i EU-rettens forstand.

Generelt om muligheden for at opnå EU-opholdsret som forælder

En unionsborgers ret til fri bevægelighed ville miste meget af sin betydning, hvis unionsborgeren ikke havde mulighed for at få sin familie med ved udnyttelsen af den frie bevægelighed.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 (opholdsdirektivet) indeholder en ret til ophold for unionsborgeres medfølgende familiemedlemmer, hvis det kan lægges til grund, at familiemedlemmet opfylder betingelserne som "berettiget person" i opholdsdirektivets artikel 2 eller 3.

Opholdsdirektivet, herunder bestemmelserne om familiemedlemmers afledte opholdsret, er gennemført i dansk ret senest ved bekendtgørelse nr. 1457 af 6. oktober 2020 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler om fri bevægelighed (EU-opholdsbekendtgørelsen).

Opholdsretten for familiemedlemmer er en afledt opholdsret. Det betyder, at det er en grundlæggende betingelse, at unionsborgeren (hovedpersonen) opfylder betingelserne for et opholdsgrundlag efter opholdsdirektivet, eksempelvis som arbejdstager eller person med tilstrækkelige midler.

Forældre til en voksen unionsborger eller dennes ægtefælle kan for det første være omfattet af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 4, som specifikt omfatter personer, der er beslægtet i ret opstigende linje med hovedpersonen eller dennes ægtefælle. Derudover kan persongruppen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5 eller 6, som omhandler en hovedpersonens "andre familiemedlemmer", også omfatte forældre.

Afledt opholdsret på baggrund af forsørgelse

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 4, kan en forælder have ret til ophold, hvis det kan lægges til grund, at vedkommende i det land, de ankommer fra, var forsørget af hovedpersonen eller dennes ægtefælle.

Det følger af EU-Domstolens praksis, herunder sag C-200/02, Zhu og Chen og sag C-1/05, Jia, at der ved vurderingen af, om der foreligger et forsørgelsesforhold, kan opstilles kriterier om, at:

- familiemedlemmet henset til sine økonomiske og sociale forhold ikke skal være i stand til at sørge for sine grundlæggende fornødenheder
- familiemedlemmets materielle behov i hjemlandet skal

dækkes af unionsborgeren eller dennes ægtefælle

- familiemedlemmets materielle behov i hjemlandet eller i det land, familiemedlemmet ankom fra, skal foreligge på det tidspunkt, hvor vedkommende søger om at slutte sig til unionsborgeren eller dennes ægtefælle

EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 4, 5 og 6

Stk. 1. ved »familiemedlem« forstås i denne bekendtgørelse

[...]

4) personer, der er beslægtet i ret opstigende linje med en hovedperson eller med en hovedpersons ægtefælle, hvis de pågældende i det land de ankommer fra, forsørges af hovedpersonen eller af hovedpersonens ægtefælle,

5) en hovedpersons andre familiemedlemmer, hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af hovedpersonen eller er optaget i dennes husstand, eller

6) en hovedpersons andre familiemedlemmer, hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at

EU-Domstolen har også udtalt, at der kan stilles krav om, at familiemedlemmet i en anseelig periode regelmæssigt har modtaget en sum penge fra unionsborgeren, og at denne sum er nødvendig for at sikre familiemedlemmets grundlæggende fornødenheder. Dette følger af sag C-423/12, Reyes.

Det er således ikke tilstrækkeligt, at det dokumenteres, at unionsborgeren har overført penge til familiemedlemmet i en vis periode. Det skal også sandsynliggøres, at familiemedlemmet har haft et forsørgelsesbehov, og at pengene derfor har været nødvendige for at dække familiemedlemmets grundlæggende fornødenheder.

▲ Til indholdsfortegnelsen

Som eksempler på Udlændingenævnets afgørelser fra 2024, hvor nævnet tog stilling til, om en forælder opfyldte betingelsen om at være forsørget af hovedpersonen eller dennes ægtefælle, kan nævnes nedenstående sager.

Den ene sag fra maj 2024 vedrørte en forælder fra Pakistan, som havde modtaget økonomiske bidrag fra flere af sine børn, herunder hovedpersonen. Udlændingenævnet fandt i denne sag, at det ikke var dokumenteret, at ansøgeren var økonomisk afhængig af hovedpersonen, idet ansøgeren også var økonomisk støttet af sine andre børn, samt at det ikke var dokumenteret, at der var et forsørgelsesbehov. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2024/119](#).

Den anden sag fra juli 2024 vedrørte en forælder fra Indien, hvor der alene var fremlagt dokumentation for enkeltstående og varierende overførsler foretaget over en kortere periode, og hvor der ingen overførsler var i en periode på cirka 1 år og 7 måneder forud for ansøgerens indrejse i Danmark. Ansøgeren havde således ikke modtaget penge fra hovedpersonen regelmæssigt i en anseelig periode og havde derudover ikke dokumenteret, at vedkommende ikke var i stand til at sørge for sine grundlæggende fornødenheder. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2024/121](#).

Afledt opholdsret på baggrund af optagelse i unionsborgerens husstand

En forælder kan endvidere have ret til ophold, hvis det kan lægges til grund, at vedkommende i det land, de ankommer fra, var optaget i hovedpersonens husstand, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 5.

Det følger af EU-Domstolens praksis, at udtrykket at "høre til husstanden" refererer til personer, der står i et afhængighedsforhold til unionsborgeren. Dette afhængighedsforhold

skal være baseret på en tæt og stabil personlig tilknytning, der er opstået i det samme hjem inden for rammerne af et familiemæssigt samliv, der rækker ud over et simpelt midlertidigt bofællesskab, som er bestemt af rene bekvemmelighedshensyn.

Udlændingenævnets afgørelser fra 2024 har hovedsageligt omhandlet tilfælde, hvor ansøgeren og hovedpersonen ikke har boet sammen i flere år. I disse situationer var det åbenbart, at ansøgeren ikke havde været optaget i hovedpersonens husstand i det land, som vedkommende ankom fra, hvilket også fremgår af de afgørelser, som er nævnt i denne artikel.

Afledt opholdsret på baggrund af alvorlige helbredsmæssige grunde

Endelig kan en forælder have opholdsret som medfølgende familiemedlem, hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer den pågældende. Dette følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 6.

Vurderingen af, om betingelsen er opfyldt, er toleddet. For det første skal familiemedlemmet lide af alvorlige helbredsmæssige problemer, og for det andet skal det være absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejer den pågældende.

Som eksempel på Udlændingenævnet praksis henvises til en sag vedrørende en 85-årig forælder fra Serbien, som havde anført, at hun ikke var i stand til at klare sig selv, og at hun havde smerter som følge af, at hun var faldet på badeværelset. Udlændingenævnet fandt, at der ikke var fremlagt dokumentation for, at ansøgeren ikke var i stand til at kla-

re sig selv, eller at hun led af alvorlige helbredsmæssige problemer, der gjorde det absolut nødvendigt, at ansøgeren blev plejet af hovedpersonen. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2024/122](#).

Som et andet eksempel henvises til en sag om en forælder fra Moldova, som havde anført, at hun var næsten blind og diagnosticeret med aldersrelateret grå stær. Udlændingenævnet fandt i denne sag, at de oplyste helbredsproblemer ikke var af sådan karakter, at ansøgeren kunne være omfattet af anvendelsesområdet for EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 6. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [EU/2024/123](#).

Københavns Byrets dom fra 2024

Ved Københavns Byrets dom i september 2024 blev Udlændingenævnet frifundet, idet byretten gav Udlændingenævnet medhold i, at en sagsøger ikke var omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed.

Sagsøgeren i sagen var en ældre indisk kvinde, som indtil efteråret 2022 havde boet i Indien sammen med sin ene søn, sin svigerdatter og 2 børnebørn. Sagsøgerens familie i Indien valgte dog i efteråret 2022 at forlade Indien for at rejse til USA. Herefter var sagsøgeren alene i Indien, og hun var efter det oplyste ikke i stand til at passe sig selv grundet sin høje alder og dårlige helbred.

Sagsøgeren rejste derfor til Danmark for at slutte sig til sin herboende anden søn, som var unionsborger og siden 2014 havde opholdt sig i Danmark som person med tilstrækkelige midler efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 6. Herefter indgav sagsøgeren til Styrelsen for International Rekruttering og Integration ansøgning om udstedelse af EU-opholdskort som medfølgende familiemedlem til sin søn.

Spørgsmålet i sagen var, om sagsøgeren var omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 4 og

nr. 6, altså om hun havde været forsørget af hovedpersonen, og om der var alvorlige helbredsmæssige grunde, der gjorde det absolut nødvendigt, at hovedpersonen personligt plejede sagsøgeren.

Sagsøgeren gjorde gældende, at der mellem hende og hovedpersonen forelå det nødvendige forsørgelsesforhold, idet sagsøgeren ikke havde en anden indtægtskilde, og idet der var indsendt dokumentation for, at hovedpersonen regelmæssigt havde overført penge til sagsøgeren via sin nieces bankkonto i Indien.

Om sit helbred gjorde sagsøgeren gældende, at hun ikke var i stand til at klare sig selv som følge af bl.a. demens, og at hun efter ankomsten til Danmark var kommet i udredning herfor, fik medicin og generelt havde fået det bedre, efter hun var flyttet sammen med hovedpersonen.

Under hovedforhandlingen i byretten blev der afgivet flere vidneforklaringer fra både hovedpersonen og hovedpersonens ægtefælle i Danmark og fra familiemedlemmer i USA.

På baggrund af sagens samlede oplysninger fandt retten det godtgjort, at hovedpersonen gennem længere tid havde overført penge til sin niece, som havde boet sammen med sagsøgeren i Indien, og det var på baggrund af oplysningerne om sagsøgers helbred også godtgjort, at hun havde helbredsmæssige problemer, som var af alvorlig karakter.

Københavns Byret anførte i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren var omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 4, som forsørget af hovedpersonen, følgende:

"Retten finder, at [sagsøgeren] ikke har godtgjort, at hun blev forsørget af [hovedpersonen] forud for sin indrejse i Danmark. Retten har navnlig lagt vægt på, at [sagsøgeren] har boet sammen med [navnet på den anden søn] og hans familie i Indien i en årrække, frem til at [navnet på den anden søn] ud-

rejste til USA sammen med sin kone og to børn, og at det er dem, der må anses for primært at have sørget for [sagsøgerens] grundlæggende fornødenheder såvel økonomisk som socialt. Det er herefter og efter bevisførelsen i øvrigt ikke godtgjort, at [sagsøgeren] ikke ville være i stand til at sørge for sine grundlæggende fornødenheder i Indien uden [hovedpersonens] hjælp. Det forhold, at [hovedpersonen] ydede økonomisk støtte til familien i Indien, hvilket blev intensivret i en periode på grund af coronaepidemien, hvor [navnet på den anden søn] virksomhed blev økonomisk trængt, kan efter en samlet vurdering af familiens forhold ikke føre til en anden vurdering."

I forhold til spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren var omfattet af personkredsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 6, anførte retten:

"[...]. Efter det ovenfor anførte og efter karakteren af helbredsproblemerne finder retten det endvidere tilstrækkeligt sandsynliggjort, at [sagsøgeren] led af alvorlige helbredsproblemer allerede på ansøgningstidspunktet i december 2022. [Sagsøgeren] har imidlertid ikke godtgjort, at hendes alvorlige helbredsproblemer i december 2022 gjorde det absolut påkrævet, at det var [hovedpersonen] der personligt plejede hende. Retten har lagt vægt på, at [sagsøgeren], inden hun kom til Danmark, blev plejet af [navnet på den anden søn] og hans familie, som hun havde boet med i mange år, og som sørgede for hendes grundlæggende fornødenheder samt for lægebesøg og anden behandling af hende i Indien. Det forhold, at der måtte være kommet bedre styr på hendes helbredsmæssige problemer hos [hovedpersonens] og hans familie her i Danmark, kan ikke føre til et andet resultat."

Byretten vurderede således, at uanset at det var godtgjort, at hovedpersonen gennem længere tid havde ydet økonomisk hjælp til familien i Indien, kunne det ikke lægges til grund, at pengene havde været nødvendige for, at netop sagsøgeren kunne opretholde sine grundlæggende fornødenheder.

Endvidere bekræftede byretten, at der er tale om en toleddet vurdering i EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, nr. 6. Byretten lagde således til grund, at der var tale om alvorlige helbredsproblemer, men fandt derimod ikke, at det var absolut nødvendigt, at netop hovedpersonen plejede hende, hvorfor sagsøgeren ikke var omfattet af bestemmelsens personkreds.

Afvisning af ansøgning om familiesammenføring

Når en udlænding skal søge om familiesammenføring i Danmark, er udgangspunktet, at ansøgningen skal indgives fra udlandet. I visse tilfælde kan ansøgningen dog indgives fra Danmark. Artiklen beskriver, i hvilke tilfælde en ansøgning om familiesammenføring kan afvises, når den er indgivet i Danmark, og hvornår ansøgningen undtagelsesvist kan tages under behandling.

Ansøgning indgivet fra Danmark

Når en ansøgning om familiesammenføring indgives i Danmark, vil Udlændingestyrelsen som det første tage stilling til, om sagen kan tages under behandling, eller om ansøgningen skal afvises.

Udlændingelovens § 9, stk. 25, 1. og 2. pkt.

Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, og hvis ingen særlige grunde taler herimod.

Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kun indgives her i landet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Hvis Udlændingestyrelsen afviser indgivelsen af en ansøgning om familiesammenføring, betyder dette, at styrelsen ikke foretager en vurdering af, om betingelserne for opholdstilladelse er til stede. Udlændingestyrelsen vil i dette tilfælde vejlede

"Udlændingenævnet finder i den forbindelse, at det hverken i ordlyden [...] eller af bestemmelses forarbejder kan udledes, at en ansøger der har indgivet en ansøgning om visumforlængelse har lovligt ophold efter bestemmelsens forstand, således at ansøgeren kan indgive sin ansøgning om familiesammenføring her i landet.

Udlændingenævnet finder således ikke, at [ansøgeren] på baggrund af Udlændingestyrelsens sagsbehandling i forbindelse med hendes visumforlængelsessag har givet hende en berettiget forventning om, at hun måtte indgive en ansøgning om familiesammenføring, før hun havde et gyldigt forlænget visum.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at det som alt-overvejende hovedregel er ansøgers ansvar at sikre overholdelsen af betingelserne for at indgive ansøgningen. Det fremgår i den forbindelse af udlændingemyndighedernes hjemmeside, at man må indgive en ansøgning om familiesammenføring – og få den behandlet i Danmark, hvis man opholder sig lovligt i Danmark på baggrund af et gyldigt visum, et forlænget visum, på visumfrit ophold eller på forlænget visumfrit ophold."

Udlændingenævnets afgørelse, januar 2024

udlændingen om at rejse til sit hjemland eller opholdsland og indgive ansøgningen derfra.

Udlændingen har lovligt ophold

Har udlændingen lovligt ophold her i landet på ansøgningstidspunktet, vil ansøgningen blive tilladt indgivet, og udlændingen vil have ret til at opholde sig i Danmark under sagens behandling.

Hvis det er åbenbart, at udlændingen ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse som familiesammenført, eller hvis udlændingen allerede er meddelt afslag på herpå, og der ikke er ændrede forhold i sagen, vil ansøgningen som udgangspunkt blive afvist, selv om udlændingen har lovligt ophold i Danmark.

Udlændingen har ulovligt ophold m.v.

Når udlændingen ikke har lovligt ophold i Danmark på ansøgningstidspunktet, vil ansøgningen om familiesammenføring blive afvist efter udlændingelovens § 9, stk. 25. 2. pkt. Det samme gør sig gældende, hvis man på ansøgningstidspunktet har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling eller har fået fastsat en udrejsefrist.

En ansøgning om familiesammenføring under ulovligt ophold vil alene kunne tillades indgivet, hvis Danmarks internationale forpligtelser tilsiger det. Det er navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til respekt for privatliv og familieliv og FN's Børnekonvention.

Retten til respekt for privatlivet omfatter f.eks. det tilfælde, hvor udlændingen og den herboende har et mindreårigt fællesbarn, eller når den herboende har et hjemmeboende, mindreårigt særbarn, og barnet har opnået en selvstændig tilknytning til Danmark under lovligt ophold eller har haft en væsentlig del af sine formative år her i landet.

Efter udlændingemyndighedernes praksis opnår et barn en

selvstændig tilknytning til Danmark efter 6 til 7 års lovligt og uafbrudt ophold her i landet, hvor barnet kontinuerligt har gået i en dansk institution og/eller skole. I dom af 14. september 2011 i sagen Osman mod Danmark (j.nr. 38058/09) har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) udtalt, at et barns formative år varer fra barnets 7. til 15. leveår.

Retten til respekt for familielivet omfatter f.eks. den situation, hvor udlændingen og den herboende har et beskyttelsesværdigt familieliv efter EMRK artikel 8, og parret ikke kan henvises til at udøve deres familieliv i hjemlandet eller udlændingens eventuelle opholdsland. Dette kan f.eks. skyldes den herboendes risiko for asylrelevant forfølgelse, den herboendes manglende mulighed for livsnødvendig behandling og/eller medicin, eller at den herboende har tilstrækkeligt og regelmæssigt samvær med mindreårige særbørn i Danmark.

Udlændingenævnets praksis

Udlændingenævnet har i 2024 behandlet flere klager over, at Udlændingestyrelsen har afvist at behandle en ansøgning om familiesammenføring under henvisning til, at udlændingen ikke havde lovligt ophold i Danmark på ansøgningstidspunktet.

I januar 2024 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en libanesisk statsborgers ansøgning om familiesammenføring til sin herboende voksne søster. Ansøgeren var indrejst i Danmark på et gyldigt visum. På ansøgningstidspunktet havde ansøgeren en ansøgning om visumforlængelse under behandling og havde i den forbindelse ret til at opholde sig i Danmark på processuelt ophold. Ansøgerens oprindelige visum, som hun var indrejst i Danmark på, var imidlertid udløbet på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om familiesammenføring. Til støtte for klagen var bl.a. anført, at ansøgeren havde familie i Danmark. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/130](#).

"Ej heller det forhold, at [det] til klagen er anført, at [ansøgerens] danske familie, som består af 4 søskende, mor og far, bor fast i Danmark og at [ansøgeren] er desperat efter at være sammen med dem som en mental hjælp i forbindelse med både sin mor og tabet af sin søn få måneder forinden, kan føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet har herved lagt vægt på, at et manglende familienetværk samt at generelle sociale problemer i en ansøgers hjemland ikke i sig selv er nok til at, ansøgning om opholdstilladelse [...] skal tilladelse indgivet [...]."

Udlændingenævnets afgørelse, januar 2024

I september 2024 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelser om afvisning af 3 nigerianske statsborgeres ansøgninger om familiesammenføring til deres henholdsvis herboende ægtefælle og far. Ansøgerne var indrejst i Danmark på et gyldigt visum, men gyldigheden af deres visum var udløbet (overstay) på ansøgningstidspunktet. De havde derfor ikke længere lovligt ophold her i landet. Til støtte for klagen var bl.a. anført, at ansøgningerne om familiesammenføring var indgivet efter udløb af ansøgernes visum af helbredsmæssige årsager. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/133](#).

I september 2024 ændrede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en iransk statsborgers ansøgning om familiesammenføring til sin herboende iranske ægtefælle. Ansøgeren indgav sin ansøgning her i landet på et tidspunkt, hvor ansøgeren havde fået fastsat en udrejsefrist. Udlændingenævnet fandt på trods heraf, at ansøgningen skulle tillades indgivet her i landet, da parret ikke kunne henvises til at udøve deres familieliv i Iran, hvor den herboende risikerede asylrelevant forfølgelse. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/128](#).

"Udlændingenævnet har lagt vægt på, at der i sagen ikke foreligger oplysninger om personlige forhold, herunder helbredsmæssige forhold, der i medfør af EMRK artikel 8 kan betyde, at det ville være uproportionalt og i strid med Danmarks internationale forpligtelser, at [ansøgerne] skal indrejse i Nigeria, hvor de er statsborgere, for at indgive ansøgning om familiesammenføring ved en dansk repræsentation i hjemlandet.

Det til støtte for klagen anførte om, at [2 af ansøgerne] har hostet og har haft malaria siden deres ankomst til Danmark i december 2023, hvilket har påvirket deres fars evne til at indsende deres ansøgninger om familiesammenføring i Danmark rettidigt, og at de har været på hospitalet det meste af perioden efter, at de ankom til Danmark, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at [der] i forbindelse med klagen alene [er] indsendt lægejournaler af februar 2024, hvoraf det fremgår, at [2 af ansøgerne] har hostet siden ankomst til Danmark, og at der er mistanke om malaria og/eller lungebetændelse. Udlændingenævnet har således ikke modtaget dokumentation for, at [ansøgerne] har haft alvorlige helbredsmæssige vanskeligheder. Af samme årsag finder Udlændingenævnet, at det ikke vil udgøre en krænkelse af EMRK artikel 3 om forbud mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling, at henvise [ansøgerne] til at indgive ansøgning om familiesammenføring fra Nigeria."

Udlændingenævnets afgørelse, september 2024

I november 2024 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en iransk statsborgers ansøgning om familiesammenføring til sin herboende ægtefælle. Ansøgeren havde på ansøgningstidspunktet ikke længere lovligt ophold i Danmark (overstay) og havde samtidig en

anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling. Til støtte for klagen var bl.a. anført, at ansøgeren havde en verserende ansøgning om asyl i Danmark. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/129](#).

"Det til støtte for klagen anførte om, at [ansøgeren] aktuelt har en verserende sag om asyl, som ikke er blevet afgjort, og at det fremgår af [ansøgerens] samtalereferat under hendes oplysnings- og motivsamtale, at hendes asylansøgning er begrundet i frygt for forfølgelse af de iranske myndigheder grundet hendes politiske aktiviteter, og af frygt for chikane og trusler, kan ikke føre til en ændret vurdering.

Udlændingenævnet henviser herved til, at dette kan være oplysninger af asylretlig karakter, der vil blive vurderet i forbindelse med den verserende ansøgning om asyl i Danmark, og at [ansøgeren] har mulighed for at søge om opholdstilladelse som familiesammenført fra Danmark, såfremt hun bliver meddelt opholdstilladelse som flygtning i Danmark. Det forhold, at hun har påberåbt sig asylrelevante forhold, kan derfor på nuværende tidspunkt ikke føre til, at ansøgningen om opholdstilladelse som familiesammenført, der er indgivet under processuelt ophold i Danmark, tillades indgivet.

[...]

Udlændingenævnet vurderer afslutningsvist, at det under de givne omstændigheder ikke vil være uproportionalt at henvise [ansøgeren] til – såfremt hun meddeles afslag på asyl i Danmark – at indgive ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab fra hjemlandet eller et tredjeland, hvor hun har haft fast lovligt ophold i mindst 3 måneder henset til, at hun aldrig har haft opholdstilladelse i Danmark, men alene i en periode har opholdt sig her i landet på et visum og under processuelt ophold, samt at hun

I november 2024 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning af en marokkansk statsborgers ansøgning om familiesammenføring til sin herboende ægtefælle. Ansøgeren indgav sin ansøgning her i landet på et tidspunkt, hvor ansøgeren havde fået fastsat en udrejsefrist i forbindelse med afslag på en tidligere ansøgning om familiesammenføring. Til støtte for klagen var bl.a. anført, at ansøgeren og herboende havde 2 mindreårige fællesbørn med opholdstilladelse i Danmark. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/130](#).

"Det er indgået i vurderingen af sagen, at [ansøgeren] og [herboende] har to mindreårige fællesbørn, som begge har opholdstilladelse i Danmark som familiesammenførte med [herboende], og at det yngste barn i CPR er registreret med bopæl hos [herboende], mens det ældste barn er registreret som udrejst af Danmark.

Udlændingenævnet vurderer henset til fællesbørnenes alder og længden af fællesbørnenes ophold i Danmark, at børnene ikke har opnået en sådan selvstændig tilknytning til Danmark, at det af den grund må anses for særligt belastende at [...] henvise [ansøgeren] til at indgive ansøgning om opholdstilladelse på baggrund af ægteskab fra hjemlandet eller et tredjeland, hvor hun har haft fast lovligt ophold i mindst 3 måneder. Udlændingenævnet lægger herved vægt på, at [ansøgeren] aldrig har haft opholdstilladelse i Danmark, men alene i perioder har opholdt sig her i landet under visum og processuelt ophold, og at hun er født og opvokset i Marokko."

TEUF artikel 20 — EU-opholdsret som tredjelandforælder til et mindreårigt dansk statsborgerbarn

Uddrag af TEUF artikel 20:

1. Der indføres et unionsborgerskab. Unionsborgerskab har enhver, der er statsborger i en medlemsstat. Unionsborgerskab er et supplement til det nationale statsborgerskab og træder ikke i stedet for dette.

2. Unionsborgerne har de rettigheder og er underlagt de pligter, der er indeholdt i traktaterne. De har bl.a. følgende rettigheder:

a) de har ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område

[...]

En tredjelandstatsborger, det vil sige en borger uden for EU, der har et barn med en dansk statsborger, kan opnå en afledt EU-opholdsret, fordi barnet samtidig er unionsborger. EU-Domstolen har fastslået, at hvis der foreligger et afhængighedsforhold mellem tredjelandforælderen og unionsborgerbarnet, vil tredjelandforælderen kunne have en afledt ret til ophold i Unionen. Udlændingenævnet har i 2024 i en række sager taget stilling til afhængighedsforholdet mellem tredjelandforælderen og det danske statsborgerbarn for at fastslå, om der var ret til ophold i Danmark.

Det fremgår af artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), at alle, der er statsborgere i en medlemsstat, har et unionsborgerskab. Unionsborgerskabet vedrører bl.a. retten til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område.

EU-Domstolen har i dom af 8. marts 2011 i sag C-34/09, Zambrano, første gang fastslået, at TEUF artikel 20 bl.a. skal fortolkes sådan, at den er til hinder for, at en medlemsstat nægter en tredjelandstatsborger, som forsørger et barn, der er unionsborger, ophold i den medlemsstat, hvori barnet er bosat og er statsborger, hvis det medfører, at unionsborgerbarnet reelt fratages den effektive nydelse af kerneindholdet i de rettigheder, der er tilknyttet statussen som unionsborger.

Det betyder i praksis, at en tredjelandstatsborger, der er forælder til et mindreårigt dansk statsborgerbarn, kan have en

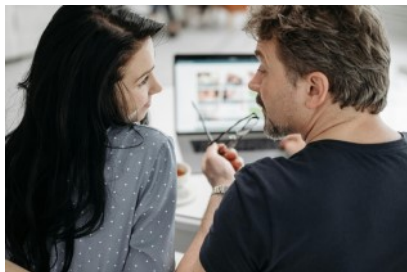
afledt opholdsret efter EU-retten og dermed i visse tilfælde kan opnå ret til ophold i Danmark, hvis et afslag på ret til ophold til tredjelandstatsborgeren vil betyde, at unionsborgerbarnet reelt vil blive nødt til at forlade Unionens område. En sådan tilladelse meddeles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

Afhængighedsforholdet mellem unionsborgerbarnet og tredjelandforælderen

Hvornår et unionsborgerbarn reelt vil blive nødt til at forlade Unionens område afhænger efter EU-Domstolens praksis af, om tredjelandforælderen faktisk tager sig af barnet, og om der består et afhængighedsforhold mellem barnet og tredjelandforælderen.

EU-Domstolen har i dom af 10. maj 2017 i sag C-133/15, Chavez-Vilchez, fastslået, at der ved vurderingen af afhængighedsforholdet mellem barnet og tredjelandforælderen bl.a. skal inddrages hensynet til barnets tarv, herunder barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til begge forældre, og hvad adskillelsen mellem barnet og tredjelandforælderen vil betyde for barnets ligevægt.

EU-Domstolen har i dom af 5. maj 2022 i de forenede sager C-451/19 og C-532/19, XU og QP, fastslået, at hvis et mindreårigt unionsborgerbarn har fast bopæl med begge sine forældre, og begge barnets forældre i det daglige er fælles om at tage sig af barnet og om at varetage den retlige, følelsesmæssige og økonomiske forsørgelse, er der en formodning

for et afhængighedsforhold mellem barnet og begge forældre, som kan danne grundlag for en afledt opholdsret efter TEUF artikel 20.

Reelt og stabilt familieliv

Udlændingenævnet foretager i klagesagerne en konkret vurdering af, om der foreligger et afhængighedsforhold mellem det danske statsborgerbarn og tredjelandforælderen. Det vil i den forbindelse være afgørende, om der er tale om et reelt og stabilt familieliv. Her vil varigheden af familielivet, herunder særligt i den periode, tredjelandforælderen har boet sammen med det danske statsborgerbarn og den anden forælder, indgå med betydelig vægt. Derfor vil en kort periode med samliv som udgangspunkt ikke være nok til at skabe en formodning for, at der foreligger et afhængighedsforhold. Det forhold, at den ene forælder arbejder i udlandet og derfor pendler, eller at størstedelen af familielivet er udøvet i et andet land, kan også tale for, at der alligevel er et afhængighedsforhold, hvis sagens øvrige omstændigheder peger på et reelt og stabilt familieliv.

Der kan læses mere om den juridiske vurdering af de forenede sager C-451/19 og C-532/19, XU og QP, [her](#).

Udlændingenævnets praksis

I 2024 har Udlændingenævnet i flere sager vurderet afhængighedsforholdet mellem det danske statsborgerbarn og tredjelandforælderen og det reelle og stabile familieliv.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse på grund af afhængighedsforholdet mellem det danske statsborgerbarn og tredjelandforælderen, kan nævnes en afgørelse fra december 2024.

I sagen var ansøgeren en syrisk statsborger med opholdstilladelse i Tyrkiet, som var blevet meddelt afslag på familie-

sammenføring med sine 2 danske statsborgerbørn, da Udlændingestyrelsen vurderede, at der ikke var tale om et reelt og stabilt familieliv, som kunne danne grundlag for en afledt opholdsret efter TEUF artikel 20. Børnene boede i Danmark med deres mor, som var ansøgerens ægtefælle.

Udlændingestyrelsen havde i afgørelsen bl.a. lagt vægt på, at forældrene ikke var samboende, og at de i det daglige ikke var fælles om at tage sig af børnene og varetagelsen af den retlige, økonomiske og følelsesmæssige forsørgelse af børnene.

Udlændingenævnet vurderede imidlertid, at der forelå et afhængighedsforhold mellem ansøgeren og de danske statsborgerbørn, der betød, at børnene ville være nødsaget til at forlade Unionens område, hvis ansøgeren blev nægtet opholdsret i Danmark. Udlændingenævnet lagde i afgørelsen bl.a. vægt på, at ansøgerens ægtefælle og børnene siden deres fødsel regelmæssigt havde besøgt ansøgeren i Tyrkiet, at der var tale om besøg af flere måneders varighed, og at børnene derfor i størstedelen af deres liv havde levet som en del af en samlet familieenhed med begge forældre.

Udlændingenævnet anførte bl.a. følgende i afgørelsen:

"Det forhold, at parret i nogle perioder har levet adskilt, udelukker ikke i sig selv, at der foreligger et kvalificeret afhængighedsforhold mellem [ansøgeren] og børnene, og nævnet lægger efter det anførte til grund, at [ansøgeren] har taget del i den retlige, økonomiske og følelsesmæssige forsørgelse af begge sine børn, herunder særligt under deres ophold i Tyrkiet."

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/73](#).

Når tredjelandforælderen har opholdstilladelse i en anden EU-medlemsstat

I de tilfælde, hvor der er konstateret et reelt og stabilt familieliv mellem det danske statsborgerbarn og tredjelandforælderen, men hvor tredjelandforælderen har en opholdstilladelse i en anden EU-medlemsstat, vil Danmark som udgangspunkt ikke være forpligtet til at meddele opholdstilladelse på baggrund af TEUF artikel 20.

Det kan udledes af EU-Domstolens dom af 27. april 2023 i sag C-528/21, M.D., at det forhold, at tredjelandforælderen har en gyldig opholdstilladelse i en anden EU-medlemsstat, har den betydning, at det mindreårige unionsborgerbarn og barnets unionsborgerforælder ikke reelt vil være tvunget til at forlade Unionens område som helhed, selv om tredjelandstatsborgeren bliver nægtet en opholdsret i unionsborgerbarnets medlemsstat. EU-Domstolen lagde vægt på, at der ikke var noget, der tydede på, at det var umuligt for det mindreårige unionsborgerbarn og barnets unionsborgerforælder at opholde sig lovligt i den anden EU-medlemsstat.

Udlændingenævnet foretager i hver sag en konkret vurdering af, om barnet kan henvises til at tage ophold i en anden EU-medlemsstat. I vurderingen vil hensynet til barnets tarv, herunder barnets alder og tilknytning til Danmark, indgå med stor vægt.

Udlændingenævnets praksis

Udlændingenævnet stadfæstede i december 2024 en afgørelse, hvor der var konstateret et reelt og stabilt familieliv, og hvor ansøgeren havde en opholdstilladelse i en anden EU-medlemsstat.

Sagen omhandlede en irakisk statsborger, som søgte om familiesammenføring med sit danske statsborgerbarn efter TEUF artikel 20. Barnet boede i Danmark med sin mor, som var ansøgerens kæreste. Ansøgeren havde opholdstilladelse i

Italien som flygtning. Udlændingenævnet lagde i sin afgørelse bl.a. vægt på, at der ikke forelå dokumentation for, at ansøgeren på afgørelsestidspunktet ikke havde en gyldig opholdstilladelse i Italien, og at familien derfor kunne udøve deres familieliv som en samlet enhed fra Italien. Udlændingenævnet vurderede i den forbindelse, at det danske statsborgerbarn alene var 1 år gammelt, og at barnets tilknytning til Danmark derfor på afgørelsestidspunktet ikke var af sådan en karakter, at det kunne tale afgørende imod at nægte ansøgeren en afledt opholdsret i Danmark.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/72](#).

3-måneders frist for familiesammenføring med børn under 15 år

Krav til den herboende forælders opholdsgrundlag

For at barnet kan blive familiesammenført er det et grundlæggende krav, at den herboende forælder er enten dansk eller nordisk statsborger, er flygtning, har opholdstilladelse med henblik på varigt ophold eller har opnået permanent opholdstilladelse i Danmark. Dette følger af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2.

Der stilles i udlændingeloven krav om, at den herboende forælder skal søge om familiesammenføring for biologiske børn under 15 år senest 3 måneder efter, at forælderen selv har fået opholdstilladelse i Danmark. Der kan være særlige grunde til at give en opholdstilladelse til barnet, selv om 3-måneders fristen ikke er overholdt. Familiesammenføring med børn berører grundlæggende menneskerettigheder, og Udlændingenævnet foretager i alle sager en skønsæssig vurdering af sagens konkrete oplysninger, hvor især årsagen til adskillelsen, hvordan familielivet med barnet hidtil har været opretholdt og hensynet til barnets tarv indgår.

Krav til familiesammenføring og nærmere om 3-måneders fristen

For at blive familiesammenført med en forælder i Danmark er det et krav, at barnet endnu ikke er fyldt 15 år på ansøgningstidspunktet, og at barnets herboende forælder har del i forældremyndigheden, ligesom barnet ikke må have stiftet selvstændig familie. For et barn mellem 15 og 18 år er der i særlige tilfælde adgang til familiesammenføring med en forælder i Danmark.

Hvis barnet allerede bor sammen med en forælder i hjemlandet eller en anden fast omsorgsperson, kan barnet kun blive familiesammenført med den forælder, der bor i Danmark, hvis der ansøges herom inden 3 måneder fra det tidspunkt, hvor forælderen selv har fået opholdstilladelse her i landet.

Udlændingelovens § 9, stk. 21

Et barn, som opholder sig i hjemlandet eller et andet land sammen med den ene af forældrene eller anden fast omsorgsperson, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler herfor, kun gives opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, hvis der ansøges herom, senest 3 måneder efter at den anden forælder er meddelt opholdstilladelse her i landet eller, hvis den anden forælder har dansk indfødsret eller statsborgerskab i et af de andre nordiske lande, er tilmeldt folkeregisteret.

Baggrunden for 3-måneders fristen er, at barnet så hurtigt som muligt bliver familiesammenført med sin forælder, både af hensyn til barnets familieliv med forælderen og af hensyn til barnets tarv, men også for at sikre barnets integration i Danmark.

Hvis barnet gennem en årrække har boet fast sammen med den anden forælder i hjemlandet eller en anden omsorgsperson, f.eks. sine bedsteforældre, er det Udlændingenævnets praksis, at det må lægges til grund, at barnets nuværende omsorgsperson fortsat kan og vil varetage omsorgen for barnet. Det er også Udlændingenævnets praksis, at det som udgangspunkt er bedst stemmende med barnets tarv, at barnet fortsat opholder sig hos sin faste omsorgsperson i hjemlandet, hvis der først søges om opholdstilladelse til barnet efter en længere periode.

3-måneders fristen gælder ikke herboende forældre, der som økonomisk aktive tyrkiske statsborgere er omfattet af Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet.

Kravet om, at barnet skal have søgt om opholdstilladelse inden for 3 måneder, stilles ikke, hvis det i sagen dokumenteres, at den hidtidige omsorgsperson i hjemlandet ikke længere kan varetage omsorgen for barnet, f.eks. hvis barnets nuværende omsorgsperson enten er alvorligt syg, er afgået ved døden eller er forsvundet, og barnet derfor reelt er uden fast omsorgsperson i hjemlandet.

Særlige grunde til at fravige 3-måneders fristen

Der kan være sager, hvor et afslag på opholdstilladelse ikke er foreneligt med Danmarks forpligtelser efter internationale konventioner, særligt Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, der beskytter familiens enhed og retten til familieliv. Det betyder, at kravet ikke kan stilles, når der i sagen er ganske særlige grunde til, at barnet skal familiesammenføres med den herboende forælder, uanset at forælderen ikke har ansøgt herom inden 3 måneder. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvor den herboende forælder har måttet flygte fra hjemlandet og af den grund ikke kan henvises til at genoptage sit familieliv med barnet dér. Det omfatter også den situation, hvor den herboende forælder eller dennes ægtefælle har mindreårige børn i Danmark, som på grund af tilknytningen til sin anden forælder i Danmark eller på grund af egen tilknytning til Danmark ikke ville kunne henvises til at bo i et andet land. Det kan også være i de tilfælde, hvor det vurderes, at den herboende forælder på grund af alvorlig sygdom eller et handicap ikke har adgang til relevant medicin eller behandling i hjemlandet, og at det derfor vil være humanitært uforvarligt at henvise forælderen dertil.

Udlændingenævnet foretager en vurdering af, om det nuværende familieliv mellem den herboende forælder og barnet kan opretholdes. Udlændingenævnet vil altid vurdere, om den herboende forælders familieliv med barnet er af en sådan karakter og intensitet, at det nuværende familieliv vil ændre sig væsentligt eller blive afbrudt, hvis barnet ikke får opholdstilladelse i Danmark. Barnets mulighed for at opretholde kon-

takten med sin forælder telefonisk, online eller ved besøgsophold indgår også i denne vurdering.

Frivillig afbrydelse af familieliv

Der skal helt ekstraordinære omstændigheder til, før et familieliv mellem forælder og barn kan anses for afbrudt. Efter Menneskerettighedsdomstolens praksis vil barnet altid have et beskyttelsesværdigt familieliv med både sin mor og far fra fødselstidspunktet. Dette gælder, uanset om forældrene har været samlevende, og uanset hos hvem af forældrene barnet er vokset op.

Udlændingenævnets praksis

Udlændingenævnet har i 2024 behandlet flere klagesager, hvor et udenlandsk barn under 15 år har søgt om familiesammenføring med en herboende forælder og i Udlændingestyrelsen har fået afslag med henvisning til, at 3-måneders fristen ikke var overholdt.

Udlændingenævnet vurderede i en sag, at kravet om, at barnet skulle have søgt inden for 3 måneder, ikke kunne stilles. Barnet var 5 år, og de sidste 4 år havde barnet boet hos sine bedsteforældre i Syrien, men bedsteforældrene kunne på grund af alderdom og sygdom ikke længere tage sig af barnet. Afgørende for vurderingen var også, at barnets herboende far havde opholdstilladelse som flygtning og derfor ikke kunne henvises til at besøge barnet i Syrien. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/131](#).

Udlændingenævnet vurderede i en anden sag, at kravet om 3-måneders fristen skulle stilles. Der var tale om et barn på 10 år, der de seneste 7 år havde boet hos sin far og sine bedsteforældre i Thailand. Barnets mor havde boet i Danmark i 3 år sammen med sin nye ægtefælle, da hun søgte om familiesammenføring med barnet. Uanset at barnets far led af skizo-

freni, og at barnets mor havde oplyst, at hun var bekymret for barnets sikkerhed, vurderede Udlændingenævnet, at barnets far og bedsteforældre fortsat var barnets primære omsorgspersoner. Det indgik med særlig vægt i vurderingen, at der ikke var dokumentation for, hvilke symptomer barnets far havde eller betydningen heraf. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/132](#).

Barnets tarv i sager, hvor en udenlandsk forælder søger om familiesammenføring med et herboende mindreårigt barn

Efter udlændingeloven er det muligt at blive familiesammenført med et herboende mindreårigt barn, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler herfor. Dette følger af udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Hensynet til barnets tarv indgår altid i Udlændingenævnets vurdering i denne type sager.

Når et udenlandsk barn er fastboende i Danmark vil udlændingelovens regler vedrørende familiesammenføring med barnets udenlandske forælder skulle fortolkes i lyset af Danmarks internationale forpligtelser og med udgangspunkt i barnets tarv.

Børns rettigheder

Med udgangspunkt i at børn har et særligt behov for beskyttelse, blev FN's Konvention om Barnets Rettigheder (Børnekonventionen) vedtaget den 20. november 1989. Danmark har ratificeret konventionen, og den trådte i kraft i Danmark den 18. august 1991. Formålet med Børnekonventionen er at sikre børns grundlæggende rettigheder, udvikling, beskyttelse og ret til medbestemmelse. Det fremgår bl.a. af konventionen, at barnets tarv skal komme i første række i alle foranstaltninger vedrørende børn, jf. artikel 3, og at barnet ikke må adskilles fra sine forældre mod deres vilje, jf. artikel 9.

Rettighederne i Børnekonventionen skal ses som en overbygning til de menneskerettigheder, der allerede siden 1950 har været gældende i medfør af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK). Børnekonventionen skal således

særligt læses i sammenhæng med EMRK artikel 8, hvorefter enhver har ret til respekt for sit privat- og familieliv. Efter denne bestemmelse må en stat alene gøre indgreb i en persons ret til privat- og familieliv, hvis indgrebet sker i overensstemmelse med loven, indgrebet er nødvendigt pga. hensynet til samfundet, og indgrebet konkret er proportionalt i forhold til den pågældendes situation.

Barnets lov, der trådte i kraft den 1. januar 2024, skal sikre, at barnets synspunkter og tarv tillægges større betydning i sagsbehandlingen, herunder i forbindelse med sager, hvor et barn skal anbringes uden for hjemmet.

Hverken EMRK, Børnekonventionen eller barnets lov giver i sig selv en udlænding ret til familiesammenføring, men regelgrundlagene skal indgå som elementer i vurderingen, når udlændingemyndighederne behandler en sag om familiesammenføring efter udlændingeloven.

Udlændingelovens regler

Hvis en udlænding har et mindreårigt barn, der bor i Danmark, og der er et familieliv mellem barnet og udlændingen, kan udlændingen få opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, hvis der foreligger ganske særlige grunde.

Udlændingelovens § 9 c, stk. 1, anvendes særligt i de situationer, hvor det følger af Danmarks internationale forpligtelser, at udlændingen skal have opholdstilladelse i Danmark.

Der er som udgangspunkt et familieliv mellem et barn og

Du kan læse mere om relevante regler her:

- [EMRK](#)
- [Børnekonventionen](#)
- [Barnets lov](#)

begge forældre fra barnets fødselstidspunkt. Det gælder også de situationer, hvor barnet allerede bor med den ene forælder i Danmark, eller hvor barnet er anbragt uden for hjemmet, og der er samvær med barnet. Der vil altid skulle foretages en vurdering af, om Danmark er nærmest til at beskytte dette familieliv.

Hvis det er intentionen, at den udenlandske forælder skal bo sammen med barnet hos barnets anden herboende forælder, og forældrene således er et par, vil ansøgningen om familiesammenføring som udgangspunkt ikke skulle behandles efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, men derimod efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, der omhandler familiesammenføring mellem ægtefæller, samlevende og registrerede partnere.

Hvis barnet er dansk statsborger

I den situation, hvor det herboende barn er dansk statsborger, kan en forælder til barnet efter visse betingelser aflede opholdsrettigheder som følge af TEUF artikel 20. Læs mere om betingelserne i artiklen om TEUF artikel 20, som du kan læse [her](#).

Når en udlænding har samvær med et barn, der bor i Danmark

Når en udlænding søger familiesammenføring med sit herboende mindreårige barn, som udlændingen har samvær med, har omfanget af samværet betydning for sagens vurdering.

I samværssager træffes afgørelsen ud fra en konkret og individuel vurdering af barnets forhold og behov, sådan at der fastsættes det samvær, der konkret er til barnets bedste.

Der kan i familiesammenføringssager ikke stilles krav om, at samværet har et bestemt omfang. Der skal derimod foretages en konkret vurdering af sagen ud fra forælderen og barnets hidtidige relation til hinanden, det aktuelle samvær, barnets alder samt øvrige forhold vedrørende barnet og forælderen, f.eks. deres helbredsforhold, afstand mellem deres bopæle m.v. I denne konkrete vurdering vil hensynet til familielivet efter EMRK artikel 8 og barnets tarv efter Børnekonventionen samt barnets lov indgå.

Det er vigtigt at understrege, at en udlænding som udgangspunkt ikke kan få opholdstilladelse i Danmark med henblik på, at udlændingen kan indrejse og opbygge et samvær med sit barn. For at der kan meddeles opholdstilladelse, kræves det som udgangspunkt, at barnet og forælderen allerede har etableret et regelmæssigt samvær i Danmark.

Børn anbragt uden for hjemmet

I den situation, hvor en udenlandsk forælder søger om opholdstilladelse i Danmark under henvisning til sit mindreårige barn, og hvor barnet er blevet anbragt uden for hjemmet af de danske myndigheder, skal det vurderes, om der foreligger ganske særlige grunde til at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1.

I denne særlige situation skal der tages hensyn til, at de danske myndigheder allerede har gjort et indgreb i forælderen og barnets familieliv ved at tvangsanbringe barnet, og at kommunen er forpligtet til at sørge for, at barnet opretholder forbindelsen til sine forældre, mens barnet er anbragt uden for hjemmet, i overensstemmelse med reglerne i barnets lov.

Retten til beskyttelse af familielivet ophører ikke på grund af tvangsanbringelsen. Hvis en forælder afskæres fra muligheden for at udøve et samvær med det anbragte barn, fordi forælderen ikke kan opnå lovligt ophold i landet og ikke kan henvises til at indrejse lovligt i landet med henblik på udøvelse af

samvær, vil dette kunne være en krænkelse af retten til familieliv og en krænkelse af barnets tarv.

Danmark vil derfor ofte i disse situationer være nærmest til at beskytte forælderen og barnets familieliv, men der vil altid skulle foretages en konkret vurdering i den enkelte sag af, hvorvidt det vil være uproportionalt at meddele forælderen afslag på familiesammenføring. I denne vurdering kan følgende elementer indgå:

- Baggrunden for anbringelsen
- udsigten til at barnet kan komme hjem og bo hos forældrene
- barnets udbytte af samværet med forælderen
- omfanget og hyppigheden af forældrens behov for ophold i Danmark
- afstanden til forældrens alternative opholdsland
- familiens opholdsgrundlag forud for anbringelsen

Du kan læse mere herom i notat af 22. juni 2011 om samspillet mellem udlændingelovens regler, de familieretlige regler og EMRK artikel 8 i relation til meddelelse af opholdstilladelse til forældre til herboende børn, som er anbragt uden for hjemmet. Notatet kan læses [her](#).

Udlændingenævnets praksis

Udlændingenævnet har i 2024 behandlet flere sager, hvor en udenlandsk forælder har søgt om familiesammenføring med et herboende mindreårigt barn.

Udlændingenævnet har bl.a. omgjort 2 afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen, hvor nævnet har taget konkret stilling til omfanget af samværet og karakteren og intensiteten af familielivet mellem forælder og barn.

I den ene sag havde en forælder fra Uganda haft regelmæssigt samvær med sit barn, der boede i Danmark, mens forælderen havde haft opholdstilladelse i Sverige. Da opholdstilladelsen i Sverige ikke længere var gældende, kunne det hidtidige samvær ikke længere opretholdes på grund af afstanden til Uganda og barnets unge alder. Udlændingenævnet vurderede derfor, at der var grundlag for at meddele opholdstilladelse i Danmark. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/98](#).

I den anden sag omgjorde Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse henset til, at en far fra Egypten efter skilsmissen med barnets mor havde samvær med sit herboende barn 3 dage om ugen med overnatning og henset til, at barnet var 5 år gammel. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/99](#).

Udlændingenævnet har stadfæstet en afgørelse, hvor forælderen hidtil havde udøvet samvær med barnet på besøgsophold, og hvor samværet forsat kunne opretholdes på denne måde. Det kunne ikke føre til en ændret vurdering, at forælderen på sigt ønskede at have en 7-7-samværsordning med barnet, da det ikke er muligt at opnå opholdstilladelse med henblik på etablering eller intensivering af samvær. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/120](#).

Udlændingenævnet stadfæstede endvidere en afgørelse, hvor forælderen ikke aktuelt havde samvær med barnet, idet domstolene havde fundet, at det ikke var i barnets tarv, at der blev fastsat et samvær foreløbigt. Udlændingenævnet lagde i forbindelse med afgørelsen vægt på, at såfremt der i fremtiden måtte blive fastsat et samvær, ville samværet kunne afvikles ved besøgsophold. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/86](#).

I nogle af de sager, Udlændingenævnet har behandlet i 2024, har det herboende barn været anbragt uden for hjemmet. I

disse sager har hensynet til barnets tarv og udlændingens samvær med barnet også været afgørende for sagens vurdering.

Som et eksempel på en sag, hvor Udlændingenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse på grund af hensynet til barnets tarv og med henvisning til hensynene i barnets lov, kan nævnes en afgørelse fra januar 2024.

I den konkrete sag var en mor fra Somalia indrejst i Danmark i 2013 sammen med sine 2 børn, der var født i henholdsvis marts 2010 og november 2011. Familien havde søgt asyl i Danmark, og mens moren fik endeligt afslag på asyl i september 2014, fik børnene i november 2014 opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, som flygtninge. Børnene blev tvangsanbragt uden for hjemmet, fordi moren udviste psykisk adfærd. Moren havde samvær med børnene én gang om ugen af 2 timers varighed. På baggrund af dette samvær fik moren i juni 2015 midlertidig opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Udlændingestyrelsen nægtede imidlertid i september 2018 at forlænge morens opholdstilladelse, da hun på tidspunktet for Udlændingestyrelsens afgørelse kun havde støttet samvær med børnene hver 4. uge, og da kommunen havde vurderet, at børnene ikke havde udbytte af samværet. Der var en tolk til stede under samværet, da moren ikke kunne kommunikere med børnene, som ikke havde lært deres modersmål. Under sagens behandling i Udlændingenævnet traf Børne- og Ungeudvalget senest i februar 2023 afgørelse om såkaldt "afbrydelse af samvær" med fortsat kontaktbevarende samvær én gang i kvartalet, hvilket er det lovbestemte minimumssamvær.

Selv om der alene var et minimalt samvær mellem børnene og moren, vurderede Udlændingenævnet i januar 2024, at der forelå ganske særlige forhold, der talte for, at hendes opholdstilladelse skulle forlænges efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1. Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at børnene var tvangsanbragt uden for hjemmet, og at det ville

være yderst vanskeligt for moren at opretholde kontakten med børnene, hvis hun ikke havde opholdstilladelse i Danmark. Udlændingenævnet henviste i afgørelsen til barnets lov, og nævnet vurderede, at det var bedst stemmende med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Børnekonventionen og EMRK artikel 8, at børnene fortsat skulle have mulighed for at have samvær med moren i det omfang, det var muligt.

Udlændingenævnet anførte blandt andet følgende i afgørelsen:

"Udlændingenævnet vurderer i den forbindelse, at der mellem [ansøgeren] og børnene fortsat eksisterer et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af EMRK artikel 8. Udlændingenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det følger af EMD's praksis, at et barn "... har et beskyttelsesværdigt familieliv med både mor og far fra sit fødselstidspunkt", jf. EMD-dommen Keegan v. Ireland (1994), EMD-dommen Kroon and Others v. The Netherlands (19535/91) og EMD-dommen Berrehab v. The Netherlands (10730/84), og at familielivet mellem [ansøgeren] og hendes børn primært er svækket som følge af hendes helbredsmæssige udfordringer.

Det er indgået i grundlaget for Udlændingenævnets vurdering, at det til sagen er oplyst, at børnene for tiden ikke har udtrykt ønske om samvær med [ansøgeren], og at [...] Kommune har vurderet, at børnene aktuelt ikke har udbytte af samværet. Udlændingenævnet har imidlertid ved vurderingen lagt afgørende vægt på, at det af sagen fremgår, at børnene har betydelige problemer, at det følger af barnets lov § 105 [§ 103](tidligere lov om social service § 71), at børn, der er anbragt uden for hjemmet, har ret til samvær med forældre og netværk, samt at forbindelsen mellem børn og forældre skal holdes ved lige under hensyntagen til barnets bedste, og at der af hensyn til børnenes tarv er fastsat kontaktbevarende samvær, der har til formål, at børnene skal kende deres biologiske ophav. Det er derfor uden betydning, at der

for tiden alene er samvær en gang i kvartalet, og at dette samvær i visse tilfælde ikke gennemføres.

I den forbindelse har Udlændingenævnet videre lagt vægt på, at både [ansøgeren] og børnene er statsborgere i Somalia, at de danske myndigheder har foretaget indgreb i form af anbringelse af børnene uden for hjemmet, og at det som udgangspunkt må anses for urimeligt byrdefuldt at skulle udøve familielivet fra et land, der ligger uden for Europa.

Udlændingenævnet har ved vurderingen heraf lagt vægt på [ansøgerens] helbredsmæssige tilstand og børnenes aktuelle problemer og manglende ønske om samvær, samt det forhold, at børnene ikke har lært deres modersmål. Udlændingenævnet vurderer på den baggrund, at ovennævnte forhold tilsammen udgør yderst svære vilkår for opretholdelse af kontakten fra Somalia.”

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/06](#).

Udelukkelse af kriminelle udlændinge fra opholdstilladelse i Danmark

En udlænding kan blive udelukket fra at opnå opholdstilladelse i Danmark som følge af den pågældendes kriminelle forhold. Hensynet til samfundets legitime interesser over for hensynet til familiens enhed udgør helt centrale elementer i proportionalitetsvurderingen i disse sager.

Når en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed eller for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, vil dette som udgangspunkt medføre, at der ikke kan gives en opholdstilladelse i Danmark. Udelukkelse betyder således, at udlændingen som udgangspunkt ikke kan få opholdstilladelse i Danmark, allerede fordi udlændingen anses for omfattet af de handlinger eller grunde i udlændingelovens § 10, der anses for at stride mod hensynet til statens offentlige orden og sikkerhed.

I praksis ses bestemmelsen oftest anvendt ved mistanke om dokumentfalsk og i sager, hvor udlændingen er udvist og/eller har fået et indrejseforbud. Udlændingenævnet har i 2024 behandlet et mindre antal klagesager vedrørende udelukkelse efter udlændingelovens § 10.

Baggrunden for udlændingelovens § 10 om udelukkelse

Bestemmelsen i udlændingelovens § 10 har til formål at sikre, at hensyn til statens, samfundets og befolkningens sikkerhed og sundhed indgår i vurderingen af, om en udlænding, der f.eks. har begået et strafbart forhold i udlandet, herunder alvorlig kriminalitet, kan få opholdstilladelse i Danmark.

Udelukkelse kan ske, selv om udlændingen ikke er dømt for forholdet i udlandet. Det er således tilstrækkeligt, at der foreligger *en alvorlig grund til at antage*, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som vil kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24.

Mulighed for fravigelse

Selv om en udlænding er omfattet af udelukkelsesgrundene i § 10, stk. 2-6, kan der gives opholdstilladelse, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Ganske særlige grunde kan f.eks. være humanitære hensyn over for udlændingen grundet den pågældendes helbredstilstand eller – i sager om familiesammenføring – hensynet til familielivet i kombination med væsentlige humanitære hensyn.

Ordlyden af udlændingelovens § 10, stk. 1, lægger op til, at udlændingen ubetinget er udelukket fra opholdstilladelse, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller for at være omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Udlændingenævnet fortolker og administrerer bestemmelsen i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser. Hvis Udlændingenævnet f.eks. i en familiesammenføringssag finder, at der er etableret et beskyttelsesværdigt familieliv omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8 om retten til respekt for privatliv og familie, og at et afslag vil udgøre et indgreb i familielivet, foretager Udlændingenævnet altid en

vurdering af, hvorvidt indgrebet må anses for proportionalt vejet op imod hensynet til samfundets legitime interesser.

Forhold, der indgår i proportionalitetsvurderingen

- udlændingens alder og familiemæssige, kulturelle og sproglige tilknytning til hjemlandet
- tidspunktet for etableringen af familielivet
- karakteren og intensiteten af det udøvede familieliv
- barnets tarv, herunder evt. fællesbørns/særbørns tilknytning til Danmark
- alvorlige helbredsmæssige forhold
- om der er mulighed for, at familielivet kan udøves i andre lande end Danmark
- karakteren og grovheden af den begåede kriminalitet, f.eks. om der er tale om alvorlig personfarlig eller organiseret kriminalitet
- udlændingens strafferetlige historik og risikoen for ny kriminalitet
- om kriminaliteten er begået for personlig eller egen økonomisk vindings skyld
- hvor lang tid der er forløbet, siden den kriminelle handling blev begået
- hensynet til den offentlige orden og sikkerhed gennem sikring af effektiv immigrationskontrol

Listen er ikke udtømmende.

Udlændingenævnets praksis

De fleste af de sager, som Udlændingenævnet har behandlet i 2024 vedrørende udelukkelse, har omhandlet tilfælde, hvor

udlændingen var udvist administrativt eller ved dom og i den forbindelse var meddelt et indrejseforbud gældende for Schengen-området.

Som et eksempel på en sådan afgørelse, hvor Udlændingenævnet tog stilling til familielivets betydning vejet op imod hensynet til den offentlige orden og sikkerhed, kan nævnes en afgørelse fra januar 2024, hvor Udlændingenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring til en afvist asylansøger, der ansøgte om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende ægtefælle.

Udlændingen blev første gang i oktober 2021 udvist af Danmark med indrejseforbud i 6 år, idet han flere gange havde overtrådt sin opholds- og meldepligt på et af landets udrejsecentre. I januar 2023 blev udlændingen idømt fængselsstraf for fornyet overtrædelse af opholds- og meldepligten og på ny udvist af Danmark. Dommen blev stadfæstet i landsretten i september 2023. Udlændingen, der i november 2021 havde indgået ægteskab med en herboende ægtefælle, havde under klagesagen gjort gældende, at der mellem udlændingen og ægtefællen samt mellem udlændingen og ægtefællens 3 anbragte særbørn forelå et familieliv omfattet af EMRK artikel 8, og at det var i strid med deres ret til respekt for privatliv og familieliv at meddele udlændingen afslag på opholdstilladelse. Udlændingenævnet vurderede efter en afvejning af sagens samlede forhold, at afslaget udgjorde et indgreb i ægteparrets familieliv, men at det under de foreliggende omstændigheder ikke var uproportionalt, jf. EMRK artikel 8, stk. 2. Udlændingenævnet lagde afgørende vægt på, at udlændingen var udvist flere gange, at han fortsat ikke var udrejst, og at den seneste dom var stadfæstet i landsretten, der også havde indtaget og vurderet seneste oplysninger om udlændingens personlige forhold og tilknytning til Danmark. Udlændingenævnet lagde endvidere vægt på, at udlændingen fik endeligt afslag på asyl i 2016, at han indgik ægteskab med referencen i november 2021, efter at han ved 2 lejligheder var blevet ud-

vist ved dom med indrejseforbud i 6 år, og at familielivet var stiftet på et tidspunkt, hvor parret ikke kunne have haft en berettiget forventning om at kunne udleve det i Danmark.

Udlændingenævnet tilkendegav samtidig, at det ikke kunne afvises, at der var etableret et beskyttelsesværdigt familieliv mellem udlændingen og hans ægtefælles særbørn. Nævnet vurderede på baggrund af de foreliggende oplysninger om omfanget og karakteren af samværet, at uanset om dette måtte være tilfældet, var et afslag på familiesammenføring fortsat proportionalt og ikke i strid med hensynet til børnenes tarv og beskyttelsen i Børnekonventionens artikel 3, artikel 7 (ret til at kende og blive passet af sine forældre), artikel 9 (mod adskillelse af børn og forældre), artikel 10 (om retten til ind- og udrejse), Børnekonventionen i øvrigt eller EMRK artikel 8. Udlændingenævnet lagde ved vurderingen vægt på, at referencens særbørn var anbragt uden for hjemmet, og at de ifølge de seneste oplysninger fremlagt i retten alene besøgte referencen i weekenderne. Det indgik også i vurderingen, at det var oplyst, at samværet var varierende og også fandt sted i alle ferier og helligdage, at udlændingen besøgte referencen og særbørnene, når han forlod udrejsecentret, at dette sædvanligvis skete hver 14. dag med tilladelse, og at han herudover besøgte referencen og særbørnene på andre dage ved referencens eller børnenes sygdom og påtog sig mange praktiske opgaver i hjemmet, herunder hjalp børnene med lektier. Udlændingenævnet lagde imidlertid vægt på, at parret aldrig havde boet sammen, at udlændingen ikke havde haft tilladelse til privat indkvartering og var pålagt opholdspligt på udrejsecenteret, og at han således heller ikke havde boet sammen med referencens særbørn.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/93](#).

I en anden sag omgjorde Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring til en udlænding, der også var afvist asylansøger og udvist med indrejseforbud i 6

EMRK artikel 8 — Ret til respekt for privatliv og familieliv

- 1) Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.
- 2) Ingen offentlig myndighed kan gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, undtagen for så vidt det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres ret og frihed.

år 2 gange for henholdsvis overtrædelse af lov om euforiserende stoffer og for ikke at have overholdt sin opholds-, underretnings- og meldepligt. Udlændingen og hans partner, der var syg med en terminal lidelse, havde 3 fællesbørn i Danmark, som udlændingen havde samvær med, når han ikke opholdt sig på udrejsecentret. Herudover havde partneren et særbarn, som udlændingen passede, når partneren var indlagt eller til undersøgelse på hospitalet. Udlændingenævnet vurderede i denne sag, at et afslag på opholdstilladelse til udlændingen og opretholdelse af det idømte indrejseforbud i 6 år ville udgøre et indgreb i retten til respekt for privat- og familieliv efter EMRK artikel 8, og at indgrebet i det konkrete tilfælde ikke var nødvendigt. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [FAM/2024/124](#).

Udlændingenævnets praksis, når der er alvorlig grund til at antage, at der er begået forbrydelser i udlandet

I sager, hvor udelukkelsen skete under henvisning til, at der var alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet havde begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, har Udlændingenævnet haft fokus på prøvelsen af det faktiske grundlag for antagelsen om, at der var begået en strafbar

handling og på udlændingemyndighedernes undersøgelsespligt. Udlændingenævnet har således i flere tilfælde vedrørende mistanke om dokumentfalsk tilkendegivet, at det er en grundlæggende forudsætning for udelukkelse fra opholdstilladelse, at det med fornøden sikkerhed er fastslået, at der er begået en lovovertrædelse.

Som et eksempel herpå kan nævnes Udlændingenævnets afgørelse fra februar 2024, hvor Udlændingenævnet hjemviste en sag til fornyet vurdering i Styrelsen for International Rekruttering og Integration (SIRI), efter at styrelsen havde meddelt afslag til en ugandisk studerende, der havde søgt om opholdstilladelse som praktikant i en dansk virksomhed. Afslaget var meddelt under henvisning til, at udlændingen havde afgivet falsk dokumentation for sin uddannelse. SIRI havde ved afgørelsen lagt vægt på oplysninger modtaget fra en universitetsansat om, at udlændingen ikke var studerende på den pågældende uddannelsesinstitution. Udlændingen blev samtidig indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medlemsstaterne i en periode på 2 år.

Udlændingenævnet hjemviste sagen med henblik på yderligere oplysning af sagen, idet der under klagesagen var fremkommet nye oplysninger om udlændingens status som studerende og om korruptionsniveauet i Uganda, der ikke var indgået i SIRI's beslutningsgrundlag.

Udlændingenævnet udtalte i den forbindelse, at afslag efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, grundet indberetningen som uønsket i Schengenområdet i en periode på 2 år, er meget indgribende for udlændingen, og at 1. instansen i lyset heraf har pligt til at sikre, at sagen er oplyst i tilstrækkeligt omfang.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [ERH/2024/85](#).

Udlændingenævnet har i 2024 i en enkelt sag haft lejlighed til at tage stilling til proportionaliteten i afslaget på familiesammenføring til en udlænding, der i udlandet var blevet dømt for alvorlig personfarlig kriminalitet. Herudover har Udlændingenævnet også behandlet få sager, hvor afslaget var begrundet i, at udlændingen måtte anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed og derfor var blevet udelukket fra opholdstilladelse. Af hensyn til de pågældendes anonymitet er det ikke muligt for Udlændingenævnet at offentliggøre disse afgørelser, men det kan generelt oplyses, at Udlændingenævnet i alle tilfældene foretog en grundig afvejning af hensynene til samfundets interesser på den ene side og Danmarks internationale, herunder EU-retlige, forpligtelser på den anden side. Udlændingenævnet inddrog således ved vurderingen hensynet til barnets tarv, det hidtidige og aktuelle familieliv mellem udlændingen og den herboende familie, udlændingens adfærd og tilknytning til Danmark m.v., men lagde ved afgørelserne afgørende vægt på grovheden af de begåede forbrydelser, der talte imod meddelelse af opholdstilladelse.

I få af sagerne foretog Udlændingenævnet også en vurdering af, hvorvidt der var grundlag for at meddele opholdstilladelse på baggrund af afledt opholdsret i henhold til artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmøde. Du kan læse mere om den afledte opholdsret [her](#).

Udlændingenævnet har behandlet en enkelt sag om familiesammenføring med herboende mindreårige børn, hvor udlændingen samtidig havde søgt asyl. Udlændingen var af 1. instansen anset for omfattet af en af de udelukkelsesgrunde, der er anført i artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, der vedrører strafbare handlinger.

Flygtningenævnet fandt, at udlændingens forklaring ikke kunne lægges til grund, idet oplysningerne om de strafbare for-

hold alene var fremlagt af udlændingen selv og i øvrigt ikke var understøttet. Flygtningenævnet meddelte derfor endeligt afslag på asyl uden at tage stilling til udelukkelsesgrundene i artikel 1 F i flygtningekonventionen.

Udlændingenævnet vurderede efterfølgende, at der som følge af tvivl om udlændingens forklaring til Flygtningenævnet ikke var grundlag for at anse udlændingen for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen. Udlændingenævnet hjemviste herefter sagen til 1. instansen med henblik på en fornyet behandling under inddragelse af oplysningerne om omfanget og karakteren af samværet mellem udlændingen og dennes herboende mindreårige barn samt oplysningerne om udlændingens alvorlige helbredsmæssige forhold.

Proportionalitetsafvejningen i Udlændingenævnets sager

Når Udlændingenævnet træffer afgørelse, skal der være et rimeligt forhold mellem afgørelsens konsekvenser for borgeren og de samfundsmæssige hensyn, der ligger bag udlændingelovgivningen. Dette følger af proportionalitetsprincippet.

Proportionalitetsprincippet spiller en central rolle i vurderingen af, om myndighederne har krænkert Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 8, der beskytter retten til privatliv og familieliv. Proportionalitetsprincippet sikrer, at myndighederne ikke foretager indgreb uden en nøje afvejning af nødvendighed i lyset af de samfundsmæssige interesser og de faktiske og retlige konsekvenser for borgeren.

I praksis betyder det, at Udlændingenævnet foretager en skønsmæssig afvejning mellem på den ene side konsekvenserne af f.eks. en afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse eller fastsættelse af et indrejseforbud i forbindelse med udvisning og på den anden side den enkelte udlændings individuelle omstændigheder, så som dennes tilknytning til Danmark, herunder varigheden og karakteren af opholdet i Danmark og familiemæssige bånd i Danmark og i hjemlandet, helbredsforhold og eventuelle konsekvenser for nære familiedemedlemmer bosat i Danmark.

Som eksempler herpå nævnes 2 konkrete afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vægtet varigheden af et indrejseforbud over for de konsekvenser, det har i forhold til udlændingens familiemæssige og sociale tilknytninger.

Proportionalitetsprincippet kommer også til udtryk i Udlændingenævnets vurdering ved bl.a. karensregistrering af au pair-værtsfamilier. I disse sager foretager nævnet en afvejning af på den ene side karakteren og omfanget af værtsfamiliens manglende overholdelse af betingelserne for au pair-opholdstilladelsen, herunder om der har fundet et misbrug sted, og på den anden side, hvorvidt karens i den konkrete sag er egnet til at opnå formålet om beskyttelse af au pair-personer.

Som eksempel er nævnt 2 afgørelser, hvor Udlændingenævnet har vurderet varigheden af en karens meddelt en au pair-værtsfamilie i forhold til overtrædelsen af de fastsatte betingelser.

Det retlige grundlag for at undlade at fastsætte eller at nedsætte længden af et indrejseforbud

Når en udlænding udvises, fastsættes der som udgangspunkt et indrejseforbud på 2 år. Det fremgår af udlændingelovens § 32, stk. 4, nr. 1.

Udlændingeloven indeholder mulighed for, at der ikke fastsættes et indrejseforbud, eller at indrejseforbuddets længde nedsættes. Det fremgår således af udlændingelovens § 32, stk. 3, at der i særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, kan undlades fastsat et indrejseforbud. Bestemelsen implementerer udsendelsesdirektivets (2008/115/EF) artikel 11, stk. 3, hvorefter medlemsstaterne kan undlade at udstede eller kan ophæve eller suspendere et indrejseforbud i individuelle tilfælde af humane grunde.

Af bemærkningerne til bestemmelsen fremgår, at det forudsættes, at muligheden for helt at undlade at meddele et indrejseforbud alene anvendes, hvis indrejseforbuddet i sig selv, det vil sige uanset varigheden af indrejseforbuddet, vurderes uproportionalt. Et eksempel herpå kan være den situation, hvor en udlænding uforvarende har haft et meget kortvarigt ulovligt ophold og derfor pålægges at udrejse af landet straks og samtidig meddeles et indrejseforbud, der indebærer, at den pågældende som udgangspunkt afskæres fra muligheden for at opnå familiesammenføring i 2 år.

Udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2, vedrører nedsættelse af længden af et indrejseforbud. Der kan ske nedsættelse af et indrejseforbud, når ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger taler herfor.

Udlændingenævnets praksis om indrejseforbud

Udlændingenævnet stadfæstede i januar 2024 Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en amerikansk statsborger med et indrejseforbud til Schengenområdet i 6 måneder med henvisning til udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2.

Udlændingen, der var visumfri, havde opholdt sig ulovligt i Danmark i ca. 1 år, hvor hun havde hjulpet sine forældre, der var danske statsborgere, med at flytte på plejehjem og sælge deres bolig. Udlændingen havde en søster i Danmark, men denne havde ikke i samme grad mulighed for at hjælpe forældrene, da hun havde et barn, der krævede pleje.

Udlændingenævnet fandt på baggrund af en vurdering af udlændingens tilknytning til Danmark, hendes tilknytning til USA og oplysninger om forældrenes helbredsmæssige forhold m.v., at udvisningen ikke måtte antages at virke særligt belastende, og at disse forhold ikke var til hinder for, at hun kunne udvises.

Udlændingenævnet vurderede videre, at der ikke var grundlag for at undlade at fastsætte et indrejseforbud, jf. udlændin-

gelovens § 32, stk. 3, idet der ikke var oplyst om særlige grunde, der talte herfor. Udlændingenævnet lagde vægt på, at udlændingen ikke havde et beskyttelsesværdigt familieliv eller privatliv i Danmark, jf. EMRK artikel 8. Udlændingenævnet lagde videre vægt på, at det ikke var dokumenteret, at udlændingens forældre led af en akut opstået sygdom, der havde hindret hendes udrejse, men at forværringen af deres helbred var sket gradvist.

Udlændingenævnet lagde desuden vægt på, at udlændingen til politiet havde oplyst, at hun var klar over, at hun burde have søgt om tilladelse til at forlænge sit ophold i Danmark, og at hun således havde været vidende om sit langvarige ulovlige ophold, men ikke havde rettet henvendelse til de danske udlændingemyndigheder herom. Udlændingenævnet bemærkede hertil, at det påhviler en udlænding at holde sig orienteret om, hvilke betingelser der er knyttet til indrejse og ophold i Danmark, herunder rettidigt at søge om de fornødne tilladelser.

Det var på den baggrund Udlændingenævnets vurdering, at det ud fra sagens samlede oplysninger var proportionalt at fastsætte et indrejseforbud.

I forhold til indrejseforbuddets længde vurderede Udlændingenævnet, ligesom Udlændingestyrelsen, at indrejseforbuddet kun skulle fastsættes for en periode på 6 måneder, jf. udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2, idet der forelå ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale forhold. Ud fra en proportionalitetsafvejning vurderede nævnet således, at indrejseforbuddet skulle fastsættes for en kortere periode end 2 år.

Udlændingenævnet lagde herved vægt på, at udlændingen efter det oplyste havde været i Danmark mange gange i løbet af sit liv for at besøge sine forældre og søster, og at hun ved sit seneste besøg havde opholdt sig i Danmark for at passe sine forældre, som var ældre og svagelige, samt tage sig af forskellige praktiske anliggender for sine forældre. Udlændin-

genævnet lagde desuden lagt vægt på, at det af en erklæring fra forældrenes læge fremgik, at forældrene havde været meget syge og indlagt i flere perioder, hvilket havde medført et plejebenhov, som udlændingen havde været meget involveret i. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/6](#).

I juli 2024 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om udvisning af en statsborger fra Storbritannien, men ændrede længden af indrejseforbuddet fra 2 år til 1 år.

Udlændingen havde som tidligere unionsborger haft lovligt ophold i Danmark, men fik i 2023 afslag på fortsat ophold i Danmark på baggrund af Brexit-reglerne. Han havde på udrejsetidspunktet i februar 2024 opholdt sig 25 dage ulovligt i Danmark. Hans voksne datter boede sammen med sin mor i Danmark, og faren havde siden 2019 rejst frem og tilbage mellem Danmark og Storbritannien for at se sin datter.

I modstrid hermed blev det i forbindelse med klagen oplyst, at datteren siden 2015 havde opholdt sig dagligt hos sin far, og at hun ikke boede sammen med sin mor grundet misbrug og vold i hjemmet. Det blev endvidere oplyst, at datteren havde en længere historik med mental sygdom og blev behandlet for depression, og at der på grund af disse særlige omstændigheder forelå et følelsesmæssigt afhængighedsforhold mellem faren og hans datter, der gik ud over det afhængighedsforhold, der almindeligvis foreligger mellem forældre og deres voksne børn. Videre blev det oplyst, at han varetog datterens forsørgelse, og at datteren havde oplevet en forværing af sit mentale helbred som følge af farens udvisning.

Udlændingenævnet fandt, at det ikke kunne lægges til grund, at den voksne datter led af en så alvorlig sygdom eller et handicap, at hun var afhængig af sin far og dermed omfattet af beskyttelsen i EMRK artikel 8. Udlændingenævnet lagde også vægt på, at faren i hvert fald, siden han i midten af 2023 mi-

stede sit opholdsgrundlag i Danmark, ikke havde haft fast bopæl i Danmark sammen med sin datter.

Nævnet foretog en afvejning af den samfundsmæssige interesse i at straffe et ulovligt ophold over for de konsekvenser udvisningen havde for udlændingen og hans datter. Det indgik i Udlændingenævnets vurdering, at det følger direkte af udlændingeloven, at der fastsættes et indrejseforbud, når en udlænding udvises for ulovligt ophold, at det påhviler en udlænding at holde sig orienteret om de til enhver tid gældende regler for lovligt ophold, ligesom det indgik i vurderingen, at der var tale om et ulovligt ophold af en vis længde (25 dage), og at udlændingen ikke havde rettet henvendelse til udlændingemyndighederne med henblik på at lovliggøre sit ophold. Heroverfor indgik oplysningerne om udlændingen og især datterens helbredsmæssige forhold. Udlændingenævnet vurderede samtidigt, at der ikke var et særligt afhængighedsforhold mellem far og datter, der kunne føre til, at forholdet var beskyttet af EMRK artikel 8. På den baggrund vurderede Udlændingenævnet, at udvisningen var proportional.

Udlændingenævnet fandt endvidere, at der ikke var grundlag for at undlade at fastsætte et indrejseforbud. Udlændingenævnet lagde i den sammenhæng vægt på, at der var tale om et ulovligt ophold af en vis længde, nemlig 25 dage, og at der ikke var oplyst om sådanne særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, akut opstået sygdom eller andre konkrete grunde, der talte for at undlade fastsættelse af et indrejseforbud.

Udlændingenævnet fandt det således proportionalt at fastsætte et indrejseforbud. Udlændingenævnet fandt dog, at der helt undtagelsesvist var grundlag for i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 5, nr. 2, at nedsætte det lovbestemte indrejseforbud fra 2 år til 1 år. Udlændingenævnet lagde herved vægt på det oplyste om udlændingens nære forhold til sin voksne datter og om datterens aktuelle sociale forhold og hel-

breds- og familiemæssige situation. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/69](#).

Det retlige grundlag for karens til au pair-værtsfamilier

En au pair-opholdstilladelse gives under forudsætning af, at visse betingelser løbende er opfyldt af både værtsfamilien og au pair-personen.

Såfremt Styrelsen for International Rekruttering og Integration (SIRI) efter en grundig undersøgelse konstaterer, at en værtsperson har misbrugt au pair-ordningen, kan SIRI registrere værtspersonen i au pair-karensregistret og meddele en karensperiode på 2 år. Dette følger af udlændingelovens § 21 a. Registreringen og meddelelsen af en karensperiode indebærer, at værtsfamilien afskæres fra at have en au pair-person i en periode på 2 år.

Det er en forudsætning for meddelelse af en karensperiode til værtsfamilier, at SIRI løfter bevisbyrden for, at der med sikkerhed har fundet et misbrug af au pair-ordningen sted. I praksis betyder det, at såfremt SIRI ikke kan løfte bevisbyrden, skal værtsfamilien ikke karensregistreres.

Udlændingenævnets praksis om karens for au pair-værtsfamilier

Udlændingenævnet har i 2024 i en række sager haft anledning til at tage stilling til, om registreringen af en værtsfamilie i au pair-karensregistret som følge af misbrug af au pair-ordningen var i strid med proportionalitetsprincippet.

I en sag var ansøgeren i juli 2021 meddelt opholdstilladelse i Danmark som au pair hos en dansk værtsfamilie og hun indrejste i september 2021. Værtsfamilien havde i ansøgningsskemaet på tro og love underskrevet, at de var bekendt med bl.a. pligten til at udbetale lommepenge til en dansk bankkonto i au pairs navn senest den sidste bankdag i måneden, og at værtsfamilien kunne blive omfattet af en karensperiode på

Udlændingelovens § 21 a

Styrelsen for International Rekruttering og Integration træffer afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 j, med henblik på au pair-ophold hos en værtsperson, når

- 1) en au pair-person hos værtsfamilien har udført pligter i mere end det tidsmæssige maksimum for den meddelte tilladelse eller udfører andet end huslige opgaver for værtsfamilien,
- 2) det lommepengebeløb, som en au pair-person har modtaget fra værtsfamilien, er mindre end det af udlændingemyndighederne fastsatte minimumslommepengebeløb,
- 3) der ikke i værtsfamiliens bolig er stillet et separat værelse til rådighed for en au pair-person,
- 4) en au pair-person ved au pair-opholdets begyndelse rejser til Danmark fra hjemlandet eller opholdslandet og hjemlandet eller opholdslandet ikke er et EU-/EØS-land eller Schweiz og værtsfamilien ikke har betalt for rejsen,
- 5) en au pair-person efter au pair-opholdets afslutning rejser tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og hjemlandet eller opholdslandet ikke er et EU-/EØS-land eller Schweiz og værtsfamilien ikke har betalt for rejsen eller
- 6) værtsfamilien ikke har tegnet en arbejdsskadeforsikring, en fritids- og ulykkesforsikring og en forsikring, der dækker omkostningerne til hjemtransport i tilfælde af en au pairs død, alvorlige sygdom eller ulykke

2 år, såfremt dette ikke blev overholdt. SIRI vurderede, at der i den konkrete sag var tale om misbrug af au pair-ordningen, og værtsfamilien blev registreret i au pair-karensregistret, idet familien alene havde udbetalt lommepenge til au pairen i

perioden fra december 2021 til februar 2023 og ikke for september, oktober og november 2021.

Udlændingenævnet fandt ligesom SIRI, at værtsfamilien ikke havde overholdt betingelserne for opholdstilladelsen, men at SIRI ikke havde foretaget den nødvendige afvejning af, hvorvidt karens ville være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet.

Ved vurderingen af om karens i det konkrete tilfælde skulle meddeles foretog Udlændingenævnet en proportionalitetsafvejning. Udlændingenævnet inddrog i den forbindelse bl.a. værtsfamiliens oplysninger om, at processen med oprettelsen af en bankkonto tog 2,5 måneder, og at au pairen i mellemtiden blev tilbudt lommepenge kontant, men at au pairen havde afvist dette, da det var i strid med au pair-reglerne. Endvidere indgik det i vurderingen, at værtsfamilien i stedet gav hende et betalingskort til familiens egen konto, som hun kunne bruge frit på tøj, personlige hygiejneartikler, transport og mad, samt at det var dokumenteret, at værtsfamilien udbetalte lommepengebeløbet for oktober, november og december 2021 umiddelbart efter, at au pairen havde fået oprettet en dansk bankkonto. På den baggrund vurderede Udlændingenævnet, at den indgribende konsekvens i form af værtsfamiliens registrering i au pair-karensregistret, som den manglende rettidige betaling af lommepenge til au pairen havde medført, var uproportional. Udlændingenævnet ændrede derfor SIRI's afgørelse. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [ERH/2024/118](#).

I en anden sag havde SIRI vurderet, at der i den konkrete sag var tale om et misbrug af au pair-ordningen, og værtsfamilien blev derfor registreret i au pair-karensregistret, idet familien ikke havde udbetalt lommepenge til au pairen i en periode på 4 dage i slutningen af december 2021.

Udlændingenævnet vurderede i det pågældende tilfælde, at værtsfamiliens manglende rettidige betaling af lommepenge

for 4 dage i december 2021 ikke stod i rimeligt forhold til den for værtsfamilien indgribende konsekvens, at familien blev registreret i au pair-karensregistret. Udlændingenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at familien havde været vært for 3 au pair-personer siden 2010, og at der ikke tidligere var truffet afgørelse om, at værtsfamilien havde misbrugt au pair-ordningen. Udlændingenævnet fandt derfor efter en samlet afvejning, at SIRI's afgørelse fra maj 2023 ikke var i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet. Udlændingenævnet ændrede derfor SIRI's afgørelse. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [ERH/2024/33](#).

Vurdering af selvstændige erhvervsdrivendes opfyldelse af udlændingelovens beskæftigelseskrav ved ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse

Udlændingenævnet har i 2024 foretaget en mindre justering af nævnets praksis for at sikre, at der foretages en samlet vurdering af, om en udlænding driver sin selvstændige virksomhed med henblik på at opnå selvforsørgelse.

Selvstændig erhvervsdrivende i udlændingelovens forstand

Hvis en udlænding ønsker at opnå tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark efter udlændingeloven, skal vedkommende som udgangspunkt opfylde en række grundlæggende betingelser.

En af de grundlæggende betingelser er, at udlændingen skal have være været i ordinært arbejde eller have udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år og 6 måneder inden for de seneste 4 år forud for det tidspunkt, hvor udlændingemyndighederne træffer afgørelse om meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse (beskæftigelseskravet). Det følger af udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8.

Det er ikke nærmere beskrevet i bestemmelsen, hvornår en udlænding kan anses for at have udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed. Det følger dog af bemærkningerne til bestemmelsen, at selvstændig erhvervsvirksomhed medregnes som ordinær fuldtidsbeskæftigelse, hvis virksomheden har haft et omfang, der kan sidestilles med lønarbejde med en gennemsnitlig arbejdstid på mindst 30 timer om ugen. Derudover skal udlændingen dokumentere, at virksomheden er ud-

lændingens hovedbeskæftigelse og drives med henblik på at opnå selvforsørgelse. Den blotte omstændighed, at en udlænding har etableret egen virksomhed i Danmark samt oprettet et CVR-nr., er således ikke ensbetydende med, at betingelsen om at have udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed er opfyldt.

Det kan imidlertid ikke udledes af bemærkningerne, hvornår en virksomhed drives med henblik på at opnå selvforsørgelse. Det fremgår alene, at udlændingemyndighederne i vurderingen bl.a. kan inddrage oplysninger om virksomhedens art, virksomhedens regnskaber, herunder oplysninger om virksomhedens omsætning, udgifter og resultat.

For at udlændingemyndighederne kan vurdere, om virksomheden drives med henblik på selvforsørgelse, skal udlændingen derfor som minimum fremlægge dokumentation for ejerskabet af virksomheden, underskrevne regnskaber for virksomheden og registreringsbeviser fra skattemyndighederne vedrørende CVR-nr. samt de specificerede momsangivelser i forbindelse med indgivelsen af ansøgningen om tidsubegrænset opholdstilladelse.

Der foretages en konkret og individuel vurdering af samtlige oplysninger om virksomheden for at fastslå, om beskæftigelseskravet er opfyldt.

Udlændingenævnets vurdering af den enkelte virksomhed

Udlændingenævnet har i 2024 fundet anledning til at foretage en nærmere undersøgelse af nævnets verserende sager med henblik på at sikre, at 1. instansens vurdering var ensartet og indeholdt samtlige elementer, der kan have indflydelse på, om en virksomhed bliver drevet med henblik på at opnå selvforsørgelse.

Udlændingenævnet har efter denne gennemgang fundet grundlag for at foretage en mindre justering af praksis. Det er således Udlændingenævnets opfattelse, at der ved vurderingen af, om en virksomhed drives med henblik på at opnå selvforsørgelse, skal foretages en samlet vurdering af virksomhedens drift de seneste 4 år. Udlændingemyndighederne bør derfor som udgangspunkt ikke vurdere en virksomheds opfyldelse af selvforsørgelseskravet ud fra et enkelt år, da det er forventeligt, at en virksomhed i perioder oplever et dårligere salg, resultat eller et eventuelt underskud.

Som eksempel på denne praksisjustering kan nævnes en konkret afgørelse vedrørende en ansøger, der af Udlændingestyrelsen havde fået afslag på tidsubegrænset opholdstilladelse, idet ansøgeren ikke havde udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed med henblik på at opnå selvforsørgelse. Udlændingestyrelsen havde lagt vægt på, at ansøgeren, som drev en enkeltmandsvirksomhed, alene havde haft en personlig indkomst på 65.000 kr. i 2020, og at ansøgeren ikke havde foretaget nogle ekstraordinære dispositioner i 2020, som kunne begrunde det lave resultat. Udlændingestyrelsen fandt ikke anledning til at vurdere de resterende 3 år. Udlændingenævnet hjemviste sagen til forny-

et behandling i Udlændingestyrelsen, idet nævnet fandt, at der ved vurderingen af, om virksomhed drives med henblik på at opnå selvforsørgelse, skal foretages en samlet vurdering af virksomheden de seneste 4 år. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [ERH/2024/111](#).

Efter praksisjusteringen gennemgår Udlændingenævnet derfor virksomhedens regnskaber for de seneste 4 år og sammenligner bl.a. omsætningen, udgifter og resultat for at få et indblik i, om virksomheden har foretaget ændringer, som har haft væsentlig betydning for virksomheden i det konkrete eller i det efterfølgende år. F.eks. vil det forhold, at en udlænding flytter sin virksomhed til en ny adresse og på den baggrund skal opbygge en ny kundekreds, indgå i Udlændingenævnets vurdering. Flytningen af virksomheden kan dermed være med til at begrunde, hvorfor en virksomhed kan anses for at være drevet med henblik på selvforsørgelse, selv om udlændingen i det konkrete år har haft færre midler til sin egen selvforsørgelse.

Det vil således også indgå i Udlændingenævnets vurdering, hvis virksomheden er nyetableret og derfor i en periode har øgede etableringsomkostninger og en mindre kundekreds, som direkte afspejles i virksomhedens resultat. Selv om en virksomhed bør drives, så der er udsigt til overskud, er kravet ikke nødvendigvis det samme for en virksomhed i opstartsfasen som for en veletableret virksomhed. Det er dog ikke nærmere fastsat, hvor længe en virksomhed kan anses for at være i opstartsfasen, da dette indgår i den samlede vurdering.

Ovennævnte er blot eksempler på, hvad der kan indgå i Udlændingenævnets vurdering. Det er således ikke en udtømmende opregning.

"Udlændingenævnet er af den opfattelse, at i forbindelse med vurderingen af, om en udlænding, der driver selvstændig virksomhed, opfylder beskæftigelseskravet i udlændingelovens § 11, stk. 3, nr. 8, skal det indgå som et element i vurderingen, om der er tale om en virksomhed i opstartsfasen. Udlændingenævnet henviser i den forbindelse til, at opstartsfasen som oftest vil medføre øgede etableringsomkostninger og en mindre kundekreds, hvilket der bør tages højde for ved vurderingen af, om virksomheden er drevet med henblik på selvforsørgelse. Udlændingenævnet bemærker i den forbindelse, at virksomheden bør drives, så der er udsigt til, at den giver overskud, men at kravet til dette overskud ikke nødvendigvis er det samme i opstartsfasen som for en veletableret virksomhed."

Udlændingenævnets afgørelse, december 2024

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [ERH/2024/110](#).

Afvisning ved grænsen af tredjelandstatsborgere, der ikke opfylder indrejsebetingelserne

Når en udlænding afvises ved grænsen, betyder det, at udlændingen ikke må rejse ind i Danmark. Det kan f.eks. være på grund af manglende visum, arbejdstilladelse eller rejsedokumenter. Det er politiet, der i praksis har opgaven med at undersøge, om indrejsebetingelserne er opfyldt og på den baggrund træffe afgørelse om afvisning ved både den indre og ydre grænse. Politiets afgørelser om afvisning på grænsen kan påklages til Udlændingenævnet.

Udlændingenævnet har i 2024 behandlet en række sager om afvisning ved grænsen, herunder 2 konkrete sager, hvor de pågældende udlændinge havde oplyst, at de skulle arbejde i henholdsvis Danmark og Sverige.

Schengenreglerne om grænsekontrol

Schengenområdet udgøres af 25 af de 27 EU-medlemsstater samt Island, Liechtenstein, Norge og Schweiz.

Schengenreglerne om grænsekontrol af Schengenområdets grænser findes i forordningen om EU-kodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks), der kan læses [her](#).

Schengengrænsekodeksen fastlægger bl.a. regler for ind- og udrejsekontrol af personer ved EU's ydre grænser, indrejsebetingelser og gælder for enhver, der passerer Schengenområdets ydre grænser.

En tredjelandstatsborger, der vil indrejse i Schengenområdet, vil blive underkastet grundig kontrol i henhold til indrejsebetingelserne for det pågældende land, herunder systematiske forespørgsler i relevante databaser.

Politiet varetager med kontrollen ved grænsen ikke alene danske interesser, herunder i forhold til at undgå at udlændinge indrejser i Danmark og arbejder ulovligt her i landet, men også Schengenfællesskabets interesse i at undgå ulovligt arbejde i de øvrige lande i Schengenområdet.

Kontrollen vil derfor også omfatte indrejsebetingelserne i de øvrige lande i Schengenområdet, f.eks. hvis en udlænding over for det danske politi oplyser, at vedkommende har til hensigt at arbejde i et andet Schengenland uden at være i besiddelse af en opholds- og arbejdstilladelse.

Når en person har passeret en ydre Schengengrænse, kan vedkommende som udgangspunkt – uanset statsborgerskab – krydse de indre grænser uden at blive omfattet af grænsekontrollen.

Udlændingelovens regler om afvisning

Udlændingelovens § 28 vedrører adgangen til at afvise en udlænding ved indre og ydre grænse.

En udlænding, som ikke har opholdstilladelse eller ikke har fået udstedt EU-opholdsbevis her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1-7.

Afvisning kan bl.a. ske, hvis der er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3.

En udlænding kan endvidere afvises, hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Det fremgår af udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 4.

Afvisning kan alene finde sted, hvis udlændingen standses eller pågribes i umiddelbar forbindelse med indreisen fra et land, som ikke er tilsluttet Schengenkonventionen. Såfremt en udlænding først standses eller pågribes efter indreisen, kan udlændingens indrejse ikke afvises, og det må i stedet overvejes, hvorvidt udlændingen skal udvises administrativt efter udlændingelovens regler herom.

Ved afvisning af en EU-borger skal det indgå i vurderingen, om afvisningen er forenelig med EU-retten.

Udlændingelovens § 28, stk. 3, vedrører afvisning ved de indre grænser. Bestemmelsen angiver, at ved indrejse i Danmark fra et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen, kan der ske afvisning ved grænsen efter de samme betingelser som ved passage af Schengenområdet ydre grænse.

Udlændingenævnets praksis

Udlændingenævnet stadfæstede i maj 2024 politiets afgørelse om at afvise en statsborger fra Kina ved indreisen i Danmark.

Udlændingen, der var bosat i Storbritannien, blev i januar 2024 i Københavns Lufthavn afvist på grænsen i forbindelse med, at han ønskede at indrejse fra Storbritannien. Udlændingen var i besiddelse af et gyldigt Schengenvisum med mulighed for flere indrejser, men blev afvist af politiet, idet han oplyste, at han skulle arbejde som model i forbindelse med Copenhagen Fashion Week. Da han blev orienteret om, at han

ville blive afvist, oplyste han, at han ikke skulle arbejde, men blot skulle overvære Fashion Week-showet.

Udlændingen var tidligere samme måned i forbindelse med ind- og udrejse af Danmark blevet vejledt af politiet om at søge om arbejdstilladelse i Danmark.

Han var ved indreisen ikke i besiddelse af en arbejdstilladelse.

Udlændingenævnet traf afgørelse med henvisning til udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3, og lagde vægt på, at der efter det oplyste var grund til at antage, at udlændingen ville tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse, idet han over for politiet havde oplyst, at han skulle arbejde som model. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/26](#).

Reglerne er senere ændret således, at det i visse tilfælde ikke kræver arbejdstilladelse at arbejde som model, jf. udlændingebekendtgørelsens § 24, stk. 1, nr. 11.

Udlændingenævnet stadfæstede i en anden afgørelse i august 2024 politiets afgørelse om afvisning ved grænsen af en statsborger fra Storbritannien, som ønskede at indrejse fra Irland til Danmark for derfra at rejse videre til Sverige.

Udlændingen blev i maj 2024 i Københavns Lufthavn afvist, idet det blev lagt til grund, at hun ville arbejde i Sverige. Udlændingen oplyste over for politiet, at hun havde vundet en konkurrence om at lave hår og makeup på deltagere i Eurovision i Sverige. Hun oplyste videre, at hun ikke ville få løn, men at hun ville få rejseudgifter og ophold betalt. Klageren havde ingen arbejdstilladelse i Sverige. Politiet kontaktede de svenske udlændingemyndigheder (Migrationsverket), som oplyste, at ulønnet arbejde, hvor rejse- og forplejningsudgifter er dækket, kræver en arbejdstilladelse efter svenske regler.

Politiet havde afgjort sagen med henvisning til såvel udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 3 som nr. 4.

Udlændingenævnet stadfæstede afgørelsen, men fandt det rettest alene at henvise til udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 4, idet § 28, stk. 1, nr. 3, vedrører den situation, hvor der er grund til at antage, at en udlænding vil tage arbejde "her i landet", hvilket vil sige i Danmark.

Udlændingenævnet lagde vægt på formålet med Schengen-grænsekodeksen, der direkte henviser til, at der i forbindelse med indrejsekontrollen skal ske kontrol af indrejsebetingelserne, herunder kontrol af om udlændingen er i besiddelse af opholds- og arbejdstilladelse ved indrejsen.

Udlændingenævnet henviste i afgørelsen til Schengengrænsekodeksens artikel 6, stk. 1, litra c), hvoraf det fremgår, at tredjelandsstatsborgere skal opfylde en række indrejsebetingelser, herunder kunne dokumentere formålet med og vilkårene for det påtænkte ophold, samt til Schengengrænsekodeksens artikel 8, stk. 3, litra a), hvoraf det fremgår, at tredjelandsstatsborgere skal underkastes indgående ind- og udrejsekontrol, herunder at den indgående indrejsekontrol skal omfatte kontrol af indrejsebetingelserne, jf. artikel 6, stk. 1, samt eventuelt af opholds- og arbejdstilladelser.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/76](#).

EU-samarbejdet på udlændingeområdet

Schengenreglerne er omfattet af det danske forbehold om retlige og indre anliggender, men Danmark deltager fuldt ud i Schengensamarbejdet på mellemstatsligt niveau, jf. artikel 4 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, hvorefter Danmark inden 6 måneder efter, at Rådet har truffet foranstaltning om et forslag om eller initiativ til udbygning af Schengenreglerne, træffer afgørelse om, hvorvidt Danmark vil gennemføre denne.

Schengenregelsættet er implementeret i dansk ret med lov nr. 418 af 10. juni 1997 med efterfølgende ændringer. [Link](#)

Karens som følge af misbrug af et visum

En udlænding, der har fået visum til Danmark, og som opholder sig længere end tilladt i Schengenområdet, eller som i forbindelse med visumopholdet søger visse former for opholdstilladelse eller udvises af Danmark, kan blive pålagt en karensperiode på 3 eller 5 år. I denne karensperiode vil udlændingen ikke kunne få visum til Danmark.

Generelt om karensreglerne

Reglerne om karens fremgår af udlændingelovens § 4 c. Der er tale om et rent nationalt regelsæt, der ikke er baseret på Schengenreglerne. Reglerne finder derfor kun anvendelse, hvis en udlændingen efter indrejsen på et dansk Schengenvisum benytter visumopholdet til andet end det tiltænkte formål, herunder hvis udlændingen opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Karensperioden er enten på 3 eller 5 år.

Ved dansk Schengenvisum forstås i denne sammenhæng visum udstedt bona fide eller efter bemyndigelse af Udlændingestyrelsen af danske repræsentationer og visum udstedt af en dansk repræsentation på vegne af et andet Schengenland. Ved dansk Schengenvisum forstås også et bona fide visum udstedt af et andet lands repræsentation på vegne af Danmark, hvor Danmark er hoveddestination.

Hvis en udlænding søger om et dansk Schengenvisum, vil udlændingemyndighederne tage stilling til, om udlændingen un-

der et tidligere visumophold har haft et overstay eller anden adfærd, der udløser karens og dermed afslag på visum.

Karensreglerne må ikke forveksles med et indrejseforbud. En udlænding vil stadig kunne få udstedt visum fra et andet Schengenland – bare ikke fra Danmark – og vil også kunne indrejse på dette i Danmark. Karensreglerne er heller ikke til hinder for, at en udlænding kan få opholdstilladelse i Danmark.

Som eksempel på en sag fra 2024, hvor der ikke var tale om overstay på et dansk Schengenvisum, kan henvises til en sag, hvor en statsborger fra Filippinerne havde søgt om Schengenvisum for at deltage i et forretningsmøde i Danmark. Udlændingen var i 2022 blevet meddelt et 15 dages Schengenvisum til Holland og havde under dette visumophold haft et overstay på 6 dage i Holland. Selv om udlændingen havde opholdt sig for længe i Holland under sit seneste visumophold, ifaldt hun ikke karens, da hendes overstay ikke var sket på et dansk Schengenvisum.

Også efter udløbet af karensperioden inddrager udlændingemyndighederne udlændingens eventuelle tidligere overstay i vurderingen af, om der kan meddeles visum.

Derfor blev udlændingen i den ovennævnte sag alligevel meddelt afslag på Schengenvisum, idet der på grund af hendes tidligere overstay var begrundet tvivl om hendes hensigt om at forlade Schengenlandene inden udløbet af visummet. Denne afgørelse blev stadfæstet af Udlændingenævnet. Afgørel-

sen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/109](#).

Fra Udlændingenævnets praksis kan desuden nævnes en sag, hvor en ældre kvinde fra Iran havde søgt om Schengenvisum for at besøge sin voksne søn i Danmark. Udlændingestyrelsen havde tidligere meddelt hende afslag på Schengenvisum og havde samtidig meddelt hende en karenperiode på 3 år, idet hun under sit visumophold i 2020 havde haft et overstay på 3 dage. Udlændingens karenperiode var udløbet, da hun på ny søgte om visum til Danmark i oktober 2023. Udlændingestyrelsen meddelte i november 2023 udlændingen afslag på Schengenvisum, idet styrelsen vurderede, at hun havde en begrænset tilknytning til sit hjemland. Udlændingestyrelsen lagde endvidere vægt på, at udlændingen i forbindelse med sit seneste visumophold havde opholdt sig i Danmark uden lovligt grundlag og herefter havde haft en karenperiode på 3 år. Udlændingenævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse og lagde ved vurderingen vægt på, at udlændingens 3-årige karenperiode som følge af hendes overstay var udløbet, og at hendes personlige forhold ikke havde ændret sig, siden hun senest blev meddelt Schengenvisum til Danmark. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/103](#).

Ansøgning om opholdstilladelse under et visumophold

Visumsystemet er kun beregnet til kortvarige ophold i Danmark eller de øvrige Schengenlande. Det betyder, at man som udgangspunkt ikke må søge om fast eller længerevarende ophold under sit visumophold. Hvis man alligevel gør det, sanktioneres det med en 5-årig karenperiode.

Der er dog nogle få undtagelser, hvorefter man kan søge om opholdstilladelse under et visumophold uden at ifalde karen, f.eks. hvis der er tale om en ansøgning om ægtefællesam-

menføring, familiesammenføring med en fast samlever eller familiesammenføring, hvor udlændingen er et mindreårigt barn under 15 år. Dette fremgår af udlændingelovens § 4 c, stk. 4.

Der pålægges imidlertid fortsat en karenperiode på 5 år, hvis formålet med ansøgningen om opholdstilladelse er at forlænge opholdet, og det er åbenbart, at ansøgningen om opholdstilladelse ikke vil kunne imødekommes. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis udlændingen tidligere har søgt om og fået afslag på ægtefællesammenføring under henvisning til, at referencen ikke har bestået Dansk Prøve 3, og udlændingen under sit visumophold på ny søger om familiesammenføring velvidende, at referencen fortsat ikke har bestået Dansk Prøve 3.

Selv om udlændingen bliver meddelt processuelt ophold under behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse og herefter udrejser i overensstemmelse med den udrejsefrist, som fastsættes i forbindelse med et afslag på opholdstilladelse, ændrer det ikke på, at udlændingen har misbrugt sit Schengenvisum og derfor fortsat vil blive pålagt en karenperiode på 5 år.

Som eksempel herpå kan nævnes en sag, hvor en statsborger fra Thailand søgte om visum for at besøge sin mor i Danmark. Udlændingen havde under et tidligere visumophold i Danmark indgivet en ansøgning om familiesammenføring. Selv om udlændingen havde haft processuelt ophold og udrejste i overensstemmelse med udrejsefristen, stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på visum, da udlændingen under visumopholdet havde indgivet en ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, der ikke er omfattet af undtagelsesbestemmelsen i udlændingelovens § 4 c, stk. 4. Udlændingen blev derfor meddelt en karenperiode på 5 år regnet fra tidspunktet for indgi-

velsen af ansøgningen om familiesammenføring. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/102](#).

Udlændingen vil også ifalde en karenperiode, selv om det viser sig, at den indgivne ansøgning om opholdstilladelse imødekommes.

Som eksempel herpå kan nævnes en sag, hvor Udlændingenævnet i oktober 2024 stadfæstede en afgørelse, hvor en tyrkisk statsborger havde søgt om visum til Danmark. Han havde under et tidligere visumophold i Danmark søgt om og fået opholdstilladelse som medfølgende familiemedlem efter udlændingelovens § 9 m, stk. 1. Han udrejste imidlertid efter en kort periode af Danmark, da han blev skilt. Da udlændingelovens § 9 m, stk. 1, ikke er anført som en undtagelse i udlændingelovens § 4 c, stk. 4, fandt Udlændingenævnet, at han havde misbragt sit visum til at indgive en ansøgning om opholdstilladelse i Danmark under visumopholdet. Han blev derfor meddelt en karenperiode på 5 år. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/101](#).

"Period of grace"

Når en udlænding meddeles et visum, giver det den pågældende ret til at opholde sig i Danmark eller de øvrige lande i Schengenområdet i et bestemt antal dage inden for en vis gyldighedsperiode. Det vil altid fremgå af visumstickeren, der bliver indsat i passet, hvor mange dage inden for en given periode, man må opholde sig i Schengenområdet. Et visum kan maksimalt meddeles for 90 dages ophold, men gyldighedsperioden vil ofte være længere for at give udlændingen større fleksibilitet til at tilrettelægge sit ophold. I praksis betyder det, at der lægges 15 dage oven i det bevilgede antal opholdsdage. Dette betegnes som "period of grace", men giver ikke udlændingen ret til at opholde sig i Danmark længere

end det tilladte antal dage. Hvis udlændingen i denne periode opholder sig længere end det tilladte antal dage, vil det få den konsekvens, at den pågældende vil blive pålagt en karenperiode.

Karens ved administrativ udvisning under et visumophold

Hvis en udlænding ikke udrejser i overensstemmelse med sit lovlige ophold, kan det få den konsekvens, at pågældende bliver udvist med et 2-årigt indrejseforbud. Udlændingen vil som følge heraf blive registreret i Schengeninformationssystemet (SIS) som uønsket i Schengenområdet. En udlænding, der udvises, vil desuden blive pålagt en karenperiode på 5 år, hvis udlændingen efterfølgende søger om et Schengenvisum til Danmark.

Uanset om indrejseforbuddets længde nedsættes, eller der ikke fastsættes et indrejseforbud i forbindelse med udvisningsafgørelsen, vil udlændingen ifalde en karenperiode på 5 år, da det følger af udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 1, at udlændingen ikke kan få visum i 5 år, hvis "den pågældende efter indreisen udvises".

Udlændingenævnet tog i februar 2024 stilling til en sag, hvor en statsborger fra Zimbabwe, der var bosiddende i Storbritannien, søgte om visum for at besøge sin svigermor i Danmark sammen med sin danske kæreste. Udlændingen var under sit tidligere visumophold administrativt udvist af Danmark, da han havde opholdt sig i Danmark 7 dage ud over det meddelte visum. Udlændingen blev i forbindelse med udvisningen ikke meddelt et indrejseforbud, da hans mindreårige børn og kæreste var danske statsborgere. Udlændingenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse og meddelte ham en 5-årig karenperiode under henvisning til udlændingelovens § 4 c, stk. 3, nr. 1. Afgørelsen er offentliggjort på Ud-

lændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/100](#).

Udlændingenævnet tog også i september 2024 stilling til en sag, hvor en statsborger fra Iran søgte om visum for at besøge sin voksne søn i Danmark. Hun havde under et tidligere visumophold i Danmark opholdt sig i Danmark i 6 dage ud over det meddelte visum og var på den baggrund blevet administrativt udvist af Danmark for ulovligt ophold efter udlændingelovens § 25 b. Selv om udlændingens indrejseforbud var blevet nedsat fra 2 år til 1 år, da hun havde familie i Danmark og havde overholdt sine tidligere viseringer, stadfæstede Udlændingenævnet afgørelsen. Udlændingen blev derfor meddelt en karenperiode på 5 år. Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/104](#).

Når en udlænding får udstedt et visum af en dansk repræsentation, får udlændingen udleveret et informationsark, hvori der bl.a. vejledes om, at man vil kunne blive pålagt karens, hvis man misbruger et visum, herunder bliver udvist af Danmark under visumopholdet eller søger om visse typer af opholdstilladelse under visumopholdet. Det er udlændingens eget ansvar at gøre sig bekendt med, hvilke betingelser der er knyttet til et visum, og det er derfor ikke en undskyldende omstændighed, at udlændingen ikke er opmærksom på dette.

Visum til kærestebesøg i Danmark

I en globaliseret verden, hvor kærlighed opstår på tværs af landegrænser, er det helt naturligt, at man som kærester ønsker at besøge hinanden. I Danmark er det for flere nationaliteters vedkommende nødvendigt at få et visum til et sådant besøg. Udlændingenævnet har i 2024 i en række sager vurderet, hvorvidt et kæresteforhold kan danne grundlag for at få udstedt et visum.

Generelt om visumbesøg i Danmark

De visumpligtige lande er opdelt i 5 hovedgrupper, hvor hver gruppe er underlagt forskellige retningslinjer for, hvem der kan få visum og til hvilke formål. Nationaliteter i hovedgruppe 1 har de bedste muligheder for at få visum, mens der i hovedgruppe 5 som udgangspunkt kun udstedes visum under helt ekstraordinære omstændigheder. Som udgangspunkt er det kun personer fra hovedgruppe 1, 2 og 3, der kan få visum til at besøge en kæreste.

For yderligere oplysninger om landegruppeinddelingen henvises til bilag 2 i [Visumbekendtgørelsen](#) og til [Udlændingenævnets Årsberetning 2023](#) s. 50 ff.

Visum til et kærestebesøg

For at en visumpligtig udlænding kan få visum til at besøge sin kæreste i Danmark, er det en betingelse, at kæresteparret har haft et personligt kendskab til hinanden igennem et fast etableret kæresteforhold. Det indebærer typisk regelmæssig

personlig kontakt, og det er således en forudsætning, at kæresteparret har mødt hinanden personligt og gerne flere gange. Det er ikke tilstrækkeligt, at parret har talt sammen i telefon eller har skrevet til hinanden, f.eks. via sociale medier. Det forventes, at parret kan forstå hinanden og kan kommunikere på et fælles sprog, ligesom det forventes, at parret har et større kendskab til hinandens personlige forhold, og at den personlige kontakt er af nyere dato.

Der kan efter praksis ikke udstedes visum til at besøge en kæreste, hvis enten ansøgeren eller værten i Danmark allerede er gift med en tredjeperson. Hvis ægteskabet efterfølgende ophører ved endelig skilsmisse, og der fremsendes relevant dokumentation for dette, vil en visumansøgning kunne indgives og vil blive vurderet på baggrund af de ovenfor anførte forhold.

Værten er gift med anden

I juni 2024 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afslag på visum til en statsborger fra Marokko, der havde søgt om visum til at besøge sin herboende ægtefælle. Ansøgeren og værten havde indgået ægteskab i Marokko i 2010. Det fremgik dog af CPR, at værten havde været gift med en anden kvinde i Danmark fra 2001 til januar 2023. Det var oplyst til sagen, at værten havde boet på samme adresse som ansøgeren, når han havde besøgt hende i Marokko. Der fremgik af sagen, at værten var terminalt syg med kræft, og at han derfor ikke længere kunne rejse til Marokko for at besøge hende. Der var en aldersforskel mellem ansøgeren og værten på mere end 40 år.

Udlændingestyrelsen lagde i afgørelsen indledningsvist vægt på, at ægteskabet ikke kunne lægges til grund, da der ikke var fremlagt dokumentation for, at begge var fysisk til stede under vielsen i Marokko, og at værten indtil januar 2023 havde været gift med en anden kvinde i Danmark. Det kunne heller ikke lægges til grund, at parret var faste samlevende, da der ikke var fremlagt dokumentation for, at parret havde haft fælles bopæl i Marokko. Derudover kunne ansøgeren ikke reddegøre for, hvornår hun og værten havde mødt hinanden. Endelig vurderede styrelsen, at parret ikke havde et fast kæresteforhold, da værten havde haft et mellem-liggende ægteskab i samme periode som forholdet. Den væsentlige aldersforskel blev tillagt en vis betydning.

Udlændingenævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse af de samme grunde som styrelsen og vurderede, at kærestereationen ikke kunne lægges til grund.

"Udlændingenævnet finder, der ikke er konkrete holdepunkter for at antage, at [ansøgeren] og [værten] har haft et sædvanligt forudgående personligt kendskab til hinanden i kraft af et fast kæresteforhold, da det ikke er dokumenteret eller sandsynliggjort, at [værten] var sammen med [ansøgeren] under sine besøg i Marokko fra [...] januar 2023 til [...] maj 2023. Det er derfor ikke tilstrækkeligt, at [ansøgeren] og [værten] har haft dagligt kontakt via Whatsapp, idet telefonisk kontakt og kontakt via de sociale medier som udgangspunkt ikke i sig selv kan føre til, at der kan anses for at være en fast kærestereation".

Udlændingenævnets afgørelse, juni 2024

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/91](#).

Værten er separeret, men ikke skilt

I juli 2024 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afslag på visum til en statsborger fra Thailand, der havde søgt om visum til at besøge sin herboende kæreste.

Ansøgeren og værten havde været kærestes i mange år. Det var oplyst til sagen, at værten var separeret fra sin tidligere ægtefælle i Danmark. Ansøgeren og værten havde fælles ejendom i Thailand, og værten opholdt sig i Thailand halvdelen af året hos ansøgeren. Værten havde også i årevis overført et fast pengebeløb til ansøgeren til dækning af bl.a. husleje til den fælles bolig i Thailand.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at værten ifølge CPR ikke var registreret som fraskilt, og at der ikke var indsendt dokumentation for, at ægteskabet var ophørt ved endelig skilsmisse. Selv om ansøgeren og værten havde kendt hinanden i mange år og havde fælles bolig i Thailand, som værten var med til at dække udgifterne for, kunne Udlændingenævnet ikke lægge kærestereationen til grund.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/87](#).

Kæresteforholdet skal have en vis fasthed

Hvorvidt der består den nødvendige fasthed i et kæresteforhold vil altid bero på en konkret og individuel vurdering. Eksempler på dokumentation, der kan understøtte fastheden i relationen, kan være fly- og hotelbookinger og passtempler, der viser, at parret har besøgt hinanden, og billeder af parret sammen. Det kan også være dokumentation for den kontakt, parret har haft, når de ikke har været sammen, som f.eks. telefonopkald og chatbeskeder m.v. Der stilles altså krav til

både det personlige kendskab til hinanden og til fastheden af forholdet.

I forbindelse med behandlingen af en visumansøgning til et kærestebesøg foretager ambassaden eller Udlændingestyrelsen ofte interviews af parret for at vurdere, hvor godt de kender hinanden.

Det vil indgå med betydelig vægt i vurderingen af, om der kan meddeles visum, hvis parret har afgivet modstridende oplysninger om hinanden, der klart indikerer, at de ikke kender til hinandens baggrund, familierelationer, arbejde, uddannelse og generelle interesser.

Nogle af de typiske grunde til, at der meddeles afslag på visum, er parrets (meget) kortvarige bekendtskab, at parrets primære kontakt har været online, at parret ikke har et fælles sprog og kun kan kommunikere via digitale oversættelsesprogrammer, og at der er en stor aldersforskel mellem parret. Aldersforskellen er ikke en afgørende faktor, men indgår som et element i den samlede vurdering.

Parrets primære kontakt var på sociale medier

I august 2024 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afslag på visum til en statsborger fra Kenya, der ønskede at besøge sin herboende kæreste.

Ansøgeren og værten havde oplyst, at de havde været kæresten i ca. 3 år. De havde kun mødt hinanden personligt en enkelt gang i 2023, hvor værten havde besøgt ansøgeren i 14 dage. Aldersforskellen mellem ansøgeren og værten var 29 år.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at parret i de ca. 3 år, de havde kendt hinanden, primært havde haft kontakt via sociale medier, telefon og videoopkald. Aldersforskellen mellem parret blev tillagt en vis vægt.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/90](#).

Parret har ikke et fælles sprog

I oktober 2024 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afslag på visum til en statsborger fra Myanmar, der ønskede at besøge sin kæreste på Island.

I forbindelse med ambassadens interview oplyste ansøgeren, at hun og værten havde været kæresten i 3 år, at værten besøgte ansøgeren i Thailand hvert år, og at værten havde købt et hus i Thailand, hvor parret boede sammen, når han opholdt sig i Thailand. Under interviewet kom det frem, at ansøgeren ikke kendte meget til værtens personlige forhold, herunder hans alder og fødselsdato.

Udlændingenævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at parret i de 3 år, de havde kendt hinanden, ikke havde noget fælles sprog og kommunikerede via et oversættelsesprogram, og at ansøgeren ikke havde påvist et større kendskab til værtens personlige forhold. Aldersforskellen på 21 år blev også tillagt en vis vægt.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/107](#).

Parrets kontakt var ikke af nyere dato

I en anden sag havde en ugandisk statsborger, der var bosiddende i Storbritannien, mødt sin danske kæreste via en online datingside. Efter det oplyste havde han besøgt hende i Danmark flere gange, og de havde været kæresten i 5-6 år. Under interviewet med ambassaden oplyste ansøgeren, at han sidst havde set sin kæreste for 2-3 år siden, og at hans kæreste heller ikke havde haft mulighed for at besøge ham i Storbritannien. Udlændingenævnet vurderede derfor, at kæsterelationen mellem ansøgeren og værten ikke havde den fornødne fasthed, idet parret ikke havde set hinanden personligt inden

for de seneste år, og den personlige kontakt derfor ikke var af nyere dato. Udlændingenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på visum.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/92](#).

Ansøgeren skal råde over tilstrækkelige midler

Ud over de ovenfor anførte betingelser for at få visum til at besøge sin kæreste i Danmark gælder det også for kærestebesøg, at en visumindehaver ved indreisen i Danmark som hovedregel skal dokumentere at have tilstrækkelige midler til opholdet. Beløbet udgør ca. 500 kr. pr. døgn ved hotelophold og ca. 350 kr. pr. døgn ved ophold på vandrerhjem. Et mindre beløb kan være tilstrækkeligt, hvis indkvarteringen er betalt på forhånd, eller der er tale om privat indkvartering, f.eks. i de tilfælde hvor ansøgeren skal bo hos sin kæreste i Danmark, og denne påtager sig at dække udgifterne for ansøgeren.

For nærmere information om ansøgning om visum til bl.a. kærestebesøg henvises til [udlændingemyndighedernes hjemmeside \(nyidanmark\)](#)

Forvanskning af fremmedpas

Bevidst ødelæggelse af fremmedpas – også kaldt forvanskning – var det centrale tema i en række sager, som Udlændingenævnet behandlede i 2024. Ekspertvurderinger fra Nationalt ID-center (NIDC) kan indgå i vurderingen af, om skaderne i et pas viser tegn på manipulation.

Sagerne illustrerer de udfordringer, der kan opstå, når udlændingemyndighederne skal tage stilling til fysiske beviser, der ikke længere er intakte, og forklaringer, der ikke umiddelbart stemmer overens med de faktiske fund. Udlændingenævnet måtte bl.a. forholde sig til detaljer som graden af præcision i skader på stempler, mønstre i ødelagte sider og passets generelle tilstand.

Hvad er et fremmedpas?

Et fremmedpas er et rejsedokument til herboende udlændinge, som udstedes af Udlændingestyrelsen. Udlændinge med opholdstilladelse i Danmark har som udgangspunkt et nationalitetspas, det vil sige et pas fra det land, hvor de er statsborgere. Nogle udlændinge kan ikke få et nationalitetspas. F.eks. kan flygtninge og statsløse personer og disses børn ikke henvises til deres hjemlands myndigheder, og disse grupper vil som udgangspunkt være berettiget til et konventions- eller fremmedpas.

I visse tilfælde kan udlændingemyndighederne nægte at udstede eller forlænge et fremmedpas til udlændinge, som ellers opfylder betingelsen herfor, f.eks. hvis der er tale om bevidst ødelæggelse af pas, det vil sige forvanskning.

Afgørelser om forvanskning af fremmedpas træffes i medfør af udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 7

§ 39 a, stk. 3

Udlændingestyrelsen kan, medmindre det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, nægte at udstede særlig rejselegitimation til en udlænding, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument, eller inddrage et sådant dokument i følgende tilfælde:

[...]

7) Når Udlændingestyrelsen har mistanke om, at udlændingen har forvansket eller fjernet dele af rejselegitimationen eller deri indeholdte påtegninger eller har ladet andre personer forvanske eller fjerne dele af rejselegitimationen eller deri indeholdte påtegninger, medmindre forvanskningen eller fjernelsen må anses som undskyldelig.

Forvanskning

Der er tale om forvanskning, når indholdet af et oprindeligt dokument ændres eller forvrænges for at skjule oplysninger. Et pas kan forvanskes på forskellige måder. Der kan f.eks. være tale om destruktion af dele af passet, hvor sider bliver revet eller klippet ud. Passet kan også blive udsat for kontakt med væske eller andre midler eller værktøjer i et forsøg på at fjerne stempler eller datoer. Der kan være mange forskellige forklaringer på, hvad der har forårsaget skaderne. I sager om

forvanskning af fremmedpas er det ofte passets ind- og udrejsestempler, der forsøges manipuleret eller fjernet, f.eks. for at skjule længerevarende ophold i udlandet eller hvor udlændingen har opholdt sig, herunder hjemlandsrejser på trods af en påført rejsebegrænsning eller ophold i krigszoner.

Hvis et fremmedpas inddrages eller nægtes udstedt på grund af forvanskning, vil udlændingen i en periode på 5 år ikke kunne få udstedt et nyt, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

Udlændingelovens bestemmelse om forvanskning finder anvendelse, både hvis en udlænding selv har forvansket eller fjernet dele af sin særlige rejselegitimation eller deri indeholdte påtegninger, og hvis udlændingen har ladet en anden person udføre disse handlinger.

Forvanskning af et fremmedpas er et alvorligt forhold, fordi et pas er et officielt dokument, der fungerer som identitetsbekræftelse og rejselegitimation. Når et pas er forvansket, kan det ikke længere anses for at repræsentere indehaverens identitet og rejsehistorik korrekt. F.eks. kan skader på stempler, sider eller andre elementer skjule oplysninger om indehaverens rejseaktiviteter eller andre forhold, som har betydning for myndighedernes vurdering, og som kan påvirke retten til at få udstedt et nyt fremmedpas. Når der er ændringer, som ikke kan forklares ved sædvanlig brug eller hændelige uheld, kan der opstå mistanke om, at disse er foretaget med vilje.

Det er derfor vigtigt, at vurderingen af, om der er sket forvanskning, ikke alene baseres på det ødelagte pas eller på ansøgerens forklaringer, men også på tekniske undersøgelser

og ekspertvurderinger, som kan klarlægge dokumentets tilstand og den sandsynlige skade årsag.

Nationalt ID-center

Når udlændingemyndighederne behandler denne type af sager om fremmedpas, kan der være tale om komplekse vurderinger, hvor en række juridiske og tekniske aspekter indgår. I den forbindelse kan udlændingemyndighederne anmode NIDC om at gennemføre en teknisk vurdering af passet. NIDC's ekspertbistand spiller derfor en afgørende rolle i sager om forvanskning af fremmedpas.

NIDC er et uafhængigt kompetencecenter, som yder rådgivning og bistand til danske myndigheder og foretager vurderinger af alle typer dokumenter vedrørende udlændinges identitet, herunder dokumenttekniske vurderinger af identifikationsdokumenter og rejselegitimation. NIDC anvender specialiseret, højteknologisk udstyr til bl.a. at undersøge ægtheden af isatte stempler, om stempler er blevet fjernet, hvor stemplerne stammer fra, og hvordan skader kan være opstået.

NIDC bygger deres bedømmelse på sammenligning med ægte dokumenter samt oplysninger fra egne og internationale efterretninger om bl.a. dokumenters indhold, opbygning og udformning. NIDC's dokumenttekniske laboratorium er akkrediteret af Den Danske Akkrediteringsfond (DANAK) til undersøgelse for manipulation og undersøgelse af ægthed, og deres udstyr er akkrediteret af International Organization for Standardization (ISO).

Se mere om NIDC [her](#).

Udlændingenævnets praksis om forvanskning

Fremmedpas ødelagt af hund

En statsborger fra Somalia oplyste i forbindelse med ansøgning om nyt fremmedpas og indlevering af det senest udstedte, ødelagte fremmedpas, at passet var blevet ødelagt af hans hund. Udlændingestyrelsen beskrev passet som værende i meget dårlig stand. Datasiden var vredet med flere stumpede aftryk, der kunne være hundebid, og flere af passets øvrige sider var fjernet på en måde, der tydede på afrivning eller afklipning langs passets syning. Udlændingestyrelsen vurderede, at der var tale om forvanskning og traf derfor afgørelse om ikke at udstede et nyt fremmedpas, jf. udlændingelovens § 39 a, stk. 3, nr. 7.

Udlændingenævnet sammenholdt ansøgerens forklaring med passets faktiske skader og vurderede på den baggrund, at uanset om det måtte lægges til grund, at nogle af skaderne var forårsaget af en hund, kunne de manglende sider ikke anses for at være revet ud af hunden. Udlændingenævnet fandt således ikke ansøgerens forklaring troværdig og stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/11](#).

Fremmedpas i vaskemaskinen

I en anden sag oplyste en statsborger fra Irak, at hans fremmedpas ved en fejl var blevet vasket i vaskemaskinen, og at han havde forsøgt at tørre passet ved at lade papir opsuge vandet. NIDC vurderede ud fra en dokumentteknisk undersøgelse, at skaderne i passet ikke var forenelige med slid ved normal brug, opbevaring eller kontakt med væske. Udlændin-

gestyrelsen lagde afgørende vægt på NIDC's undersøgelse, hvilket førte til, at der ikke kunne udstedes nyt fremmedpas.

Udlændingenævnet vurderede på baggrund af den dokumenttekniske undersøgelse samt passets fysiske tilstand, at skader på bestemte stempler i passet virkede kontrollerede, og at stemplerne så ud til at være udvisket med en sådan præcision, at de fremstod vanskelige at tyde med det blotte øje. Udlændingenævnet kunne derfor ikke udelukke, at skaderne var forårsaget med den hensigt at skjule oplysninger om ansøgerens rejseaktivitet – uanset hvad motivet måtte være, og selv om ansøgeren ikke havde haft en rejsebegrænsning i sit pas. Udlændingenævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemmeside som [VAU/2024/105](#).

Gentagen vask i vaskemaskinen

I en lignende sag havde en statsborger fra Irak oplyst, at hendes pas ved en fejl var blevet vasket i vaskemaskinen. I denne sag vurderede NIDC, at det ikke kunne udelukkes, at der havde været foretaget gentagen vask. Udlændingestyrelsen kunne på baggrund af NIDC's dokumenttekniske undersøgelse ikke lægge ansøgerens forklaring til grund om kun én enkelt vask og vurderede, at passet fremstod forvasket, bl.a. pga. afslidte stempler. Udlændingestyrelsen meddelte på den baggrund afslag på at få udstedt et nyt fremmedpas.

I forbindelse med Udlændingenævnets behandling af sagen anmodede nævnet NIDC om at uddybe svarene vedrørende fund fra den dokumenttekniske undersøgelse. NIDC henviste til, at de i samarbejde med Teknologisk Institut har udarbejdet en rapport vedrørende danske pas, der er blevet udsat for vask i en vaskemaskine mellem 1 og 10 gange på enten 40 eller 95 grader, og at det ud fra disse undersøgelser blev vurderet sandsynligt, at ansøgerens fremmedpas havde været

vasket mere end 2 gange. Udlændingenævnet lagde derfor vægt på, at ansøgerens forklaring om én enkelt vask i vaske-maskinen ikke stemte overens med de faktiske skader. Udlændingenævnet lagde desuden vægt på, at et enkelt stempel, der fremgik af tidligere billeder af det intakte pas, ikke længe-re var synligt – heller ikke via NIDC's højteknologiske udstyr. Udlændingenævnet kunne derfor ikke udelukke, at øvrige stempler var fjernet og stadfæstede på den baggrund Udlæn-dingstyrelsens afgørelse.

Afgørelsen er offentliggjort på Udlændingenævnets hjemme-side som [VAU/2024/77](#).

Prøvelse af Udlændingenævnets afgørelser

Udlændingenævnets afgørelser er endelige inden for det administrative system, og de kan ikke påklages til anden administrativ myndighed, som f.eks. Udlændinge- og Integrationsministeriet, jf. udlændingelovens § 52 a, stk. 8. Udlændingenævnets afgørelser kan imidlertid indbringes for domstolene i henhold til grundlovens § 63. Dette giver borgerne mulighed for at få prøvet lovligheden af nævnets afgørelser. Alle typer af Udlændingenævnets afgørelser kan indbringes for domstolene uanset tidspunktet for afgørelsen. Visse af Udlændingenævnets afgørelser kan også indbringes for domstolene efter udlændingelovens § 52, stk. 1, som giver en særlig lempelig adgang til domstolsprøvelse.

I 2024 blev 10 domstolssager, hvor Udlændingenævnets afgørelser var indbragt til prøvelse ved domstolene, afsluttet. Samtidigt blev 10 af Udlændingenævnets afgørelser indbragt for domstolene.

Afsluttede domstolsager

De 10 afsluttede domstolssager relaterede sig til afgørelser truffet af Udlændingenævnet i perioden fra 2019 til 2023.

Af de afsluttede sager blev 1 sag afvist af byretten, da sagsøgeren udeblev fra retsmødet og ikke havde oplyst retten om en gyldig grund til fraværet. Byretten afviste derfor sagen med henvisning til retsplejelovens § 360, stk. 1. I en anden

sag blev retssagen hævet, idet Udlændingenævnet havde besluttet at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

I en tredje sag tog Udlændingenævnet bekræftende til genmæle, hvilket medførte, at nævnet genoptog sagen og omgjorde afgørelsen til sagsøgerens fordel. En fjerde retssag blev hævet af sagsøgeren, idet Udlændingenævnet genoptog sagen og omgjorde den.

Af de 6 resterende sager, som blev afsluttet i 2024, blev 3 af Udlændingenævnets afgørelser opretholdt, mens 3 afgørelser blev ophævet af retten.

Udvalgte domme fra 2024

Opholdstilladelse til familiemedlem af herboende unionsborger

Ved dom i september 2024 i Københavns Byret blev Udlændingenævnet frifundet, således at Udlændingenævnets afgørelse fra oktober 2023 blev opretholdt.

Sagen omhandlede en prøvelse af Udlændingenævnets afgørelse, hvor en 80-årig indisk statsborger blev meddelt afslag på sin ansøgning om opholdsret som familiemedlem til en herboende unionsborger, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 12, jf. § 3. Læs mere om sagen i artiklen om EU-opholdsret som forælder til en unionsborger, der kan findes [her](#).

Bevarelse af opholdsret efter skilsmisse

Højesteret stadfæstede ved dom i august 2024 Østre Lands-

rets dom fra oktober 2023, hvorved Udlændingenævnet blev frifundet.

Sagen vedrørte prøvelse af Udlændingenævnets afgørelse fra november 2020, hvor nævnet vurderede, at sagsøgerens EU-opholdsret som medfølgende familiemedlem til sin daværende ægtefælle var ophørt ved deres skilsmisse.

Byretten skulle tage stilling til, hvornår proceduren til skilsmissen skulle anses for påbegyndt. Spørgsmålet var centralt i sagen, da EU-opholdsbekendtgørelsens regler kræver, at ægteskabet skal have varet i mindst 3 år ved begyndelsen af proceduren til skilsmisse for, at en tredjelandssstatsborger kan bevare sin opholdsret i Danmark.

Var proceduren indledt allerede på tidspunktet for indgivelsen af anmodningen om skilsmisse til Statsforvaltningen (i dag indgives en sådan anmodning til Familieretshuset), eller først da Statsforvaltningen indbragte skilsmissegangen for byretten?

Statsforvaltningen havde indbragt skilsmissegangen for byretten, idet sagsøgeren ønskede en vilkårsforhandling, men sagsøgeren var flere gange udeblevet fra forhandlingerne. Parret blev derfor skilt ved dom i byretten.

Østre Landsret fastslog, at proceduren til skilsmisse begyndte, da anmodningen om skilsmisse blev indgivet til Statsforvaltningen. Denne fortolkning var understøttet af EU-Domstolens tidligere afgørelser i sagerne C-218/14 og C-930/19, som definerer begyndelsen af skilsmissegangen. Østre Landsret gav derfor Udlændingenævnet medhold, og sagsøgeren havde derfor ikke bevaret retten til ophold i Danmark i medfør af EU-opholdsbekendtgørelsens § 17, stk. 2, nr. 1.

Højesteret fulgte samme vurdering og stadfæstede Østre Landsrets dom. Højesterets dom er optrykt i UfR som U 2024.4581H.

Opholdstilladelse til mindreårige børn uden omsorgspersoner i opholdslandet

Ved dom i august 2024 blev Udlændingenævnets afgørelse fra november 2023 ophævet af Københavns Byret, og sagen blev hjemvist til fornyet behandling.

Sagen drejede sig om 2 mindreårige børn, der søgte om opholdstilladelse som familiesammenførte til deres herboende far. Børnene havde siden deres fødsel boet hos deres mor i udlandet, som havde varetaget omsorgen for dem. Børnenes forældre opfyldte ikke kravene til ægtefællefamiliesammenføring i Danmark. Børnene havde derfor ikke boet sammen med deres far før marts 2022, hvor børnene indrejste og ansøgte om opholdstilladelse i Danmark som familiesammenførte til deres far.

Efter udlændingelovens § 9, stk. 20 (gældende § 9, stk. 21), kan et barn, som opholder sig i udlandet sammen med den ene af forældrene, kun gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, hvis der ansøges inden for en frist på 3 måneder efter, at den anden forældre er meddelt opholdstilladelse i Danmark.

I denne sag var fristen overskredet, men det fremgår af udlændingelovens § 9, stk. 20, at fristen på 3 måneder kan fraviges, hvis ganske særlige omstændigheder taler herfor.

Børnenes mor havde over for Udlændingenævnet oplyst, at hun ikke havde mulighed for at tage sig af børnene, og der var bl.a. indgivet en lægeerklæring, hvoraf det fremgik, at moren led af depression med angst og panikanfald. Spørgsmålet i forlængelse heraf var, hvorvidt børnenes mor led af en så alvorlig sygdom, at børnene reelt ville være uden omsorgs-

person i deres opholdsland, og at deres omsorg således alene kunne varetages af deres far i Danmark.

I forbindelse med retssagen blev der fremlagt en ny lægeerklæring, der bekræftede, at moren, som havde haft den primære omsorg for børnene, led af depression og ikke var i stand til at tage sig af børnene.

På baggrund af begge forældres afgivne forklaringer i retten og de fremlagte lægeerklæring vedrørende morens helbredsmæssige forhold fandt Københavns Byret, at det var tilstrækkeligt sandsynliggjort, at børnenes mor ikke havde været i stand til at varetage omsorgen for børnene siden marts 2022, og at børnene derfor ville være uden en fast omsorgsperson i deres opholdsland.

Byretten fandt på denne baggrund, at 3-månedersfristen i udlændingelovens § 9, stk. 20, skulle fraviges og ophævede derfor Udlændingenævnets afgørelse og hjemviste sagen til fornyet behandling.

Udtalelser fra Folketingets Ombudsmand

Det fremgår af Folketingets Ombudsmands beretning 2024, at ombudsmanden i forhold til Udlændingenævnet har behandlet i alt 31 sager. 10 af disse sager er afsluttet "uden kritik, henstilling, anbefaling m.v.". 13 af sagerne er blevet afsluttet med "anden form for behandling og hjælp

til borgerne", mens de resterende 8 sager er blevet afvist af formelle grunde.

Statistikken kan læses [her](#).

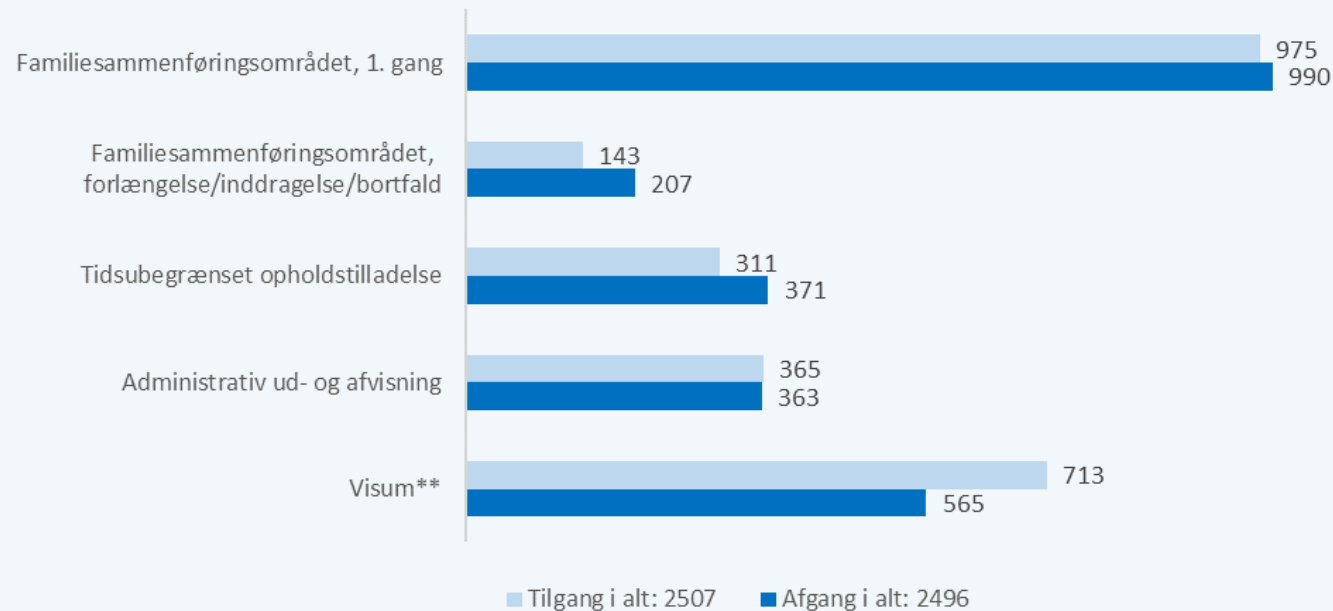

Tal og fakta vedrørende Udlændingenævnets afgørelser i 2024

Figur 1

Udlændingenævnets indkomne sager set i forhold til afgjorte sager i 2024

Klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen*

* Opgørelsen omfatter de største sagsgrupper.

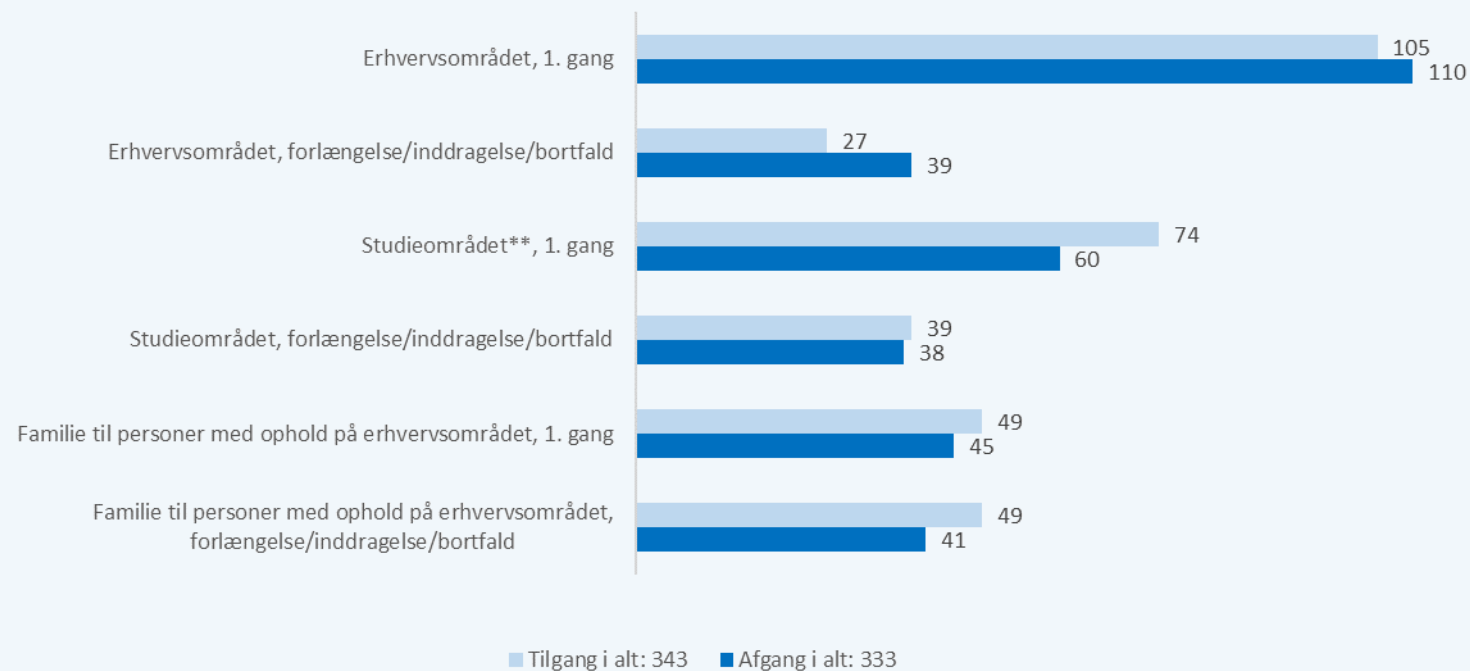
** Omfatter kun afslag meddelt af Udlændingestyrelsen i første instans efter forelæggelse fra danske repræsentationer.

Note: Familiesammenføringsområdet indeholder familiesammenføring (ægtefæller/faste samlevende og mindreårige børn) og øvrige opholdssager. Øvrige opholdssager omfatter ansøgninger om opholdstilladelse vedrørende bl.a. adoption, andre familiemedlemmer end mindreårige børn og ægtefæller/faste samlevende (anden familie), ikke familiemæssig tilknytning til person i Danmark, immigrationssager, dansk mindretal og tidligere dansk statsborgerskab.

Udlændingenævnet bemærker, at en klage vedrørende den samme udlænding kan føre til flere afgørelser, der træffes samtidigt.

EU-sager er ikke inkluderet i ovenstående oversigt. Sager vedrørende familiemedlemmer til herboende unionsborgere og familiemedlemmer til danske statsborgere, der har anvendt EU's regler om fri bevægelighed, indgår under statistikføringen på EU-området.

Klager over afgørelser truffet af Styrelsen for International Rekruttering og Integration*

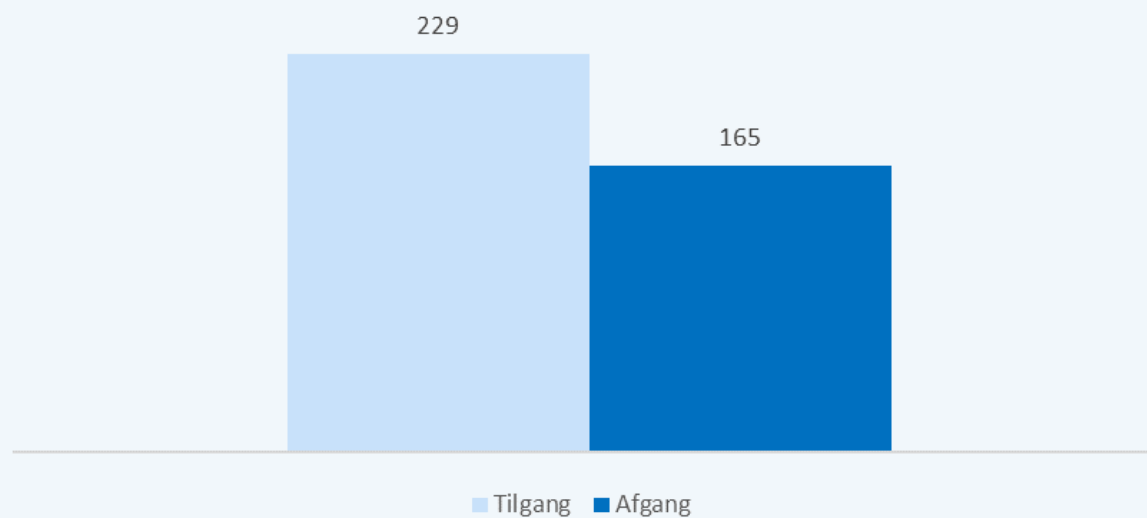
* Opgørelsen omfatter de største sagsgrupper.

** Studieområdet omfatter ansøgninger om ophold som studerende (inkl. ph.d.), praktikanter, volontører og ansøgninger fra personer, der søger om opholdstilladelse med henblik på at opnå autorisation som læge, tandlæge eller sygeplejerske i Danmark.

EU-området

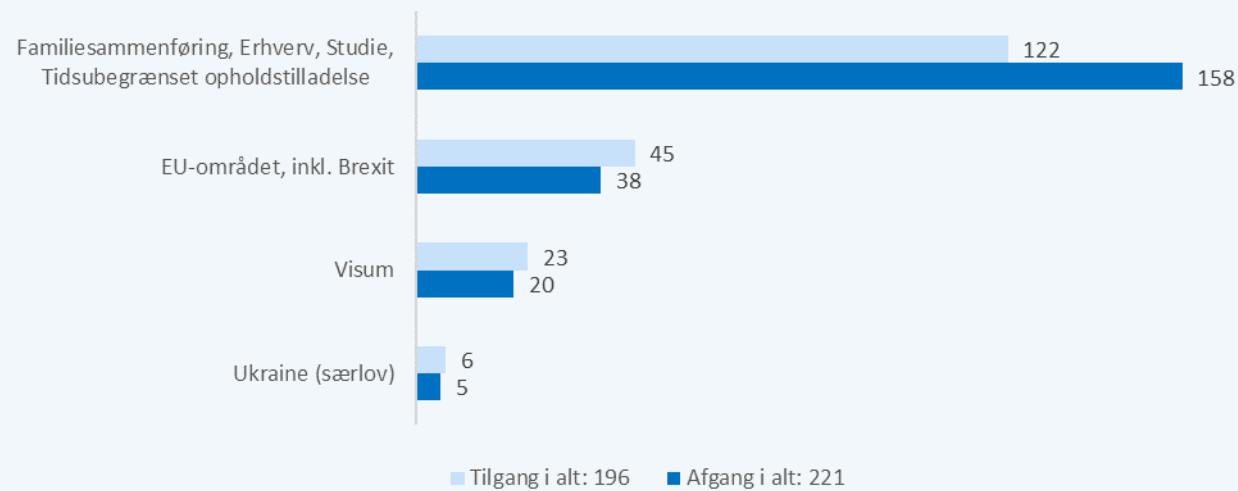

Ukraine (særlov)*

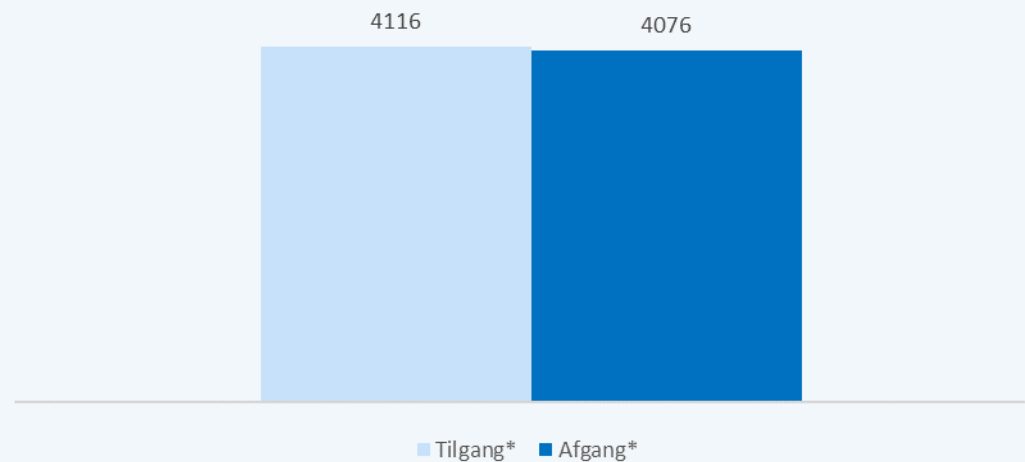

* Opgørelsen omfatter de største sagsgrupper.

Genoptagelsesansmodninger af afgørelser truffet af Udlændingenævnet

Alle Udlændingenævnets sagstyper

*Tallene omfatter alle Udlændingestyrelsens afgørelser, bl.a. også Associeringsaftalen, identitetsfastlæggelse, indrejseforbud, fremmedpas, tilbagerejsetilladelser m.v., og alle Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser, bl.a. også au pair, Working Holiday m.v.

Figur 2

Udlændingenævnets afgjorte sager på udvalgte sagsområder i 2024 fordelt på udvalgte behandlingsformer

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Formandskompetence	Sekretariatskompetence	Afvist pga. for sen klage eller manglende gebyr
Familiesammenføringsområdet, 1. gang	181	403	126	250	22
Familiesammenføringsområdet, forlængelse/inddragelse/bortfald	3	115	50	20	2
Tidsubegrænset opholdstilladelse	0	107	139	96	38
Administrativ ud- og afvisning	0	45	299	19	1
Erhvervsområdet, 1. gang	0	53	35	6	8
Erhvervsområdet, forlængelse/inddragelse/bortfald	0	24	9	3	1
Studieområdet, 1. gang	0	14	22	9	10
Studieområdet, forlængelse/inddragelse/bortfald	0	11	18	4	2
Familie til personer med ophold på erhvervsområdet, 1. gang	0	24	10	4	3
Familie til personer med ophold på erhvervsområdet, forlængelse/inddragelse/bortfald	1	31	4	0	2
Brexit	0	26	8	2	0
Sekundær bevægelighed	2	47	4	2	1
Primær bevægelighed	11	215	87	51	4
Ukraine (særlov)	0	25	79	32	5
Genoptagelsesansøgninger	0	63	31	124	10
I alt:	198	1203	921	622	117

Note: Det er ikke teknisk muligt at trække tal på afgjorte visumsager fordelt på behandlingsform.

Omgørelse

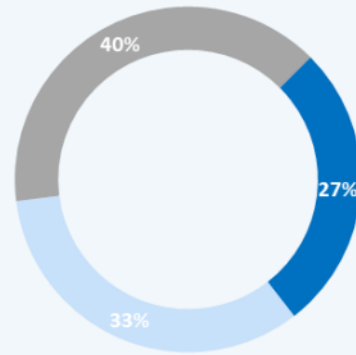
Stadfæstelse

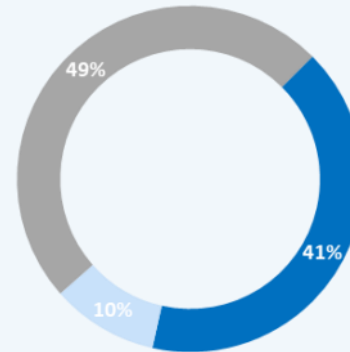
Hjemvisning

Figur 3

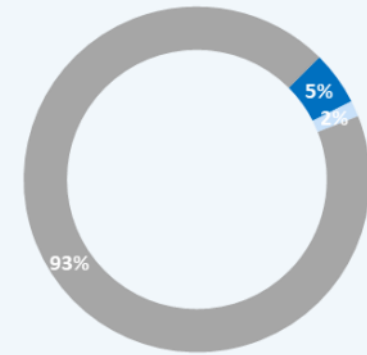
Udlændingenævnets afgjorte sager i 2024 fordelt på udvalgte udfald

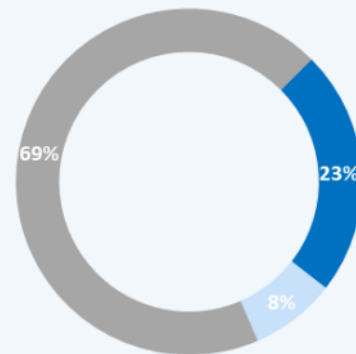
Familiesammenføring

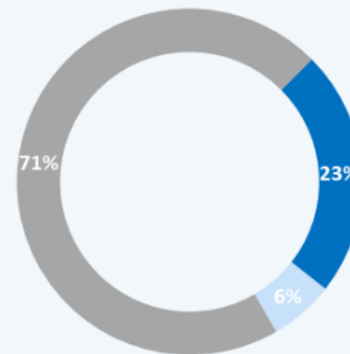
Tidsubegrænset opholdstilladelse

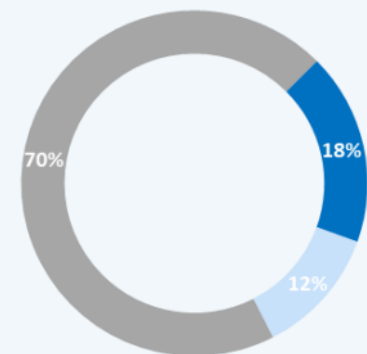
Administrativ ud- og afvisning

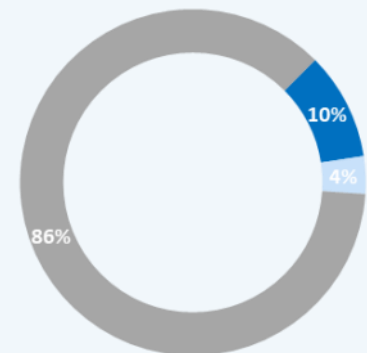
Erhvervsområdet

Studieområdet

EU-området

Visum

Note: Tallene omfatter følgende sager: 1. gang, forlængelse, inddragelse og bortfald.

Tallene omfatter ikke andre udfald, herunder bl.a. afvisning, afsluttet uden afgørelse m.v.

Figur 4

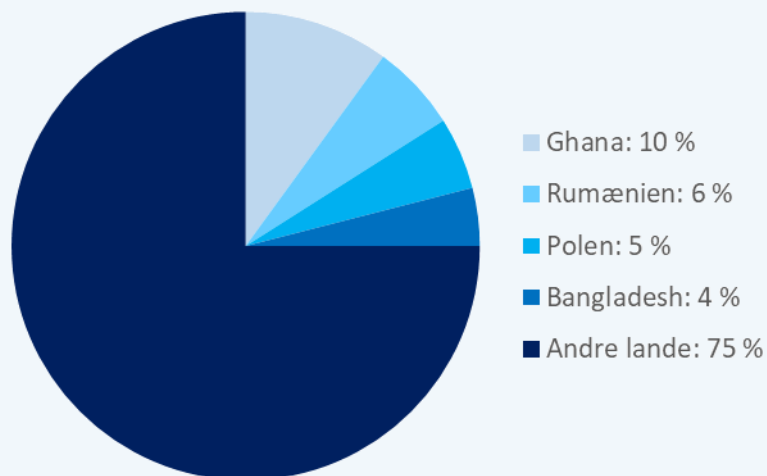
Udlændingenævnets gennemsnitlige sagsbehandlingstider i afgjorte sager i 2024

Gennemsnitlig sagsbehandlingstid for hele år 2024	Dage
Klager over Udlændingestyrelsens afgørelser	183
Klager over Styrelsen for International Rekruttering og Integrations afgørelser	183
EU-området, inkl. Brexit	177
Visum	103
Alle Udlændingenævnets afgjorte sager	183

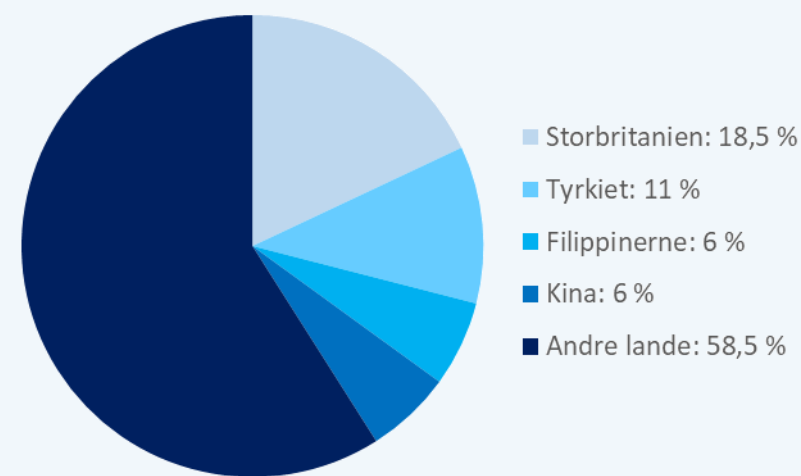
Figur 5

Nationalitetsfordeling i Udlændingenævnets afgjorte sager i 2024

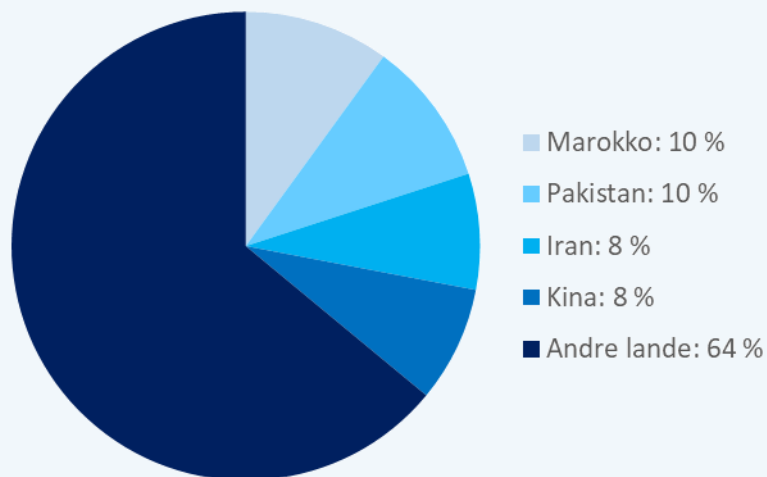
EU - Primær bevægelighed*

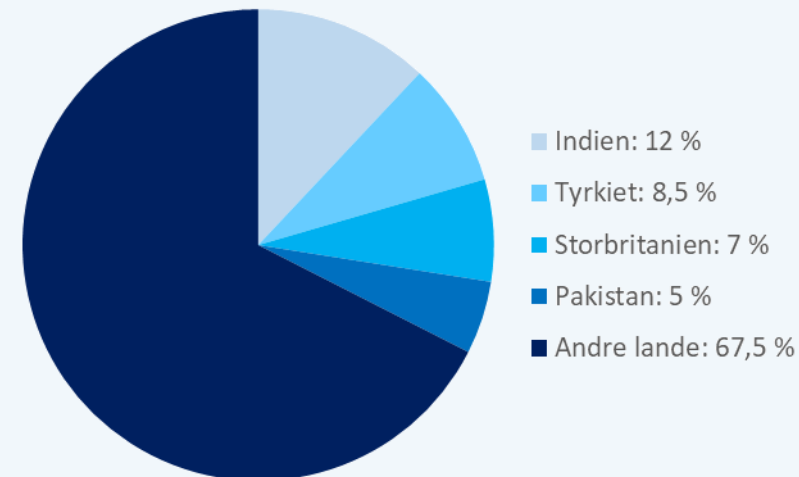
EU - sekundær bevægelighed

Visum

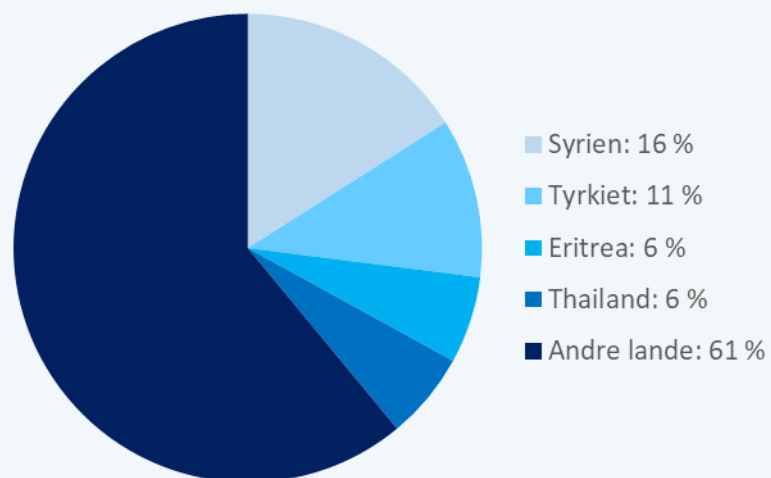

Administrativ ud- og afvisning

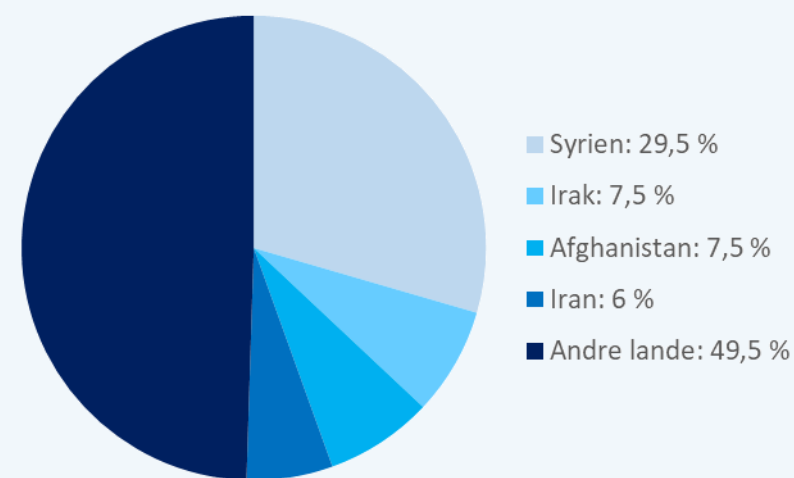

*Tallene omfatter også medfølgende familiemedlem til en unionsborger

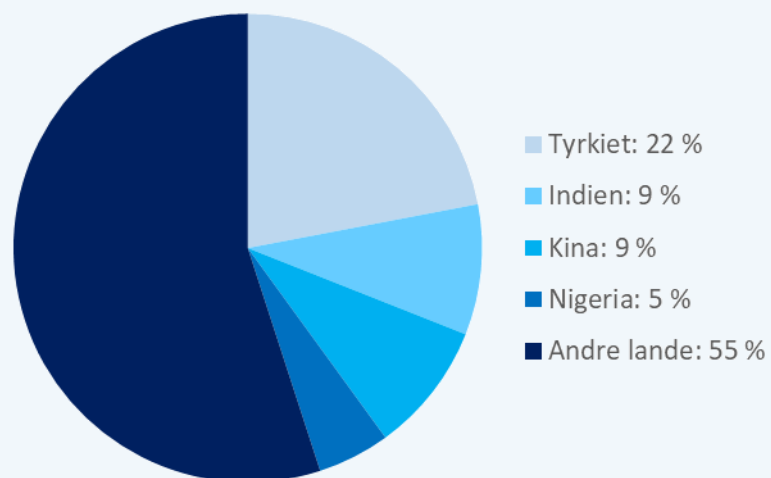
Familiesammenføringsområdet*

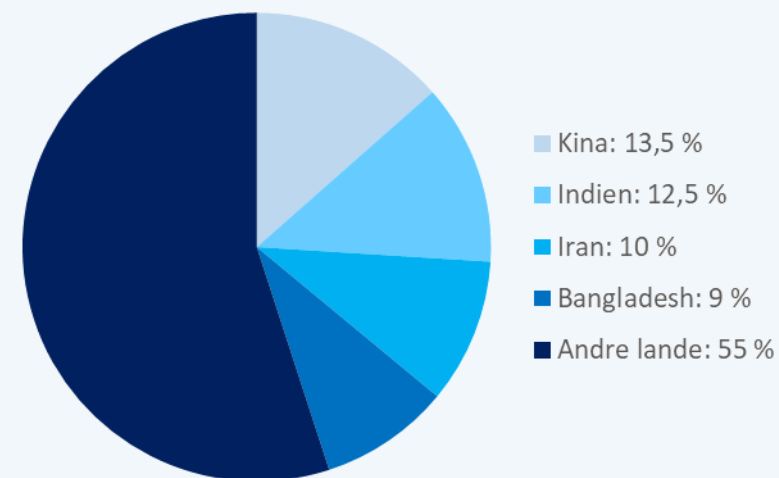
Tidsubegrænset opholdstilladelse

Erhvervsområdet*

Studieområdet*

*Tallene omfatter følgende sager: 1. gang, forlængelse, inddragelse og bortfald.

Tallene omfatter ikke andre udfald, herunder bl.a. afvisning, afsluttet uden afgørelse m.v.